

பு - ரு யு டு னு ய ச ட ம ற .

உ

28582

கணபதி துணை.

குருகூர்ச்

சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர்

இ ய ற் றி ய

பிரயோகவிவேகம்

மூ ல மு மு ர ய ம்.

இ னை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலபிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து,

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்வனயால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

விசுவாவசு (ஸ்ரீ) மார்கழிமீன்

இதன் விலை ரூபா-ரூ.

(Copyright Registered.)

கணபதி துணை.

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அடைமொழி	௭௯	திருதுதலாய்	௬௬
அண்ணியகர்மத்	௧௭	துணனுந்தொடர்	௬௩
ஆக்கியசொற்க	௩௧	தேற்றுந்தமிழுக்	௬௩
ஆக்கும்பிரதி	௯௧	நித்தமநித்த	௬௦
ஆதியதென்ப	௨௦	நிறக்குந்துணை	௭௧
ஆயுமலந்த	௮௪	நீர்கொண்ட	௧
ஆவியெழுத்தச்	௬	பகுதிக்குரிய	௭௭
ஆரெடுமைந்தொடு	௨௨	பழியாவினைசெய்	௧௬
இந்திரன்ருமரை	௧௬	பன்னியபோதறி	௬௩
இருமொழி	௪௩	பன்னும்பகாப்பத	௧௧
உடனிகழ்கின்ற	௨௪	பூத்ததொடு	௮௧
உண்ணுமதன	௬௬	பெரும்புங்கவர்	௬
எடுத்தலபடுத்த	௭௬	போகொண்ட	௬௭
எயுங்கருமஞ்	௧௬	பொறபமர்	௨
காலத்திரயம்	௮௧	மண்டலத்துப்பதி	௨௯
கூருமிரச்சுவந்	௬	மருளறுகாரணங்	௮௭
கூறியவையிரண்	௯	முட்டாதுகூறிய	௬௯
சாமானியமவ்	௬௩	முற்றியகாரக	௨௭
சாற்றியதெய்வப்	௮௮	முன்மொழிப்பண்	௩௯
சின்மயஞ்சார்ந்த	௮௬	முன்மொழிப்பீபர்ச்	௬௧
சீதளசந்தர	௯௬	முன்னிலையேவ	௬௧
சுட்டெழுத்தாதி	௬௧	வலலாரிளங்	௬௬
சொன்னதொகைக்கு	௪௭	விடையமொரோ	௧௯
தற்புருடத்தொகை	௩௬	விரிக்கும்பெய	௬௯
தற்புருடனறுவிகுக்காம	௪௬	வினைபெயரோடவ	௮௩
தற்புருடனறுவிகுப்பல	௩௬		

சொந்தபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தல்.	தள்ளல்.
க0	க	உழி,	உளி,	
கக	கக	அருத்தவ ததா தப்	அருத்தவததாது ரப்	
கக	அ	எ-ம். பெயர்ப்பி	எ-ம். பெயரியலு	பெயரியலுள்
”	க	ராதிபதிக	ள் பெயர்ப்பிரா திபதிக	
”	உக	வைத்தார்	வைத்தாம்.	
கடு	உஎ	றமக்கினுள்	றமக்கினு	
கஎ	ச	“சிறுமையினீங்	“சிறுமையினீங்	
கஅ	ச	குத்தினுன்	குற்றினுன்	
கக	உ	றந்தையுந்தாயுமு வக்கும்	றந்தையுவக்கும்	
உக	உஉ	வந்தது.	வந்தன.	
உக	உஎ	‘அத்துவ நிகச் சதி’	‘அத்துவநி கச் சதி’	
”	கக	மேவொடு	மேயொடு	
கக	கக	கேட்டு	கெட்டு	

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரயோகவிவேகவுரை

முதலாவது காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன் பாணினி நீன்கடல்
சூழ், பார்தொண்ட கீர்த்தி வரருசி ஞான பதஞ்சலி
பூந், தார்தொண்ட வானவர் கொன்பா ரதியிவர் தாள்
வணங்கி, யீர்கொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மிய
ம்புவனே.

இது தற்சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேச்சுரனாதியாகப் பாரதி
யீராகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிர
யோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சத்தசாத்திரத்தை யான
கூறுவேன். ஏ - று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல
லது எழுத்திலக்கணங் கூறாமையின், செற்பிரயோகவிவேக
மென்றும். காத்தியாயனரெனினும், வரருசியெனினுமொக்கும்.
பதஞ்சலியெனினும், பாடியகாரரெனினுமொக்கும். மகேச்சுரன்
பாணினிக்காசாரியன்.

“ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்
பான் பெயரது விகாரமென் - ரோதிய புலவனு முளனொரு
வகையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.” என
அகத்தியத்தின்கண்ணும், “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்”
எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்
கட்கு முதலால் பாணினியமும் ஐந்திரமுமாமென்க. அகத்தியநி
றைந்த தொல்காப்பியன் என்னுமையானும், “கழகிலை யினறே
யாசிரியற்க” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரேத்தோ;

தாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத் தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவாரேறினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாங்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. (க)

உ. பொற்பமர் தெய்வ மொழிப்பாரு பாடும் பொதுவெழுத்தாய்ப், பற்பல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்ணெர்ந்தோர், முற்பகர் நூலுட் சிறுபான்மை பேர்க்கு மொழிபெயர்த்தார், தற்பவந் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கினையும் பயனுக்கூறுகின்றது. 'பிரதிக்கினமேற்கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன்னாகப் பின்னாக உரைச்சூத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டுகற்றோர் முன்னூலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமந்தற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுக்கூறினார். யாம் இந்நூலுட் சொற்களினபெயரை ஏகதேசந் தமிழாகவும், பிராயிகந் தற்சமந்தற்பவமாகவுங் கூறினும். எ - று.

'சிறுபான் மையேயேக தேச மாகும்.' 'பிராயிகம் பெரும்பான்மை பேசுங் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு செறிவட மொழியினைத்—தற்சமந் தற்பவந் தாமென மொழிப.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

இனிப் பண்ணெர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமந் தற்பவமாகத் தத்ததூலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகுறியாகிய யோகரூட நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறினார். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறுது, யாம் இந்நூலுட் பெரும்பான்மையும் தற்சமந்தற்பவங்களாற் கூறினும். இப்பெரும்பான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்நாபேதத்தாலும்

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பனவற்றிற்குப் பாணியம் ஐந்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூலென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்ணெர்ந்த சிவஞானமுனிவர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழ்க்கு முதனூலேயெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழிநூலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிற் கருண்க.

பாடைவேற்றுமையாலும் இகழ்த்து வேறென்பாரை நோக்கியென்க. இந்துலசெய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமந்தற்பவமாவன,—
குத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அந்தந்தமக்கிலவே, அவ்வேமாத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமமல்லாச்சார்வு, இன்னுனேதுவீங்நனம், அம்போதரங்கம், குஞ்சரம் பெறுமே. குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை எனவும், பாயிரத்துள் குமரி, ஐந்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார். “திங்களுநாளும்” என்னுஞ் குத்திரத்தால், ஆனியாழிதையொழிந்த திங்களும் நாளிருபத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற் புணரும் புணர்ச்சியுங் கூறினார். விகற்பம், பகுதி, விசுதி, அச்சு, ஐவருக்கம், கருவிகருத்தா, பார்த்தம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலார் கூறினார். பிறர் புலுதமெனவுங் கூறினார்.

பகுதி, விசுதி, பார்த்தம், விகற்பம், புலுதம், பதம், குத்திரம், உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் உரிமையானாற்போலயாம் இந்நூலுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாருபாடுந் திரிவும் யாவையெனின்,—நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்துள் “பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—மீரெழுத் தானு மியைவன வட சொல்.” என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வடசிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்மென்றி வடசிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலந்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் நிற்கும் வடமொழிப்பாருபாடே கூறி, பின் எழுத்ததிகாரத்துள் “இடையினுக்கும்” என்னுஞ் குத்திரமுதல் ஐந்து குத்திரத்தான் முழுதும் பொதுவெழுத்தான் வருந் தற்சமமொழித்து மற்றையிரண்டனுள்ளும் புணர்ந்த வடசிறப்பெழுத்துக்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், குங்கும, குங்குமம்; மலய, மலயம்; மாலா, மாலை; சிலா, சிலை; கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணங் கூறினார். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னூலார்க்குந் தொல்காப்பியனுக்குமொக்கும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம்பகுத்தறியாதார் மூன்றுபாருபாட்டிற்குந் தமிழெழுத்தாலுதாரணங்காட்டினவற்றை நோக்கி, நன்னூலைப் புனருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் “வடசொற்கிளவி” என்னுஞ்சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாகுபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றையிரண்டுந் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் “ஏதைத்தனவரினு மியைந்தன வரையார்.” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலுரைத்தார். உ - ம். கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தற்சமம். சீத்தி, புத்தி, சந்தி, தச இவை வடசிற் பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் சிறப்புங் கலந்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாகுபாடுமறிக்க. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொள்ளாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்கியானம் என்பன ஆணை, வட்டம், நடட்டம், விண்ணுணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுளா. ஆக்கிடுபயதி, விக்கிடுபயதி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பர். பிறபாடையுள்ளுங் காண்க.

“கடிசொ வில்லை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்பலம் எனவுந் தகாரத்தை நகாரமாக்கிக் கூறினாம்.

இனி “எந்திர ளுந்தி யியற்றுமி னென்றான்.” என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி” “தெய்வஞ் சுட்டியபெயர்நிலைக் கிளவி” என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “கொங்கணக் கூத்தருங் கொடுங்கரு நாடரும்” என்பதில் கோங்கணம் என்னுநெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாயும், “அமிர்தினு மாற்ற வினிதே” “சோள வளநாடு சோறுடைத்து” எனற்பாலனவற்றை “அமிழ்தினு மாற்ற வினிதே” “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என ரகார எகாரமிரண்டுந் தமிழிற்சிறந்த ழகார மாயும், “அற்புத னூரா யணனரி வாமன—னிற்பது மேவி யிருப்பதென் னெஞ்சக—நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றதிர்—கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.” எனத் தகாரமும் லகாரமும் நகாரமாயும், “ஈசற் கியாம்வைத்தவன்பு” “கடிநிலையின்றே யாகிரி யற்க” “அதங்கோட்டாசாற் கறிறபத்தெரிந்து” “சிவன்றமர்” “திருநாராயணன்றான் காலம் பெறச்சிந்தித் துய்மினோ.” என அகரவீறு னகரமாயும், திரிந்து பிராசீனராகிய சான்ரோர் செய்யுட்கண்வருதலின், திரியாதென்ற ஐந்தும் தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரிதலுங்கொள்க. திரமிளமென்பது தமிழெனத் திரிதலுமது. ‘பிராசீனர் முன்னோ ராதுனிகர் பின்னோர்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, வீண். எ-ம். என்று, எறி. ஒன்று, ஒறு, கொணறை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோறு, கூறை. எ-ம். தமிழ் இம்முன்றுபகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமேற்குக்கட்சென்று வழங்கித் திரியாதுத் திரிந்தும் பொரு ளொன்றாகாமையின, தற்பவந தற்சமமாகாவென்க. மணலூர்புரம் எனனுந் தமிழ் வியாசபாரதத்திற்சென்றது தேசிகமலலது தற்சமந் தற்பவமாகாதென்க. (உ)

ங. பெரும்புங்க வர்புகழ் போதா யனிகப் பிரமணிய, நரு ம்புங் குருகையிற் கொதில் குலோதநங்க னாரிடமாய், விரும்பும் பொருளை நதரும்பிர யோக விவேகநதன்னை க், கரும்புங்கனிபுமெனப்பாடினான்றமிழ்கற்பவர்க்கே.

இது தனனைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது. குருகை யிலருமபுமெனக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செய்வார். இந்நூலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான, யாமம் பதிகமுமுரையுஞ் செய்த, உதாரணமுத காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதா ரணங்காட்டினுற்போல யாமும் உடையெழுதியதலலது மூலோதா ரணமுங்காட்டினும். இனிச் சம்பந்தா சடகோபா முதலாயினா ரும் திவாகரரும் பதினெண்கிழக்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பினனாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதீகமெனபது பதிகமென நின்றது. 'பாயிர நாந்தி பதிக மெனப்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (ங)

ச. ஆவி யெழுத்தச் சொடுசுர மாகு மவற்றின்பின்னே மேவிய மெய்கள் விளம்புமல் லோடு வியஞ்சனமாந் தாவி யெதிர்த்துமதர்த்தரிபாய்ந்திருதாழ்குழைதோய் காவி நெடுங்கட் கதிர்மதி வாணுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. 'குறியே சமிக்கை கூறுவகாலே' இஃதுரைச்சூத்திரம். உயிரெழுத்தெல் லாம் அச்ச எனவும், சுரம் எனவும், பெயர்பெறும். மெய்யெழுத் தெல்லாம் அல் எனவும், வியஞ்சனம் எனவும், பெயர்பெறும். எ-று.

அச்ச அல் என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தி யாகரித்தலாவது ககரமுதல னகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத் திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்ற னகரத்

தையும் கூட்டி, கன எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது. யரலவழள என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது.

மெய்யுட் சிலவெழுத்தை மகாப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அர்த்தப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அற்பப்பிராணன் என்றும், கூறுவர்.

நு. கூரு மிரச்சுவந் தீர்க்கம் புலுதந் குறினெழிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மாம்பரிசந்
தேரும் யரலவ வாமந்தத் தாக்கரஞ் சீர்த்தசந்தி
சாருமை யௌவுட னேயோமயக்கங்கள்சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வன்மையும் மென்மையும் பரிசாக்கரமென்றும், ய ர ல வ நான்கும் அந்தத்தாக்கரமென்றும், ஐ ஓ ஁ ஔ என்னுநான்கும் சந்தியக்கரமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயரவாம். எ - று. சையோகமுமது.

வடநூலார் சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வர். அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணமிற்றந்தவென்பர்.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மென்மை அநுநாசிகம். இது பற்றி “மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்” என்றார்.

இனி வடநூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டுமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்துமாறப்போலப் புலுதமும் தனியே மூன்றுமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் நின்றவிடத்தும் நெடில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருள்வெறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கிற் சம்புத்தி சம்போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற் குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேய்மை விளியிலே தாளவோசை மணியோசையென்கின்ற அநுகரணத்தொளிபோலுமென்றும், கூறுவர். அவர் குறில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் “முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே—யுகரம் வருத லாவயி னுன.” எனச் சூத்திரஞ்செய்து,

“பழுவூப்பல் லன்ன பருவுதிர்ப் பாவடி” என உதாரணங்காட்டுவர். அதுவே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅய்ச் செய்யாமை நன்று” “நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா நெய்ப்போல் வதூஉம்” எ-ம். திருவள்ளுவர்குறளில் “துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉமழை” “நீங்கிற் நெறாஉங் குறுகுங்கால்” எ-ம். குற்றெழுத்து நிற்குமிடத்தும் சிறுபான்மை அசைநிலையாக அளபெடுத்து வந்ததுகாண்க. குரீஇ, உடஇ எனவரும் இறுதிநிலையளபெடையுமிது.

இனித் தமிழ்தூலார் “நூரேஒஒஒஒநூ நென்பா ணுடங்கி டைக்கு மென்முலைக்கு—மாறேமா லன்றளந்த மண்.” உப் போஒஒஒ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவற்—கொப்போ நீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்டமாற்றியினவற்றை இயற்கையளபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் நின்மேற் கட்டபா மாதர்—படாஅ முலைமேற் றுகில்.” “செறாஅஆய் வாழிய நெஞ்சு.” எனக் காரியமுள்வழி வரும் அசைநிலையளபெடையைச் செயற்கையளபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகந்துகம். ‘இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கந்துகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படுமெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்றேன்றாது உடனிகழுந்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரியுந்தன்மையாகலின், “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கல்லது இயற்கையளபெடைக்குப் பொருந்தாமை தெற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு வடநூலார் சொன்னவண்ணமேயாம். “அளபிறந்துயிர்த்தல்” என்னுஞ்சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருந்திற் பொருந்துமென்க. இரண்டுமாத் திரையாய்ப் பிறந்த நெட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத் திரையாய் அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின், சிறுபான்மையென்றும். “உவாஅப்பதினாஞ்” ‘இராஅப்பகல்’ என்னும் எழுத்துப்பேறுகள் “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்” காரியமில்வழிவந்த புலுதசந்தி. வடமொழியினும் ‘அக்கிரீஇஇத்தியாக’ எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—‘அகர விகரமே கார மாகும்.’ ‘அகர விகரமோ கார மாகும்.’ ‘இகார விகார மென்னு மிவற்றே—டகாரம் ஐஒள வாகலு முரித்தே.’ இவ்வுரைச்சூத்திரங்களால் ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்றும் ஒரெழுத்தாகிய ஏகாக்கரமென்றுமறிக. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியருந் “அகர

விகர மைகார மாறும்.” “அகர வகர மௌகார மாறும்” “அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோ ன்றும்.” எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறிஞர். அவ்வாறு கொ ள்ளாது உரைகாரர் “ஐயொத்திசைக்கும்” “ஒளவோரன்ன” என நன்னூலார் மதம்பற்றி “ஐகாரமாகும்” “ஒளகாரமாகும்” “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்புழி ஐகாரம்போல வாகும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் என விரித்து, விகாரமாக்கி, நலிந்து பொருள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடப்படுவர். அவர் போலியெழுத் தென்றால், “கைகிற் றெம்மனை வாழிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக் கண்மலர்ந்து” எ-ம். மெய்யணி செம்பொற் சுண்ண மேதகு நான நீரி—னைதுபட் டொழுதி யானை யளிமதங் கலந்து சேறாய்” எ-ம். “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” எ-ம். “ஐயந் தீரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய்ந்நடு நிலையு மிகு நிறை கோற்கே” எ-ம். “கையி னாற்சொலக் கண்ணினிற் கேட் டிடு—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்.” எ-ம். “கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி.” எ-ம். “கௌவையங் கடும்புன லொலியுங் காப் பவர்—செவ்வனா ருயிரஞ் சிலைக்கும் பம்பையு—மெவ்வெலாத் திசைதொறு மீண்டிக் காரொடும்—பௌவநின் றியம்புவ வொத்த வென்பவே.” எ-ம். “வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுநீதியழுத மன்னீர்—கௌவிய வெகேகி நின்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி— யௌவிய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி—யிவவிய லொருவற் குற்ற திற்றென விளம்பு கின்றான்.” எ-ம். “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடு நினைக்கப் படும்.” எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை ஈரெழுத்தாகக் கொ ள்ளாக்கால், செய்யுளியலுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறுபடவரு மென்க. அதுபற்றி “ஆயிருதொடை” என்னுஞ்செய்யுளியற்குத் திரத்துள் உரைகாரர் ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையாற் கிளையெ முத்தெனப்படுமென்றார். இனி நச்சினுர்க்கினியார் எழுத்ததிகார த்துள் போலியெழுத்துக் கொள்ளற்கவென்பர். கொள்ளாவெழுத் திற்கு இலக்கணங்கூறின், அந்தாற்கு நின்று பயனின்மையென் னுங் குற்றந்தங்குமென்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தள்ளாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றவின், போலி எதுகைநிமித்தம் அங்கீகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெ முத்தைக் கொள்ளற்கவென்று கூறாமை அவருரையிற்காண்க. தொல்காழியார் இயற்கையாயிரமென ஒரெண்ணுக்கொண்டதன்

றித் தொள்ளாயிரமென்பதன்கட் சந்தி நோக்கி நூறுதிரிந்தவாயி
ரமுங் கொண்டாற்போலவும், தாமரைமென்பது செம்மொழியும்
பிரிமொழியுமானாற்போலவும், இயற்கையாய ஓரெழுத்தைகார
ஒளகாரங்கள் கொண்டதன்றி எதுகைநோக்கி ஈரெழுத்தியைந்த
ஐகார ஒளகாரங்களுங் கொண்டாரென்க. உயிர்மெய்களை ஒற்று
மையனாகருதி ஓரெழுத்தாகவும் வேற்றுமையனாகருதி ஈரெழுத்
தாகவுங் கொண்டாற்போல, ஐகார ஒளகாரங்களையும் அவ்வாறு
கொண்டாரென்பதும் ஒன்று. போலியெழுத்தென்பார் இலக்க
ணப்போலி ஒப்பில்போலிபோல எழுத்துப்போலியுங் கைக்கொ
ண்டு, எதுகை கொள்வாரென்க. மியா, நுந்தையென்பன ஒரு
செய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து நின்றாற்போல அஃ, அஉ
எனபனவும் இக்காலத்துப் பயன்படாமலே நின்றனவெனினு
மமையும். (டு)

சு. கூறிய வையிரண்டானொடுமூன்றுருவ்வோடுபொருட்
டேறிய நான்குமற் றேழொடு கூடி யியைந்தநின்றோ
டாறிய வின்னைந் ததுருவ் வுடைய அ ஆறில்கண்ணேழ்
தேறிய சத்த மிவற்றுள்ளு மத்தஞ் சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியர்த்தமென்
னும் வேற்றுமைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை
என்றாற்போலத் தொல்காப்பியரும் 'இரண்டாகுவதே' 'மூன்றுகு
வதே' 'நான்கு' 'குவதே' என மொழிபெயர்த்துக் கூறுவர். துதி
யையாகிய ஐ இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதியையாகிய ஆன்,
ஒடு மூன்றாம்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு நான்காம்வேற்று
மையாம்; சதுர்த்தியர்த்தமாகிய பொருட்டு நான்காம்வேற்றுமைப்
பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஐந்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்ச
மியர்த்தமாகிய மேனின்று என்பது ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொரு
ளாம். மற்றென்ற மிகையானே மேனின்று எனவியைந்து வருதலு
மன்றித் தனியே நின்று எனவும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ
என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறாம்வேற்றுமையாம்; சட்டி
யர்த்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறாம்வேற்றுமைப்பொருளாம்.
சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் சத்தமியர்த்
தமுமாகிய கண் ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொரு
ளுமாம். கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியர்த்தமென்னும்
ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதே
சமுமாம். எ - று.

ளி

இதனுட் கூறாதன உபூ, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென்னுமெச்சமும், திருதியையர்த்தமாகிய ஆன் என்னும் வேற்றுமைப்பொருளாம். ஆசாரியதண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சார்த்தியென்றும், ஒப்பில்வழியாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆர்த்தியென்றும், கூறுவர். அவ்வாறு சேனாவரையர் முதலாயினரும் பொருளென்றும் பொருட்டென்றுங் கூறுவர்.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்.' எ-ம். 'தச்சனாலியற்றப்பட்டது மாடம்?' 'வேலாலெறிந்தான்?' 'கொடியொடு துவக்குண்டான்?' 'ஊசியொடுகுயின்ற தூசு.' எ-ம். 'இரப்பானுக்குச் சோறிட்டான்?' 'நகுதற்பொருட்டன்று நடட்டல.' எ-ம். 'கள்ளரினஞ்சும்?' 'போதாரமளியின்மேனின்றும் புரண்டிங்ஙன்?' 'சிறுகண்யாணையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணின்றும் வருதும்.' எ-ம். 'சாத்தனதுகை?' 'சம்பந்தன செந்தமிழ்?' 'நம்பிக்கு மகன்?' 'தம் முடைய தண்ணளி?' 'என்னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்.' எ-ம். வரும். வடமொழியுள் பரிமௌலி, அதுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தமியர்த்தமானாற்போல, உள்ளூர், கீழ்நீர், மீகண், என மாறி நின்றும், 'ஊர்க்கணிருந்தான்?' 'ஊர்க்கானிவந்தபொதும்பர்?' 'ஊர்ப்புறத்திருந்தான்' எனமாறி நில்லாதும், முறையே வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முரிந்தார்?' 'கடைக்கால்?' 'தலைக்கண்ணதாகி?' 'அஃனிலை மருங்கிற் கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை, மருங்கு என்பன ஓரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல் என்பன உருபாகியும், மாறியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான இடமாக்கியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாக்கியுங் கூறுவர். இரட்டித்து வாராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிற்றென்பர் வடநூலார். கண், கால், புறம், அகம் முதலாயின அவ்வியமென்னும் உபசர்க் கமாயினும், அவை ஓரிடத்தில் ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் "இடப்பொருளுருபே" என விதந்தோதினார். உருபுகள் பிறிதோருருபுமாத்திரையாய் நிற்பனவற்றையும் வேற்றுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளென்றும் சேனாவரையர் முதலாயினருமுரைப்பர். 'இயல்புளிக்கோலோசகம்' 'மரபுளிவழி' 'இதன் மாறென்னும்' 'சிறந்தோன் பேரன் பிறந்த மாறே' 'விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருளாயினவாறு காண்க. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் "வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா ருநவும்" என்பர். அது சேனாவரையருரையானுங் காண்க.

இனிச் சகார்த்தமாய் வந்த திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியை என்றும், சகார்த்தமென்றும், தாதர்த்தியமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் தாதர்த்தியேசதுர்த்தி என்றும், தாதர்த்தியமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் துமர்த்தமென்றும், சத்தமியர்த்தமாய் வந்த கண், கால் முதலிய உபசர்க்கத்தைச் சத்தமியர்த்தமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த துவா என்பதைத் துமர்த்தமென்றும், ணிச் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சொல்லை ணிசர்த்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய் வந்த துவிகுசமாசனைத் தத்திதார்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவர்த்தப் பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரகிருதியர்த்தமென்றும், இன்னும் பல கூறுவர். இனிச் சகார்த்தபதத்தை உத்தரத்திலேயுடைய திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும், ஒன்றனிமித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாருமுளர். அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டுக் காண்க. (சு)

எ. பன்னும் பகாப்பதப் பேரே பிராதி பதிகமது, துன்னுங் குறிபெற் றொருமை யிருமை தொலைவில்பன்மை, பென்னும் பிரதமை சேர்ந்தெழு வாயென லாமிவைபோய், மன்னும் பிறவுரு பாறொடவ் வாறு வடமொழிக்கே.

‘குறி’ லிங்கம். ‘துன்னுங்குறி’ பொருளை நீங்காத குணமென்னுஞ்சாத்திரலிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது “பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்” என்னும் நன்னூற்குத்திரம் வடமொழிப்பாகுபாட்டினிலக்கணங் கூறி னாற்போல, வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாலிபத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுங்கூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராதிபதிகமாம். அது குறி பெற்று, ஏகவசனமும், துவீவசனமும், வெகுவசனமுமாகிய பிரதமாலிபத்தியோடு சேர்ந்து, கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும் போக, ஒன்று மூன்றாகிய ஐ முதலிய விபத்திகளாரோடும் பொருந்தும். எ - று.

அருத்தவ ததாஃப் பிரத்திய மாகித்—திருத்தக நிற்பது பிராதிபதிகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ - ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, நாய், நரி, நிலம், நீர் என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராதிபதிகமென்றும், அவை பிராதிபதிகமாவதன்றி முதல்வேற்றுமையுருபு பெற

றனவல்லவென்றும், அவை எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆள், ஆர், கள் என்னும் பிரதமாவிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உமைமாள், தையலாள், தையலார் என நிற்குமென்றும், 'இறை கடியன்?' 'இறை காக்கும்?' 'உமையமர்ந்து விளங்கும்?' 'தையல் வரும்' என அன்னீறும் ஆளீறும் பெறாது நின்றவற்றை அன்னீறு ஆளீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென றும், கூறுவர். அன்றியும், கோ, வேள், பெண்டு என்னுமுயர்தி ணையியற்பெயரும், நாய், நரி முதலிய ஆஃறிணையியற்பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறுங் காட்டாது நின்று, பின் களீறு பெற்று, கோக்கள், வேள்கள், பெண்டுகள், நாய்கள், நரிகள் என வெகுவசனமானற் போலவென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்குமன்றி இருமைக்கும் வேறுவிபத்தி வந்து பிரதமாவிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இறையென நிறுத்தி, வனை, வரை, வனோடு, வரோடு, வற்கு, வர்க்கு, வனின், வரின, வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என வருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறை வனோடு, இறைவரோடு, இறைவற்கு, இறைவர்க்கு, இறைவனின், இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவா கண் என நின்றற்போல, ஐம்முதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவ்வாறு புணர்ந்து சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமெ ன்றும், கூறுவர். ஒருமை பன்மையெனனாமல இருமையென வகு க்குமாறென்றோவெனின்,—பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுரு க்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குப்போலவென்க. இருமைக்குதார ணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கிலையென்க. வருமொ ழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாக்கவேண்டி, அது, அ என ஆற னுருபு இரண்டாய் வந்தாற்போல, வடதூலா நிலைமொழிப்பொ ருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக்க வேண்டி, எழுவாய்விபத்தி முதல் எழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றாமெனபா. இனி ஏகமென்னும் பதத்தில் ஒருமையீறாய் வரும் எழுருபுமன்றி இருமை பன்மையீறாய் வரும் பதினான்குருபும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுநிட்டன்னமென்றா லெனின்,—எழுத்துமாறாட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம் வாரா மைபற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரர். இனித் தொல காப்பியரும், தமிழில் “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.” என்றாராயினும், வடதூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ் வுறிருக்குமென்றறிதற்கு நும் என்னுமொருபெயரைமாத்திரம்

எழுவாய்வேற்றுமையாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர் தும்மை, நுங்கண் என இரண்டுமுதல் ஏழிறுதியும் வேறுபடுத்து வேற்றுமையாக்கிஊற்போல, “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரவிதிகொண்டு நீயிரென வேறுபடுத்தி, எழுவாய் வேற்றுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவா. இவ்வாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதி பதிகமாக்கி, பின் நீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரிந்தனவற்றை எழுவாய்வேற்றுமையாக்காமையானும், “எல்லாநீயிரீ” எ-ம் பெயரின லுள் “நீயிரீ நீயென வருஉங் கிளவி” எ-ம், பெயர்ப்பிராதிபதிக மாகச் சூத்திரஞ்செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” எனனுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க. நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாம்வேற்றுமையாஊற்போல நும் மென்னு நிலைமொழிவிகாரம் முதல்வேற்றுமையாமென்க. மேல் வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருதந்தம், பாவபதம் என நான் கும பிராதிபதிசுமெனப் பெயர்பெற்று, வேற்றுமையேழுமேற்று, சுபந்தமென நிறகுமென்க. (எ)

அ. நோற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர், நோற்றும் பிறவுரு போரானும் வேற்றுமை நோன்றி ந்து, மாற்றுங் கருத்தாக் கருமங் கரண மவதிகொள் வோன், சாற்றுந் தொழிற்கிட மென்றது காரகந் தாழு ளாவெ.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றலும், காரகமாதலுங் கூறுகின் றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேதமின்றித் திரிபிலபெ யராம். அஃதெல்லாத உருபுகளானும் ரூபபேதந்தோன்ற வரும். கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆளுள். எ - று.

“வினையே செய்வது” என்னுஞ்சூத்திரத்துள், சேனாவரைய ரும் அவ்வெட்டிணையுங் காரகமென்பா. செய்யுளாகலின், அவ தியை முன் வைத்தாஃ. ‘பன்னும்பகாடபதம்’ என்னும் பாட்டுப் பிறமதவகூறி இப்பாட்டுத தந்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக் கல்லது தமிழ்மொழிக்கல்லாமை கண்டு, ‘எழுவாய் விபத்தி திரி பில்பெயர்’ என்றும். “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலை யே.” “எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே.” எனத் தொல்காப்பியனா ரும் நன்னூலாரும் கூறினாரென்க. இனி உரையாகிரியரும் நச்சி

ஞார்க்கினியரும், பெயர் தனித்து நின்ற காலே எழுவாய் வேற்றுமைபாகாதென்றும், அது “பெயர்தோன்று நிலை” என்பதற்கு நலிந்து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வேற்றுமைபாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்ற நின்றாற் கர்த்திருகாரகமென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமைபாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே ‘நிலங்கடந்தான்’ முதற் ‘குன்றக்கூகை’ இறுதியாக ஆறுருபும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையையேயுமையும். அங்ஙனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஒடுவெனப் பெயரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது நின்றபயனின்மையென்னும் நூற்குற்றந் தங்குதற்கோவெனக்கூறி மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலறிக. இனிச் சேனாவரையர், அச்சுத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவது பெயர் தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலையையென்றும், பெயர்தோன்றிய துணையாய் நிற்குநிலையையாவது உருபும் வினியுமேலாமையும் பிறிதொன்றனோடு தொடராமையும் நிற்குநிலையையென்றும் கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள் உருபேற்றல் பெயாக்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறுபோல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாத்தியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றுமையையாமென்றும், செயப்படு பொருண் முதலியவற்றிற்குங் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாததி ரமேரூபபேதங்காட்டும் வேற்றுமையென்றும், பன்மைபற்றிய வழக்காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய்வேற்றுமையென்றாரென்றுங் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினாரை மறுத்தலானும், யாமுரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்குங் கருத்தாயிற்று. பின்னூல் செய்த குணவீரபண்டிதரும் “பெயரெழுவாய் வேற்றுமையாம் பின்பதுதானாறு—பயனிலையு மேற்கப் பதெல்கயலவிழியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றன்முக் காலமுந்—தோற்றமை நின்ற றுணிவு.” என நேமிநாதத்துட்குறிஞர். ஆதலால், பெயரொழிந்த ‘பிறவுரு போரானும் வேற்றுமைதோன்ற நிற்கும்’ என்றும், ‘விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவர்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். “ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ருய்ப்பொருள்—வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை.” எனப் பொருள்வேற்றுமைப்பெடும் உருபேற்ற பெயரையும் வேற்றுமையென்னாது வேற்றுமைசெய்யும் உருபைமாத்திரம் வேற்றுமையென்பர் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடர்ந்தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி” என உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பர்.

கூ. பழியா வினைசெய் பவன்கருத் தாச்செயப் பட்டபொ
ளழியாது நிற்குங் கருமங் கருவி யருங்கரண [ரு
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபவதி
யிழியா வதிகர ணந்தா னிடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமாறினுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்
கான் நிருத்தியுங்கூறுகின்றது. (கூ)

க0. இந்திரன் றுமரையைக்கரத் தாற்கொப் திறைவனுக்
குத், தந்திருங் குற்றத்தி னீங்கிவிண் மேலிருந் தானெ
னலும், வந்தருங் காரக மெல்லாம் பிறக்குமோர் வா
க்கியத்துட், சிந்தூர வாணுதற் செவ்வாய்க் குறுந
கைத் தேமொழியே.

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (க0)

கக. ஏயுங் கருமஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணவிரிந்
தாயுங் கருத்த னபிகித மொன்றே யநபிகிதஞ்
சாயும் பிரிவி னபாதான மாகுஞ் சலமசலங்
காயுங் கதிர்வடி வேல்விழித் தேமொழிக் காரிகையே.

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறு
கின்றது. கருத்தாவுள், கருமமுதலாக ஏதுவீராக அபிகிதகருத்தா
மூன்றுவகைப்படும், அநபிகிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம்
சலம், அசலமென இருவகைப்படும். ஏ - று.

உ - ம். 'கூரை மேய்ந்தது' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது' 'பசு
க்கறந்தது' 'திண்ணைமெழுநிறு' 'சோறட்டது' 'கறிபொரித்தது'
எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனுங்கருமகருத்தா வரும். "செயப்படு
பொருளைச் செய்தது போல" என்னுஞ்சூத்திரத்துள், சேனுவ
ரையர் 'அரிசி தானேயட்டது' எனவுதாரணங்காட்டி, அத்துணை
எளிதினடப்படுமெனவுங் கூறுவர். இனிக் குணிவிருத்திகாரர்
"பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் மமக்கின்னா—பிற்பகற் றுமே
வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்—வரிசை வரி
சையா னந்தும் - வரிசையால்—வானூர் மதியம்போல் வைகலுந்
தேயுமே—தானே சிறியார் தொடர்பு." என்னும் இவற்றுள் 'தாமே'
'தானே' என்னுஞ் சுயமேவபதந்தொடர்ந்த 'வரும்' 'நந்தும்'
'தேயும்' என்னும் அகன்மக பரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படு
பொருள் குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கருமத்தைக்

கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மகபரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிவிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி எனவறிக. ‘இனி எழுத்தாணியெழுதும்’ “கண்ணவனை யல்லது காணு செவியவன—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வந்தா—மழலங்கைக் கொண்டான்மாட் டன்பு.” “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான்—முனை வணங்காத் தலை.” எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், “இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்” எனச் சம்பிரதானங் கருத்தாவாகியும், “அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போல” “அறநோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம்” “வசையிலாவண்பயன் குன்று மிசையிலா—யாக்கை பொறுத்த நிலம்.” என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின், அலலவென்க. என்னை? அபிகிதகருத்தாவும் அபிகிதகருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், ‘ஆதிய தென்பது’ எனனும் பாட்டினும் ‘ஆறொடு மைந்தொடும்’ என்னும் பாட்டினும் விதித்தமையாலென்க.

‘தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்’ ‘சோற்றையட்டான்நேவ தத்தன்’ இவை சதந்திரகருத்தா.

‘தேவதத்தன் எஞ்ஞதத்தனையஞ்சுவித்தான்’ ‘ஆசாரியன் மாணக்கனையறிவித்தான்’ இவை ஏதுகருத்தா. ‘ஏவுதற் கருத்தாப் பிரயோசகனே—இயற்றுதற் கருத்தாப் பிரயோசியனே.’ இஃதுரைக்குத்திரம். இனிக் காரிய காரணத்தொடரின் அஃறிணைக் கண்ணும் வரும். உ - ம். ‘அல்லலுழப்பிக்குஞ் குது.’ ‘அம்மகேட்பிக்கும்’ ‘அறிவிப்ப போலும்’ ‘துறந்தமை தேற்றுகொல்’ எனவரும்.

‘தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது மாடம்’ ‘மாடந்தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது.’ இவை அநபிகிதகருத்தா.

‘ஏயும்’ என்ற மிகையாற் பாவகருத்தாவுமுண்டு. கருமமும் கருத்தாவும் தடுமாறி நின்றலுமுண்டு. உ - ம். “தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவுந்—தீரா விடும்பை தரும்.” “கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும்.” இவை பாவகருத்தா. “ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப.” இது தடுமாறி நின்றல்.

சலம்: ‘குதிரையினிழிந்தான்.’ அசலம்: ‘மலையினிழிந்தான்.’ ‘நிலைத்திணையசல மியங்குதிணை சலமே.’ ‘சொல்லப் படுநிலை சொல்

லப் படாநிலை—யபிகித மநபி கிதமென மொழிப—தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறுஉம்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

‘சாயும்’ என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும்ன்றி “குடிப்பிற் றத்து குற்றத்தி னிங்கு” எ - ம். “சிறுமை ~~அ~~ ஒளிகைய வின்சொல்” எ-ம். வரும் புறப்பாட்டெல்லையெனனும் வெகிச்சீமைக்கண் வருவது அபாதானம். (கக)

கஉ. அண்ணிய கர்மத் தபிகித மொன்றே யநபிகிதந், தண்ணிய வீச்சிதந தன்னொ ட நீச்சிதந் தானி நுமை, யெண்ணிய நற்கருத் தாவொ டகதித மென்றொரைந் தாங், கண்ணிய காலை யகம்புற மாகுங் கரணங்களே.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருமத்துள், அபிகிதகருமம் ஒன்றேயாம், அநபிகிதகருமம் ஐந்து வகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ-று. ‘கள்’ அசை.

உ - ம். ‘மாடந்தச்சஞ்ஞவியற்றப்பட்டது;’ ‘தச்சஞவியற்றப் பட்டது மாடம்’ இவை அபிகிதகன்மம்.

‘பாயை நெய்தான்;’ ‘பொன்னையாசைப்பட்டோர் வறியர்;’ ‘சோற்றையுண்டான;’ ‘துவரப்பசித்தான்;’ ‘வேலியைப்பிரித்தான்;’ ‘நஞ்சையுண்டான்’ இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதகருமம். ‘சோற்றைக்குழுததான்;’ ‘திக்கனவைக்கண்டான;’ ‘வழிசெலப் புகுந் தான வாணிகனைக் கண்டான;’ ஒன்றெய்திநூறிழக்குஞ்சூதர்.’ இவை அநபிகிதத்துள் அநீச்சிதகர்மம். இவற்றைக் கல்லாடர் முதலாயினார் கருத்துள் வழிச்செயப்படுபொருள், கருத்திலவழிச்செயப்படுபொருள் எனபா. ‘ஈச்சிதந் தன்னொ ட நீச்சிதந் தாமே—கருத்துள் வழியில் வழிச்செயப் படுபொருள்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். ‘ஊரைச் செல்வான் பசும்புல்லை மிதித்தான்;’ ‘பாற்சோறுண் கின்ற சிறுவன் அதனகண்வீழ்ந்த தூளியைத் தின்றான்.’ இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதாநீச்சிதகர்மம். பசும்புல்லை மிதித்தலும் தூளியைத் தின்றலும் அநீச்சிதம், ஊரைச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண்டலும் ஈச்சிதமாமென்க.

‘மாணக்களையூர்க்குப் போக்கினாசிரியன்;’ ‘மகட்போக்கிய தாய்’ என்புழிமாணக்கன், மகள் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போக்கப்படுவாருமாகலின், கர்த்திருகருமமாம். ‘தன்னைத் தந்த கற்பகம்;’ ‘தன்னைத் தான் காதலன்;’ ‘நாணலுயிரைத் துறப்பர்;’ ‘நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறப்பாணந் தன்னை—நிலை

லக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு—மேன்மே லுயர நிறுப்பானுந் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுந் தான்.” என வருஞ்செய்யுட்களும் கண்மவற்பாவமான கர்த்திருகருமமாம். வடநூலார் ‘ஆத்மா நஞ்சிந்தி’ என்பதனைத் தமிழார் ‘தன்னைக் குத்தினுன்’ என்பர். இதுவுமது.

‘பசவினைப் பாலினைக் கறந்தான்’; ‘ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ இவை கதிதமல்லாத அகதிதகருமம். ‘துணைநிலையகதிதந் துகன்மக மென்பர்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். ‘ஆசாரியனையுற்றபொருளை வினாவினான்’ எனபது பசவினது ஆனையினது எனப் பொருள்படுதல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அககிகம்.

‘அண்ணிய’ என்ற மிகையால் அகநிலைச்செயப்படுபொருளென்னும் அந்தர்ப்பாவிதகருமமுங்கொள்க. அது ‘வந்தான்’ என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருமபாவத்தின்மேல் துதியை விரிந்து நிற்குமென்க. “ஏரினுழாஅர்” என்புழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தல்காண்க. வடமொழியினும் ‘ஆகசசதி ஆகமநங்கரோதி’ என வரும்.

இனி வாக்கியபதியத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், நிர்வர்த்தியம், விகாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றாதலாவது முன்னில்லதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமின்றித் தொழிற்பயனையுறுந்துணையாய் நின்றலென நிரூபித்தியுங்கூறி, ‘எயிலையிழைக்கும்’; ‘மரத்தைக் குறைக்கும்’; ‘பொருளைப் பெறும்’ என வுதாரணங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சைனேந்திரன்மதம்பற்றிப் பலவாக்குவர். ‘இயற்றப்படுவது நிருவர்த்தியமே.’ ‘வேறு படுக்கப்படுவது விகாரியம்.’ ‘பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென் றிசைப்பர்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

‘பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்’; ‘மனத்தான் மறுவில ரேனும்’; ‘மனத்தானு மன்னுயிர்க் காக்கம்’; பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்’; ‘உள்ளத்தாலுள்ளல்’ இவையெல்லாம் அகக்கரணம்.

‘காலானடந்தான்’; ‘கண்ணாற்கண்டான்’; ‘ஊசியாற்குயின் றுன்’; ‘செய்யாலெரிதுதுப்பேம்’ எனப் புறக்கரணம் வரும்.

‘நாணுலுயிரைத்துறப்ப-’ ‘சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனாற்றந்தையுத்தாயுமவக்கும்’ ‘கௌவையாற் காம நுதிப்பே மெனல்’ என வருவனவெல்லாம் ஏதுவின்கண் வந்த மூன்றும்வேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும். உ-ம். ‘வாணிகத்தானாயினான்’ என்பது காரகம். ‘மூயற்சியாற் பிறத்தலி னெலிநிலையாது’ என்பது ஞாபகம். ‘அப்பியந் தரமே வாங்கி மென்னச்—செப்பிய கரண மகம்புற மாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

கங். விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் வியாபகமென், நடையவிம் மூன்று வகையான் விரியு மதிகரணம், பெடைமயி லேயநி ராகருத் தாவும் பிரேரகமுங், கொடையெதிர் கூற்றநு மந்தாவு மாமென்பர் கொள்பவனே.

இது அதிகரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமுங் கூறுகின்றது. விடயமுதன்மூன்றும் அதிகரணமெனப்படும். அநிராகருத்தாழுதன்மூன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். ஏ - நு.

‘விடய முரிமை விளம்புங் காலே.’ ‘ஒரோவழி மேவுத லுபச்சி லேடம்.’ ‘வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றபி வியாபகம்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். கொடைமெதிர் கூற்றாகிய கொள்பவனெனக் கூட்டுக. ‘எங்கும்வியாபகம்’ அபிவி்யாபகம்.

உ-ம். ‘கடலுண்மீன்றிரிகின்றது’ ‘காட்டுணரிதிரிகின்றது’ ‘நெடுமபுனலுள்வெல்லுமுதலை’ ‘பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை’ இவை விடயாதாரம். ‘கடலோடா கால்வ னெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்து.’ ‘ஆலத்தின் மேல குவளை குளத்துள்—வால் னெடிய குரங்கு.’ இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதறிக.

‘மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து’ ‘குன்றின்கட்டுவடு’ ‘கையின்கண் விரல்’ ‘ஆண்டின்கணிருது.’ ஏ-ம். ‘பாயின்கணிருந்தான்’ ‘தேர்க்கணிருந்தான.’ ஏ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

‘எள்ளின்கணைய’ ‘தயிரின்கணைய’ ‘அரணிக்கட்டி’ ‘மணியின்கணைளி’ ‘உயிரின்க ணுணர்வு’ இவை ஒருபொருளின்கட் பிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டுக் கலந்த அபிவி்யாபகம்.

இவ்வுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும். உ-ம். 'வடக்கண்விவங்கடம்?' 'தெற்கட்குமரி?' 'ஆகாயத்தின்கட்பருந்து?' 'மகத்திற்பிறந்தான்?' 'நல்லார்கட்பட்ட வறுமை' எனவரும்.

இனி வடநூலார் உள்ளென்னுஞ்சத்தமிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை நிர்த்தாரணை சத்தமியென்பர். உ-ம். 'உடையா னரசருளேறு?' 'அறன்கடை நின்றொரு ளெல்லாம் பிறன்கடை— நின்றொறிப் பேதையா ரில்.' எ-ம். 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்ப வன் வானுறையுந்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' 'ஒத்த தரிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்—செத்தாருள் வைக்கப் படும்.' எ-ம். வரும். இவை அதிகரணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்—கிறையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின, நிர்த்தாரணை சட்டியெனப்படும்.

'முக்கண் மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான்,' 'கள்ளார் துழாயுங் கணவாலுங் கூவினையு—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுன் கண்டக் காற்--புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்--றுள்ளாதா ருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே.' இவை அகிரா கர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன நீதலே யீதல்,' 'இரப்பார்க்கொன் நீதல்' இவை பிரேரகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணுக்கனுக்குக் கசையடிகொடுத்தான்' இது அநு மந்திருசம்பிரதானம். 'அருமறை சோரு மறிவிலான் செய்யும்--பெருமிறை தானே தனக்கு.' என அபேதத்தினும் வரும். (கங்)

கசு. ஆதிய தென்ப ரபிகித கர்த்தா வரபிகித, மாதிவிட் டாரொடு மூன்றும் பெறுமென்ப ராய்ந்துணர்ந்தோ, ராதிய தென்ப ரபிகித கன்ம மரபிகித, மாதியைந் தேழொழிந் தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின் றது. அபிகிதகருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அரபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அரபிகிதகருமம் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும் வரும். எ - று.

உ-ம். 'திண்ணை மெழுகிற்று' 'தேவதத்தன் சோற்றையட் டான்'; 'விழுமியோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிக்ஷதருத் தாப் பிரதமாவிபத்தியால வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்கா ரியம்'; 'அவரார் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அபிக்ஷதருத்தா வோடு ஆறும் முன்றும் வரும். "வினைமுதல் கருவியனைமுதற் றதுவே." என்பதனும் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஈண்டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஈண்டுக் குகரம் ஆறனுருபு.

'சோறு தேவதத்தனுடப்பட்டது' என அபிக்ஷதருமம் பிர தமையோடுவந்தது.

'நூலையறிந்தான்'; 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அபிக்ஷத கன்மம் துதியையோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்'; 'பாலா லோமஞ்செய்தான்'; 'தயிரையோமஞ்செய்தான்'; 'தயிராலோமஞ் செய்தான்'; 'ஆலத்தி னூலமிர் தாக்கிய கோன்றிலலை' என அபிக்ஷ தகன்மம் திருதியையால வந்தது. 'ஆலத்தினூல' என்னுந் திருக் கோவையாருள் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்ற யிராக்கினு' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளுமீவ்வணிகலம்'; 'அவட்குக் கொள்ளுமீவ்வணிகலம்' இது அபிக்ஷதருமம் சதுரத் தியோடு வந்தது. 'நூலைக்குற்றங்கூறினான்'; 'நூலதுகுற்றம்'; 'தாயைக் குடர்விளக்கஞ்செய்தான்'; 'தாயதுகுடர்விளக்கம்'; 'அவனை யிகலவெல்ல லார்க்கு மரிது'; 'அவனதிகல்'; 'குடும்பத தைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு'; 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமமகச்சத்' 'கிராமாயாகச்சத்' என்பத ற்கு 'ஊரைச் சென்றான்' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழி யிலிருந்தவண்ணமே தமிழரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதார ணங்கட்டினா. இவற்றை வடநூலா காண்கட்டியென்பர். அபிக்ஷதகன்மமென்னுமலை 'அபிக்ஷதம்' என்ற சேடத்தாலே 'தூணைச் சார்ந்தான்'; 'தூணின்கட்சார்ந்தான்'; 'கண்ணைக்குத்தினான்'; 'கண்ணுட்குத்தினான்'; 'கோட்டைக் குறைத்தான்'; 'கோட்டின கட்டுறைத்தான்' என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு நேரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கங் களைக் காரகவிபத்தியென்பர். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்'; 'பாலைத் தயிராக்கினான்'; 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபப தத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபத்தியென்பா.

'ஆதிய தென்ப ரபிக்ஷத கர்த்தா' 'ஆதிய தென்ப ரபிக்ஷத கன் மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சுதந்திரகருத்தாவும், ஏதுகருத்தா வும், அபிக்ஷதமேயாம். அபிக்ஷதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அந

பித்தமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுகுறியிட்டாளவேண்டிக் கருத்தாவைவந்தென்றும், கருமமேழென்றுங் கூறுவர். (கசு)

கரு. ஆறொடு மைந்தொடு மூன்றொடுந் தோன்று மருங்கரண, மாறொடு நான்கொடு மூன்றொடுந் தோன்று மளித்தல் கொள்வோன், வீறொடுந் தோன்றுமைந்தன்றிப் பெறுது விடுமவதி, யீறொடுந் தோன்றுங்கண் ணன்றிப் பெறுதிட மேந்திழையே.

இதுவுமது. கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி, சதுர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகரணம் சத்தமியோடு வரும். எ - று. 'ஈறொடும்' என்றது செய்யுள்விகாரம்.

உ - ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்;' 'செவியாற்கேட்கலாம்;' கண்ணிற்குக் காணலாம்;' 'கண்ணாற்காணலாம்;' 'வாய்க்குத் தக்கது வாச்சி;' 'வாயாற்றக்கது வாச்சி;' 'கோடாலியது வெட்டு;' 'கோடாலியால் வெட்டும் வெட்டு;' 'படலொல்லா பேதைக்கென்கண்;' 'பேதையாலென்கண்' எனக் கரணம் ஆறனுருபோடு வந்து, ஏதுவின் கரணமாயடங்கும். ஈண்டுப் பேதை கருத்தாவாகுது கரணமாய்க் குகரம் ஆறனுருபான் வந்தது. 'யாங்கண்ணிற்காண நகுப' எனப் பஞ்சமியாற் கரணம் வந்தது. 'நெய்யா லெரிதுது ப்பே மென்றற்றால்' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாகரது பலி;' 'நாகர்க்குப் பலி;' 'வரைவின் மகளிரான் மாலை வழங்கியோன்' எனச் சம்பிரதானம் இம்மூன்றனோடும் வந்தது. 'அறிவுடை யந்தண னவனைக் காட்டெனருன்;' 'தவ்வையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதானம் வடநூலார் கூறாத இரண்டனோடும் வந்தது.

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்;' 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி;' 'சிறுமையி னீங்கிய வின்சொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தகண்ணே வந்தது. 'கிணைப்பாணை நீங்குந் திரு;' 'ஊர்க்குத் தீர்தான்' எனத் தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும் சதுர்த்தியோடும் நியமந்தப்பி வந்தது. உவமைசீமை ஏதுவென்பனவற்றின்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமியிலே வரும் என்பது ஆசிரியர்கருத்து. குற்றத்தினின்றும் ஐயத்தினின்றும்

என விரிக்க. ‘வாணிகத்தினுயினான்’ என்பதனை வாணிகத்தின் கண்ணின்று மாயினான் என விரிக்கிற குற்றமாமென்க.

‘தேரிலேயிருந்தான்’ ‘தேர்க்கணிருந்தான்’ என அதிகரணம் ஏழின்கண் வந்தது. ‘நெறியிற்சென்றான்’ ‘நெறியைச் சென்றான்’ என அதிகரணத்துதியை நியமந்தப்பி அகன்மகதாதுவில் வந்தது. வடமொழி நளன்கதையில் ‘வனத்திலரமணையைச் சென்றான்’ என்னுங்கதிதாதுவுமது. ‘அத்துவாநங்கச்சதி’ ‘அத்துவ நிகச்சதி’ என வடமொழியில் வரும். சேனாவரையரும் “வழங்கியன் மருங்கிற்குன்றுவ” என்னுஞ் சூத்திரத்துச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையையுணர்த்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையாதென்றார். இனி “இ ஈ யாகு மையா யாகும்.” “ஓவு முவ்வு மேஜோடு சிவ னும்.” “உகரத் தானே குற்றிய லுகரம்.” “ஏனை யுயிரே யுயர் திணை மருங்கிற்—ரூம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்.” இவையெல்லாம் நியமவிதிச்சூத்திரம். இந்நியமங்கடந்து ‘ஆவே’ மகவே; ‘திருவே’ ‘மகவே’ என விளிபெறுதல்போலக் கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தன்பொருளிற் றீராது பிறிதொன்றன்பொருட்கட்சென்று உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் சிறுபான்மை தம்முளியையுடைத் தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற்றீர்த்து பிறிதோருருபின் பொருட்டாதல். அவ்வாறு “யாத னுருபிற் கூறிற் றுயினும்” என்னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் முதலாயினார் கூறியதானுந்தெ ளிக. உ - ம். ‘கூளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்’ ‘காலத்தி னுற்செய்த நன்றி’ இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஏழன்பொருட்டாய் நின்று, உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே நின்றன. ‘கொக்கினுக்கிழிந்த தீம்பழம்’ ‘நாகுவேயொடு நகுபு வீங்கு தோள்’ இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொரு ட்டாயும் இரண்டாவதன்பொருட்டாயும் நின்றன. ‘சிதலெறும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்.’ இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டா தல் அவ்வுரையிற்காண்க.

‘பழியையஞ்சினான்’ ‘பழியினஞ்சினான்’ என்பது உருபும் பொருளுமுடன் மயக்கம், “அச்சப் பொருளை யிரண்டிற்கு மைந் திற்கு—மெச்சமில்” என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலென்க. ‘புலிகொல் யானை’ ‘வானை னுள்ள றலைப்படல்’ இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகி

யும் நிற்பதும், வாணமீன் கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் உள்ள லென்னுக்குநவி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிற்பதும், தமொறுதொழிலென்னும் இதரேதரக்கிரியையால் வருமெனக. சாத்தறகு நெடியன்; 'கருவூர்க்குக் கிழக்கு,' 'மனைவாழ்க்கைக்குப் பற்றுவிட்டான்' இவை பஞ்சமியிற் சதுர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு வந்தாலும் அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. "அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டும்" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'பழியினஞ்சும்; 'பழியையஞ்சும்' என இரண்டும் ஒத்தகிழமையவாய் நின்றன வென்றும், அஃதேல் ஒருபொருட்கண் வரினன்றே மயக்கமாவது, இவை செயப்படுபொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருள்வேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கம் யாதென்றும், அற்றன்று ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய் வேறினறி நின்றலின் ஒருபொருட்கண் வந்தன வேயாமென்றும், சேனாவரையர் உரைத்ததனுமறிக. 'மாலைக்கு வரும்; 'காலைக்கு வரும்; 'ஊர்க்குச் சென்றான்' இவை சத்தமியிற் சதுர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு காரகபதப்பொருளிற் பலவுருபு வருதல காண்க. (கரு)

கசு. உடனிகழ் கின்ற சகார்ததாதி யாகு மொடுச்சொற் கொள்வோன், விடனிகழ் கின்றருத் தாதர்த்தி யாதி வினை நிகழ்ச்சி, படனிகழ் கின்றகண் ணேசதி சத்தமி பான் மொழியாய், கடனிகழ் வேற்றுமை தாம்வினை யான்முற்றல் காரகமே.

இது மூன்றனுருபும் நான்கனுருபும் ஏழனுருபும் சிறப்புப் பெயர் பெறுமாறும், காரகங்கண் முடிவுபெறுமாறுங் கூறுகின்றது. ஒடுவும், ஓனும், கூடவென்னும் பொருளாய்ச் சகார்ததத்தி ருதியையென்றும், குகரவுருபு தாதர்த்தியமாய் வந்து தாதர்த்திய சதுர்த்தியென்றும், ஏழனுருபுகள் தன்வினையும் பிறவினையுமாய் நின்ற தொடருள் வினைதன்னைச்சொல்லும் பெயரின்பின்னின்று சதிசத்தமியென்றும், பெயர்பெறும். உருபேற்ற சொற்கள் பெயரால் முடியாது ஆத்மநேபதத்தோடும் பரஸ்மைபதத்தோடும் முடிந்தாற் காரகமாம். ஏ - று.

வடநூலுள் மூன்றும்விபத்தி ஒன்றல்லது இரண்டில்லை. தமிழ்நூலுள் ஆன், ஒடுவென மூன்றாவதற்கு வருமாயினும், பொருள் வேறுபாடினமையின், ஒன்றேயாமெனச சேனாவரையருங்கூறுவர்.

சதிசத்தமியைத் தொல்காப்பியர் வினைசெய்யிடமென்பர்: புரிமேலழகர் வினைநிகழ்ச்சியென்பர்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினு மொக்கும். ஆதலிற்றொல்காப்பியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்' என்பர். ஒடுப்போலே ஆனருபு சகார்த்தமாய் வருவது உமன்றித் தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனொடா கிரியன் வந்தான்'; 'ஆகிரியனொடு மாணவகன் வந்தான்'; 'தாயொடு மகள் வந்தாள்'; 'மகளொடு தாய் வந்தாள்'; சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது' இவை சகார்த்தத்திருதியையென்னும் அதனோடியை ந்த ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமையும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவென்னுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய் நின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதே யின்பம்'; 'தூங்கு கையா னோங்கு நடைய.' எ-ம். 'ஊரானொரு தேவகுலம்.' எ-ம். ஆனருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமெ ன்னும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'வீப்பிசை யென்ன விளம் புவர் தொறுவே.' 'ஆதி' என்ற ஆகிருதிகணத்தால் வினையின்மை யென்னுங் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையென்னும் பின்னக் கிரியையோடும், இதரேதரமென்னும் அதனொடு மயங்கலோடும், அதனொடொப்பலொப்புரையோடும், ஒப்போடும், அபேதத்தோ டும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலை யொடு பொருத மால்யானை'; 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபாரஞ் சும ந்தது.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளந் தொட்டான்'; 'தொடியொடு தொல்கவின வாடிய தோள்.' எ-ம். 'எண்ணொடு விராயவரிசி'; 'பாலொடு தேன்கலந்தற்றே.' எ-ம். 'பொன்னொடிரும் பணையர் நின்னொடு பிறரே'; 'விலங்கொடு மக்க ளுணையர்.' எ-ம். 'ஆன்ற ரொ டொப்பர் நிலத்து'; 'மதியொடொக்கு முகம்.' எ-ம். 'எழுத் தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.' எ-ம். 'வேலொடு நின்றான.' எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேச துர்த்தியாவது கொள்வோனை விட்டு ஆதிகார ணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன் பின்னரும் வருங்குரவு நபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்'; 'பூபத்திற்கு மரம்'; 'சோற்றுக்கரிசி'; 'ஆடைக்கு தூல்'; 'நூற்குப் பருத்தி'; 'தயிர்க்குப் பால்'; 'எண்ணெயக்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரி யம். 'கூழிற்குக் குற்றேவல செய்தான்'; 'சோற்றிற்குப் பணம்' இவை நிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அது வாடுகிளவி, 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை வரிக்குற கா ல பொருட்டென்னு நிமித்தத்தை வரிக்க. 'அவர்க்குப் பகை'; 'நட்டார்க்குக் காதலன்'; 'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவர சர்'; 'இச்சொற்குப் பொருள்'; 'கினக்கு வவி'; 'அவ்வூர்க்கிவ்வூர்

காதம்? 'மனைக்குப்பாழ் வானுதலின்மை' 'உற்றூர்க் ரூரியர் பொற்ரொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆரூவதன்பாற்படும். 'பொருட்டு நிமித்தஞ் சமாநூர்த் தகமே.' அது 'நாணு லுயிரைத் துறப்ப ருயிப்பொருட்டா—னாண்மறவார்' என வருதலானுமறிக. ஆதிசத்தத்தால் 'பூவிற்குச் சென்றான்' 'துன்பத்திற் கியாரே துணையாவார்' 'மறத்திற்கு மஃதே துணை' 'பிணிக்கு மருந்து' என்பவற்றின்கண் பறித்தல் நீக்குதல என நடுவே பெய்து பொருளுரைத்துத் துமர்த்தம் எனபதுங்கொள்க.

'புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றுமென்—னுள்ள முடைக்கும் படை.' புலவியுள் புலவாநிற்குமளவில் எனப்பொருள் பட்ட சதிசத்தமியென்னும் வினைநிகழ்ச்சியாம். அது பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. 'தட்டுப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிறனொருவன தட்டுப்புடையாநிற்குமளவில் வந்தானென்று பொருளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென நின்றாற்போலத் தட்டுப்புடைத்தல தட்டுப்புடையென நின்றது. 'ஒஓஓ வினித்தட்டுப்புடையம' என்னுமுளப்பாட்டுத்தனமையெதிமறைமுற்றுவினையாலுமறிக.

'கடனிகழ் வேற்றுமை தாம்வினை யானமுற்றல் காரகம்' என்றதனானும், 'கிரியாங்காவந்தி காரகம்' என்றதனானும், தேவதத்தன் வந்தான், செலக, வேண்டும், படும், தகும் எனபனவற்றோடு முடிவதே கர்த்திருகாரகமாவதன்றி உண்டு, இல்லை, வேறு, யாரென்பனவற்றோடு முடிவன கர்த்திருகாரகமனறோவெனின;--இவையும் சுருயமாணக்கிரியையோடொக்குங் கம்மியமானக்கிரியையென்பர். 'கம்மிய மானங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுருய மாணந் தெரிநிலையாகும்.' இவை உரைசகுத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணையுந் தாமுந்தம் மானறேரு—மெம்மை நினையாது விட்டாரேல.' 'தானுந்தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்.' 'திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்.' 'தானுந்தன்புரவியுந்தோன்றினான்' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையொடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின் வினையுமுடிந்ததாய்க் காரகமாம். 'பலவயினுமெண்ணுத்தினை' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார். 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானந்—தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இன்னும் வடநூலார் 'தேவதத்த நெடியன்' 'தேவதத்தனொருவன்' என்னுந்தத்தினனோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனயினான் ஒருவனையினான் எனச் சன்கொடுத்துக் காரகமாக்குவர். 'ஆக்கஞ் சன

னென் றதைந்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'செயிற்றலைப் பிரிந்த காட்சியா ருண்ணா' என்பதனுள் உண்ணாரென்ற எதிர் மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவின்னையோடொத்துக் காரகமாமென்பர். 'விதியது யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறன்றியும் "எல்லை யினனு மதுவும் பெயர்கொளு—மல்ல வினைகொளு நான்கே ழிருமையும்—புல்லும் பெரும்பாலு மென் மனார் புலவர்." எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்துள் 'அல்ல வினைகொளு' என்பதனால் இரண்டும் மூன்றுங் காரகமேயாம், பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுவுமன்றி வினையொடு முடியும் மற்றையின்னும், கிரியாசட்டியாகிய சுவ்வும் காரகமாம், பெயரொடு முடிவனவன்றி மற்றையினையொடு முடியும் நான்கு மேழுங் காரகமாமென்பர். 'மரத்தைக் குறையான்' 'வேலாலெறியான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையன்மையின் மரமும் வேலும் கருமமும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிற்றலைப் பிரிந்த காட்சியா ருண்ணா' என்பது போலக் கொள்க. இவ்வாறு "எதிர்மறுத்து மொழியினும்" என்னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஒடிச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசாரிய னொடு மாணவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி "ஒருவினை யொடு ச்சொ லுயர்பின் வழித்தே." என்பர். இனிப் பாணினி ஒடுவென்னுமுருபேற்ற சொல்லை அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லைப் பிரதானமென்றும், கூறுவர். "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய்வாரிற் றலை." என்பதனுள் 'மொழியிற்செய்வார்' என வரும் வினை யொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே பிரதானமென்பர். 'மகன் வினைகிளப்பின்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மகனரையொடு கலாய்த்த கலாம்' என்பதுமது. (கசு)

க௭. முற்றிய காரக மாங்கிரி யாசட்டி மொய்குழலாய் பற்றிய பேத மபேதமென் ருனசம் பந்தசட்டி யொற்றிய காரக மாகாது பன்மை யொருமைவிளி துற்றிய சம்புத்தி சம்போதனமெனத்தோன்றிடுமே.

இஃது ஆற்றுகுவினவிகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமும் கூறுகின்றது. கிரியாசட்டியென்னுங்குரம் காரகங்களோடு வரும். சம்பந்தசட்டி அபேதம் பேதமென இரண்டாய் நிற்பதல்லது காரகங்களோடு வாராது, ஒருமைவிளியும் பன்மைவிளியும் சம்புத்தி சம்போதனமாம். எ - று.

‘பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்’ என்பது எதிர்நீர னிறை. ‘பேதஞ்சாமா னியம்பரி யாயம்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

மேல் வேற்றுமைமயக்கங்கூறிய ‘ஆதியதென்பர்’ என்னும் பாட்டு முதலியவற்றுள் அநபிகதகருத்தாவும் அநபிகதகருமமும் கரணமுஞ் சம்பிரதானமும் ஆறெடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான் முடிதலின், அது கிரியாசட்டியாய்க் காரகமாம். அதற் குதாரணம் ஆண்டுக் காட்டினும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேத சட்டி சமவாயசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுருபசம்பந்தமென மூவகையாம். ‘சமவாய சம்பந்தஞ் சினைகு ணந்தொழில்—சாதி விகார மெனவைந் தாகும்.’ ‘சையோக சம்பந்தம் பொருளிடங் கால—மெனமு வகையா மென்மனார் புலவர்.’ ‘கிழமைசம் பந்தங் கிளக்குங் காலே.’ ‘இவ்விரண் டல்லவை சுருப மாகும்.’ ‘சுருப ம்யா தானுமோர் நிமித்த மாகும்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். உ-ம். ‘சாத்தனது கண்?’ ‘நிலத்ததகலம்?’ ‘சாத்தனது வரவு?’ எள்ளது குப்பை?’ ‘எள்ளது சாந்து.’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல்?’ முருகனது குறிஞ்சி?’ ‘வெள்ளியதாட்சி.’ எ-ம். ‘சாத்தனது செய.’ எ-ம். வரும். வடநூலார் ‘எள்ளது சாந்து’ என்பதனை விகாரசட்டியெ ன்பர். ‘விறகது சாம்பர்?’ ‘சொல்லது பொருள்?’ ‘நெல்லது பொரி?’ ‘கோட்டது நூறு’ என்பனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருத்தாவங் கர்த்திருகரும மும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளு மாம். உ-ம். ‘இராகுத்தலை’ ‘கனவினாற் காண்டலி னுண்டென் னுயிர்?’ ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலந் தன்னுயிர்க்கு’ என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய் நின்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொரு பேதமாய் விரியுமென்று பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பர். காசிகா விருத்தியுரைகாரர் முப்பத்தாறுபேதங்காட்டினர். இனிச் சேனா வரையர் முதலாயினார் தொல்காப்பியத்துள் இருபத்திரண்டுபேதங் காட்டினர். இந்தச்சம்பந்தசட்டிவேற்றுமை வினையான் முற்றாமல் அடையடுத்த பெயராய் நிற்றலின், காரகமாகமைகாண்க. ‘ஆடை சாத்தனது’ ‘சாத்தனதாடை’ என நின்றிற்போல ‘புருஷோ ராஜ்ஞ’ ‘ராஜ்ஞ புருஷ’ என நிற்றும்.

‘வணிகோ’ ‘குருகீர்’ என்பன சம்போதனம். ‘வண்டே?’ ‘சாத்தா’ என்பன சம்புத்தி. (கௌ)

காரகபடல முடிந்தது.

இரண்டாவது

ச ம ா ச ப ட ல ம்.

கஅ. மண்டலத் துப்பதி னெண்டே சிகச்சொல் வடசொ
லெனப், பண்டை வழக்கொடு பாராட் டிரிச்சொற்
பலபொருட்கே, யொண்டொடி யாய்பின் னொரு
மொழி யாய்மற் றொருபொருட்கே, கொண்டியல்
பன்மொழி யாய்ச்சத்தி யாற்றலுன்கொண்டெழுமே.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூறுகின்றது. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுந் தனிமொழிகள் நானார்த்தபதமாகியும் சமானார்த்தபதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும். எ - று.

ஆற்றலாவது விரலென்னஞ்சொல் உகிரையுணர்த்தாது விரலையுணர்த்தி நின்றலாம், அதுபோலச் சொல்லியற்கையாய் நின்றலென்பது.

‘நானார்த்தகமே பலபொரு ளொருசொற்—சமானார்த்தகமே யொருபொருட் கிளவி.’ ‘சத்திசங் கேதம் போட மாற்றல்.’ ‘தன்னரு மெழுத்துச் சொற்றொட ராற்றலை—வர்ணபத வாக்கிய போட மென்பர்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்கும், செய்யுள்வழக்குமென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லௌகிகப்பிரக்கிரியை, வைதிகப்பிரக்கிரியையென்பர்.

உம்மையான் மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க, அதனை வடநூலார் பிரவிருத்தி நிமித்தமென்றும், வியுற்பத்தியென்றுங் கூறுவர்.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுந்தானும் பேதமின்றி அபேதமாதற்குரிய சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளுந் பேதமின்றி அபேதமாய்த் தோன்றுமென்றும், சொல்லை நித்தியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமென்றும், சத்தநூலார் கூறுவர். அர்த்தநாரசுவரனென்னும் பார்வதிபரமேசுவரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளர். காளிதாசனும் “வாகர்த்தாவிய” என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன். உரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றுணர்த்த

ற்குரிய சொல்லன்றோவெனின், “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொண்மை தெரிதலுஞ்—சொல்லினும்” எனக் காரணமாகவும், “கொடையெதிரி கிளவி” எனச்சம்பிரதானமாகவும், “முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—மீருமொழி மேலு மொருகருட னிலையலும்” என அதிகரணமாகவும், “அதாவும் விதிப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.” “ஆலே வறிசொண் மகலே வறிசொல்” “முதலறி கிளவி கிளையறி கிளவி” “அம்மகேட் பிக்கும்” எனக் கருத்தாவாகவும், சொல்லைக் கூறுவர். அவையெல்லாம் உபசாரமெனக். “கமநிறைந் தியலும்.” “உருவுட் காரும.” “செல்ல வினன லின்னா மையே.” “எல்லே விளக்கம்.” “கொல்லே யையம்.” எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், சொல்காப்பியர்க்கும் அதுவே கருத்தெனக். இனிச் சேனாவரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? “ஆயிரு திணையினிகைக்குமன சொல்லே” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் “பெண்மை சட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்.” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் முறையே ‘செல்லவினும் வரவினும், என வருதலானும், ஆண்மை திரிந்த பெயாநிலைக் கிளவி’ என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயாமென்றும், “மொழிப்பொருட்காரணம்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பொருளொடு சொற்கியைதல் இயற்கையாகலானென்றும், ஆளுவதன் சூத்திரத்துத் ‘திரிந்து வேறுபடேஉம்’ என்பதற்கு உதாரணம் ‘எள்ளது சாந்து,’ ‘கோட்டது நூறு’ என்பனவற்றோடு ஒருங்கு ‘சொல்லது பொருள்’ என்பதனையுண்காட்டி முழுவது உந்திரிந்தவென்றும், கூறுவர். இனி நச்சினாக்கினியார் சத்தநூலாரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணர்த்தற்குக் கருவியென்பா. தாக்கிகா சுவருபசம்பந்தமென்பர்.

இனி ஆறநிலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்னது ஈசரசங்கேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நாநார்த்தபதங்கனையுஞ் சமாநாத்தபதங்களையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவகைப்பதமும் ஒருவராற் சொல்லப்படாமற் சுயம்புவாய் கிகழ்கின்ற வேதபுருடன்கண்ணும் வழங்கலின். ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயாமெனக். “செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவருரைத்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரந்தனரே.” எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயம்பு என்றார்.

இனி உரிசொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வட சொல்லெனத் தொகையாற் பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்

வென்று நாதார்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் மூப் பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுத் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நாதார்த்தபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதல்பற்றிப் “பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி.” என்றராகலானும், இயற்சொல்லுத்திரிசொல்லுத் தனியேயில்லையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் “பிங்கல முதலா—உல்லோ ருரிச்சொலி னயத்தனர் கொளலே.” என்றார். “முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்” “முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்” என வருதலின், தமிழும் திசைச் சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது “ஆவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.” “இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை” என வரும். உலகவழக்காவது “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல” என்னுஞ் சூத்திரத்து உதாரணமுதலாயினவென்க. தொல்காப்பியர் “வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொல்” எனவே ஏனையன வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனாற் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (க)

கக. ஆக்கிய சொற்க டருதி யவாய்கிலை யண்மைநிலை, நோக்கிய மூன்றும் பெறச்சேர் வதுதொகை துண்புலவோர், வாக்கிய மும்மது தூரான் வயச்சொன் மரு உத்தொகைச்சொ, வீக்கிய கட்டுரை சார்த்தசொ லண்மை நிலைபெறுமே.

இது தொகைநிலை தொகாநிலையென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது. தனிநிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுத்தோன்ற அவ்வுழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கடுவது தொகைநிலையாம்; பிளவுபட்டு விரித்தது தொகாநிலை. வாக்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்றுத்தோன்ற வரும். தூரான்வய முதலாகிய நான்கும் அண்மைநிலையோடல்லது வாரா. ஏ - று.

தகுதி யோக்கியதை எனவும், அவாய்கிலை ஆகாங்கை எனவும், அண்மைநிலை ஆசத்தி அல்லது சந்திதி எனவும் படும. ‘தகுதியவாய்கிலை யண்மைநிலை முறையே—யோக்கியதை யாகாங் கிசையாசத்தி—சந்திதி மற்றுமா சத்தி யாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். இக்

கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “நிறுத்த சொல்லுங் குறித்து வரு கிளவியும்” என்றார்.

வாக்கியமாவது ‘தேவதத்தனறத்தைச் செய்தான்’ என வருங் கர்த்திருகாரகமுதலாகிய தொகாநிலைத்தொடர்மொழிகள்.

தூரான்வயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்று மல்லாத “சுரையாழ வம்மி மிதப்ப.” “நல்ல படாஅ பறை” முத லிய எழுவகைப்பொருள்கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பின்மாலை’ ‘முன்மாலை’ ‘அரைக் காசு’ என்பன.

கட்டியசொல்லாவது ‘முபற்கோடி’ ‘கூர்மரோமகம்பலம்’ ‘கரதலரோமபாசம்’ ‘துன்னூசிக்குடர்’ என்பன.

சார்ந்தசொல்லாவது இடைப்பிறவரற்குத்திரத்துதாரணங் களாம்.

இனித் தூரான்வயத்துள், பதத்தோடு பதம் பிரித்துக்கூட்ட லன்றி, விசுவயைப் பிரித்தும், உம்மையைப் பிரித்தும், விபத்தி யைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டுவர். உ-ம். ‘பொறி துதலவெயர்த்தல்,’ ‘அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்,’ ‘அருங்கே டன்,’ ‘அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்—தின்புற்ற ரெய் துஞ் சிறப்பு,’ ‘செய்தவேள்வியர்,’ ‘பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந்த புள்ளி—னிவந்தோங் குயர்கொடிச் சேவ லோயே.’ இவற்றுள் வெயர்ப்பொறித்த துதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேட ரியன், அன்புற்றார், வேள்விசெய்தவர், கொடியோய் என விசுவி பிரித்தல் வரும். ‘புணரிய நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே.” இத னுள் நிலையிடையுங்குறுகலுரித்து. ஏ-ம். ‘இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.’ இதனுள் இனியகனி, இன்னாதகாய். ஏ-ம். ‘மீகண்’ ‘கீழ்கீர்’ ‘செல்வத்துளெல்லாந் தலை’ இவற்றுள் கண்மீ, நீர்க்கீழ், எல்லாவற்றுள்ளுந்தலை. ஏ-ம். ‘நெவ்ரு ணச்சுமரம்.’ இதனுள் ஊர் நெவன். ஏ-ம். முறையே உம் மையும், பண்பும், உருபும் பிரித்தல் வரும். அதுவுங்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோ ளும் செய்யுள்விகாரமும் விருத்தரத்தினாகரவிதிபாகவின், வடதூ லார் சத்தநூலுட்குறரென்க. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்குத் திரத்துள் இவ்வாறெழுதுவர்.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபான்மை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள. உ-ம். ‘அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்’

‘வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான்’ ‘பாடினான்றேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்’ ‘குளனார்கழனி சூழ்கண்ணன் குறுங்குடி’ ‘அடுஞ்செந்நெற்சோறு’ ‘உப்பின்று புற்கையுண்க’ ‘அளமரு குயிலின மழுங்கிப் பூம்பொழி—ஊளமெலி மகளிரி னெடுங்கும்’ இவை சிறுபான்மை பொருந்துவன. அளமருவென்றது எளயோர பேதமாம். அலமருமென்பது அளமருமென்றாயிற்று. நிலம் நிலன், கோவில் கோயில் என அபேதமிகவரும். ‘காமனை யெரித்த கண பதி தந்தை—வாம தேவன் மலரடி பணிவாம்.’ என்றால் காமனை யெரித்தல கணபதிக்கின்மையின். இது பொருந்தாது. ‘காமனை யெரித்த வாம தேவன்—கணபதி தந்தை மலரடி பணிவாம்.’ இது பொருந்தும். ‘வல்லமெறிந்த நல்லிளங் கோசர்தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி.’ என்றால் வல்லமெறிதல நல்லிளங்கோசர்க் கின்மையிற் பொருந்தாது. ‘வல்லமெறிந்த மல்லல் யானைப் பெரு வழுதி நல்லிளங் கோசர் தந்தை’ என்றற் பொருந்தும். இவை யெல்லாம் அண்மைநிலையல்லது பெருமை காண்க.

தனிநிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அல்வழியாக அவ்வப் பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலை யெனவே, வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிநிலைச்சொற்கள் தம்முட் கூடுவது தொகையன்றோவெனின்;— நன்று சொன்னாய், “அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருந்துழி” “வேற்றுமை முதலிய பொருளின்” எனவும் “உருபுவமையும்மை விரியி னடைவே—யுருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்.” எனவும் நன்னூலாரும் நேமிநாதத்தாரும் கூறினர். அன்றியும், உயிரிற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உயிர்மயங்கியலினும், மெய்யீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மயங்கியலினும், நிலைமொழியீறாக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வரு மொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவ்வாறுரைத்தல் மலையிடறென்க. வடநூலாரும் அச்சச்சந்தியினும் அல்லுச்சந்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும் உம்மையையும், உவமமனையும், ஈறாக வைத்துப் புணர்த்தார். இஃதன்றியும் ‘தவளைவாய்’ ‘குவளைமலர்’ ‘அம்பிகாபதி’ என்பனவற்றை ஆறும்வேற்றுமை நிலைமொழியீறாக நின்று கெட்ட சந்தியென்றால் இயல்புச்சந்தியாகாமையானும், ‘கோடி - தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது’ ‘பெயலும் விளையுந் தொக்கு’ ‘மருவின்றொகுதி’ ‘மக்கட்பெயர்த்தொகுதி’ ‘அன்ன மரபினிரண்டொடுத் தொகைஇ, என்புழிக் கோடி முதலிய சொற்களெல்லாம் ஈறு கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், ‘உவாப் பதினாற்கு’ ‘பொற்றொடி’ என்னும் உம்மைத்தொகையும் அன்

மொழித்தொகையும் வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையாளெ
 ன்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவும் வேண்டுமாகலானும், வேற்று
 மையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென்பது மலையிடறென்க.
 பாணினிபகவான் ஆரூமத்தியாயத்துள் விபத்தியில்லாமற் பதத்
 தொடு பதம் புணருஞ்சந்தி கூறுவர். “உருபுதொக வருதல்” என்
 றுற்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் விதி
 த்து லோபமும் விதித்தார். காத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தி
 யில்லையென்று சித்தாந்தம் பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப்
 பர் சேனாவரையரும். அது காட்டுதும்:—“வேற்றுமையுருபும் உவ
 “மவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச்சொல்லீறும்
 “தொகுதலிற் றொகையாயினவென்பாரும், அவ்வப்பொருண்மேல்
 “இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத்
 “தம்முனியைதலிற் றொகையாயினவென்பாருமென இருதிற்றத்தர்
 “ஆசிரியர். ‘செய்தான் பொருள்;’ ‘இருந்தான் மாடத்து’ என உருபு
 “தொக்கு ஒருசொன்னீர்மைப்படாதனவும் தொகையாவான்சேற
 “வின் அவற்றை கீக்குதற்கும், ‘வேழக்கரும்பு;’ ‘கேழற்பன்றி’ என்பு
 “ழித் தொக்கனவிலையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமா
 “கலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற்
 “ற்றொகையென்பார்க்கும் ஒட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந்
 “தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும்: அதனால் உருபு முதலாயின
 “தொகுதல் எல்லாத்தொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத்
 “தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்லாதல் தொ
 “கையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியாக்கு இதுவே துணி
 “வெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், ‘உருபுதொக வருதல்’ என
 “வும் ‘வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உம்மை
 “தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உவமை தொக்க பெயர்வயி
 “னானும்’ எனவும் ஒதலால், அவை ஆண்டுத் தொக்கனவெனப்
 “படுமன்றோவெனின்;—அற்றன்று, ‘அதுவென் வேற்றுமை யுயர்
 “தினைத் தொகையின்’ என்புழி அதுவென்னுருபு கின்று கெட்
 “டதாயின் கின்ற காலத்துத் தினைவருவாம், அத்தினைவரு அமை
 “வுடைத்தெனின், விரிப்பின்றுழி நான்காறுருபு தொடராது அது
 “தன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து, அதனால் முறைப்பொ
 “ருடோன்ற ‘நம்பிகன்’ என விரண்டுசொற்றொக்கனவென்பதே
 “ஆசிரியர்கருத்தெனல்வேண்டும். அல்லது உம், வினைத்தொகை,
 “பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண்
 “வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்கு தில்லாமையானும்,

“அஃதே கருத்தாதலறிக. அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மை
 “யுந் தொகுதலாவது தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத்
 “தாமாண்டுப் புலப்படாதே சிற்றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகை
 “யென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய தொகையென்றானும்,
 “வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், விரியும். உவம
 “த்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன
 “வும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்
 “லாதமொழி. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினை
 “யினதுதொகை, பண்பினதுதொகையென விரியும். வினை பண்
 “பென்றது அவற்றையுணர்த்துஞ்சொல்லை. ஒருசொல்லாற்றொ
 “கையின்மையின், பிறிதோரசொல்லோடு தொகுதல் பெறப்படும்.
 இச்சூத் திரத்தாற் றொகைச்சொல் இனைத்தெனவரையறுத்தவாறு.”
 இவ்வுரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என
 னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரெழுதியவுரையென்றவாறு. இனி
 நச்சினாக்கிலியார் வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்களினீறு தொ
 குதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பா மதம்பற்றி அவருரை
 த்தாங்குரைப்பர். ‘ஆறுருபும் வெளிப்பட வில்லது’ ‘உவமவுருபி
 லது’ ‘உம்மில்லது’ என்றவற்றை ஈற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவுபா
 ட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதனபாவமாகக் கொள்க.
 வடதூலர் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பர்.
 முன்னுள்ளதனபாவத்தைப் பிராகபாவமென்பா. (2)

உ௦. தற்புரு டன்றுவி குப்பல நெற்கர்ம தாரயனோ, நுந்
 பல வாணெடுங் கட்பசுந் தேமொழி யொண்டொடி
 யாய், சொற்பயி லவ்வி யயீபாவ மேனைத் துவந்தனெ
 னக், கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளேதொகைக் கட்
 டனையே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன்,
 துவிகு, வெருவிரீகி, கருமதாரயன், அவ்வியயீபாவம், துவந்து
 வன் எனச் சமாசன் ஆறும். எ - று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிகு எண்ணெடுபொ
 ருள்புணர்ந்த எண்டொகை. வெருவிரீகி அன்மொழித்தொகை.
 கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயீபாவம் முன்னும் பின்
 னும் மொழியடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவந்துவன் உம்
 மைத்தொகை.

நேமிநாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமளபெடைகள் என்னுது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'வர்க்கத்தொற்று' 'வர்க்கமளபெடைகள்' என்றாற்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்னுது 'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நருமதையென்னுது நன்மதையென்றாற்போலக் கன்மதாரயனென்னினும் அமையும். அஃதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணிபாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'யுத்தமயுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரவி குலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க. (௩)

உக. தற்புருடத்தொகை வேற்றுமையெட்டனுட் சார்ந்த நஞ்ஞ்சு, சொற்பொரு ளன்மை மறையின்மை காட்டுந் தொகைத்துவிரு, முற்பத மெண்பிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடிததுமெழுஉம், பற்பல வேகவற் பாவி யநேகவற் பாவியென்றே.

இது தற்புருடனுந் துவிருவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்தாதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டிதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், நன்னுதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டு. அவற்றுள், நன்னுதற்புருடனாவது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துவிருசமாசன் ஏகவற்பாவி, அநேகவற்பாவி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் எண்ணுகிப் பிற்பதம் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். ஏ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய் வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, நிறை பென்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிர்மறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம்: 'றுனிநா?' 'றுனிக்கொம்பர்?' 'கடைக்கண்?' 'அரைக்காகு?' 'அரைக்கால்?' 'அரைம?' 'அரைக்காணி?' 'முற்பகல்?' 'பிற்பகல்' எனவரும். வடமொழியில் 'அர்த்தபிப்பலி?' 'பூர்வகாயம்?' 'பிராத்தசீவிகன்?' 'ஆபந்நசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவற்றை முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையென்பர். வடநூலார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகவிற் பிரதமாதற்புருடனென்பர்.

'நிலங்கடந்தான்.' ஏ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' ஏ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

‘நாய்க்கோட்பட்டான்’ ‘திருகீக்கப்பட்டார் தொடர்பு’ ‘வேந்துசெறப்பட்டவர்’ ‘அடியளந்தான்’ ‘நத விசைபட வாழ்தல்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சங்குலாகண்டம்.’ எ-ம். தம்மினாகிய தொழிற்சொல்லினும் பிரிதினும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

‘மனைப்பவி’ ‘குண்டலப்பொன்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘பூத பவி’ ‘நாகபவி’ ‘யூபதாரு’ எ-ம். சதுர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

‘கருவூர்க்கீழ்த்திசை’ ‘மருவூர்மேற்றிசை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சோரபயம்.’ எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

‘நாநுனி’ ‘நாவினிம்பு’ ‘கட்கடை.’ ‘சாத்தந்தை’ ‘கொற்ற ந்தை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘குதாக்கிரம்.’ எ-ம். சட்டிதற்புருடன் வரும்.

‘எண்ணெய்’ ‘கைவிரல்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘பர்வதசிகரம்’ ‘சரோசலம்.’ எ-ம். சத்தமீதற்புருடன் வரும்.

“நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரஞ்—சார்ந்த துடலாகிற் றன்னுடல்போனஞ்—சார்ந்ததுதா—னாவியெற் றன்னவி முன்னாகும்.” என்பதனால் ‘அகலங்கள்’ ‘அநங்கள்.’ எ-ம். ‘அப்பிராமணன்’ ‘அநச்சுவம்’ எ-ம். ‘அதனம்.’ எ-ம். முறைமையினமை, அன்மை, எதிர்மறை மூன்றினும் நன்னுவரும். ‘ததபாவந் ததன்னியந் தத்விருத்த—மெனமுன் றுகு நன்னுதற்புருடன்.’ இஃது ரைச்சூத்திரம். இனிப் பாணினிபகவான் இவ்வதாரணங்கட்கு முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு நீவறொருநகாரம் வந்ததென்ப. தமிழினும் ‘இலபொருளுவமை’ இது இயற்கையான ததபாவத்தில வந்த நன்னு. ‘வேற்றுமையல்லழி’ ‘அஃறிணை’ என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நன்னு. ‘பயனில் சொற் பாராட்டல்’ ‘கோலில் பொறி’ இவை உண்மைக்கெதிர்மறையான தத்விருத்தத்தில வந்த நன்னு. ‘கரும மல்லாச் சாரபென சிளவி’ இது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. ‘மன்னப் பொருளு மன்ன வியற்றே’ ‘பிறவாழி நீந்தலரிது’ ‘புறத்த புகழுமில்’ எனபுழி முறையே ததபாவமும் ததன்னியமும் தத்விருத்தமுமான நன்னு. ததபாவமென்னும் இனமைப்பொருள் ‘நிர்க்குணம்’ என வடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி ‘இலபொருள்’ ‘இல்லாப்பொருள்’ ‘இரப்பாவர யில்லாத வீரங்கண்மா ஞாலம்’ ‘எமாப்பிறேணி’ என அடையடுத்துத் தொகைமொழியாய் நிற்குமென்க. ‘இல்லைபொருள்’ ‘இலபொருள்’ என்பன பொருளில்லை பொருளில் என்பனபோல எழுவாய்க்குப் பயனிலையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் நில்லா இவ்விரண்டுமென்க. நன்னூலார் வழுவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்

திலக்கணமும் “புள்ளிவிட்டவ்வொடு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொல்காப்பியனாரும் “இல்லென் கிளவியின்மை செப்பின்” என்னும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகைநிலையாய் நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகைநிலையாய் நின்ற எழுவாய்த்தொடர்க்கும் ஒருங்கு கூறினாரென்க.

இனித் துவிகுசமாசனுக்கு உதாரணம்: ‘பன்னிருபடலம்;’ ‘பஞ்சகபாலம்;’ ‘ஏகாதசகபாலம்’ என இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாவி வரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த நூல், பஞ்சகபாலத்தில வறுத்த புரோடாசம் எனப் பொருள்படுதலி னென்க, ‘பஞ்சவடி’ ஏகவற்பாவி, ‘பஞ்சபாண்டவ;’ அநேகவற்பாவி, ‘இருதேவர்பார்ப்பார்;’ ‘மூவேந்தர்;’ ‘முப்பத்து மும்மைத தேவர்’ எனத் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். ‘இருகண்;’ ‘முச்சுடர்.’ எ-ம். ‘இருகலம்;’ ‘முந்நாழி.’ எ-ம். ‘இருபடல்;’ ‘முத்தொடி.’ எ-ம். முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். ‘பொருணிறை யளவொடு புணர்பின் மொழியுடன்-மருளறு துவிகு வழங்கவும் பெறுமே.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். ‘அறுகால்;’ ‘சட்பதம்;’ ‘துவிரேபம்;’ ‘சதுப்புசம்;’ ‘சண்முகம்’ இவை துவிகுசமாசனமேல் வந்த வெகுவிரீகி. ‘முக்காலி;’ ‘நாற்காலி;’ ‘அட்டபதி;’ ‘உபயபதி’ இவை துவிகுசமாசனமேல் வந்த தத்திதன். இனிப் ‘பதினொன்று;’ பன்னிரண்டு.’ எ-ம். ‘தூணிப்பதக்கு;’ நாடுநி.’ எ-ம். ‘தொடியேகல்கை.’ எ-ம். எண் அளவு நிறைகள் தம்மொடு தாம் புணர்ந்த தொகையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மமத்தொகைத் துவந்துவனென்பர். பதினொன்றென்பதனை ஒன்றையு திகமாகவுடைய பத்தென விரித்து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாயனா. பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப்பதும் மூன்றுமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத்தியாயனர் மதமுங்கொள்வர். இனி ‘இருபது;’ ‘முப்பது;’ ‘இருநூறு;’ ‘முந்நூறு’ என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனாம். என்னை? இரண்டாற்பெருக்கியபத்து, இரண்டாற்பெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. ‘அறுநான்கிரட்டி’ என்பது ஆறாற்பெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப் பெருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்னும் ஒருதொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் நூறெனவும், விரியும். ‘நூற்றுப்பத்தடுக்கிய’ என்பது நூற்றாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூறுமப்பத்துமெனவும், விரியும். இனிப்

பண்புத்தொகையென்பாருமுள். வடமொழியிலும் 'ஏகாதசம்' 'துவாதசம்' 'ஏகவிஞ்சதி' 'பஞ்சவிஞ்சதி' 'சதுச்சதம்' 'அட்டசதம்' 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயதீபம்.' எ-ம். வரும். 'அறுகால்' 'சட்பதம்' முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்கெனின், அவை துவிகுசமாசனலலவென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிரதிபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (ச)

உஉ. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன், முன்மொழித் துல்லியம் பின்மொழித் துல்லியமொய்குழலாய். முன்மொழிச் சம்பா வணையவ தாரண முற்றுமிவை, நன்மொழிப் பண்புத் தொகைக்கனம் தாரய னற்றமிழ்க்கே.

இது கருமதாரயனாறு கூறுகின்றது. முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்பு, பின்மொழியொப்பு, முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றம் என எழுவகையாம் கருமதாரயன். எ - று.

'முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூர்வம்.' 'இருமொழிப் பண்பு விசேடணோபயம்.' 'முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூர்வம்.' 'முன்மொழித் துல்லிய முபமா பூர்வம்.' 'பின்மொழித் துல்லிய முபமோத் தரபதம்.' 'சம்பா வணையவ தாரண முறையே—யெண்ணத் தேற்ற மெனப்பெயர் பெறுமே.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'கருங்குவளை' 'செங்குவளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'கீலோற்பலம்' 'இரத்தோற்பலம்.' எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'பெருவெள்ளை' 'சிறுவெள்ளை' 'இன்பத்துன்பம்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சீதோட்டணம்' 'சுகதுக்கம்.' எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணோபயபத கருமதாரயன் வரும்.

'தெய்வப்புலவன்றிருவள்ளுவன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'வையாகரணகஞ்சி' 'ஆசாரியதண்டி.' எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'சங்குவெள்ளை' 'முதலுவெள்ளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்கபாண்டு.' எ-ம். முன்மொழியொப்பென்னும் உவமபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அழமலர்’ ‘பெண்ணணங்கு.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருடவியாக்கிரம்.’ எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோத்தரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டு’ ‘புருடவியாக்கிரம்’ ‘மயூரவியஞ்சகம்.’ என்னும் உதாரணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகுத்திரஞ்செய்வர் பாணினியென்க.

‘அறச்சுற்றம்’ ‘அருட்செல்வம்’ ‘கல்விப்பொருள். எ-ம். வடமொழியில் ‘விநயதநம்’ ‘குணபுத்தி’ ‘சுகிர்தபெந்து.’ எ-ம். மூன்மொழியெண்ணமென்னும் சம்பாவனாபூர்வபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங் காலத்துத் தேற்றமென்னும் அவதாரணபூர்வபத கருமதாரயனும். திருவள்ளுவரும் தொல்காப்பியரும் ‘எண்ணித் துணிக் கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற நினைவுந் துணிவுமாகும்.’ எ-ம். கூறினாராகலின், ஒருபொருளை எண்ணும்பொழுது ஒன்றாகவும் துணியும்பொழுது வேறொன்றாகவும் கொள்க.

விசேடியபூர்வபதமாவது “சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு—மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.” என்ற குத்திரவிதிபெற்றுத் தொகையாய் நிற்பது. இதனை மாறித் ‘திருவீரவாசிரியன்’ ‘சங்கராசாரியன்’ ‘அகத்தியமுனிவன்’ என விசேடியோத்தரபதமுமாக்குவர்.

‘வெண்டிங்கள்’ ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பன இனமின்றிச் செய்யுளில் வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தவளசந்திரனென்பர். இனிச் சேனாவரையர் ‘வெள்ளாடு’ ‘வெண்களமர்’ என்பன மூன்மொழிக்குணம்பற்றி வாராது சாதிப்பறி வந்தவென்பர். அவ்வாறு ‘கிர்ஷ்ணசர்ப்பம்’ என்பதனைக் காசிகாவிருத்திகாரருங் கூறுவர்.

‘சிறுவெள்ளை’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை நென்மேலேற்றிக் குணநாமங்களே குணிகட்குமாகலின் இவை அன்மொழியல்லவெனச் சிறுமை பெருமைகளை வெள்ளைக்கடையாக்காது நெல்லுக்கடையாக்குவர். இனிச் ‘செந்நிறம்’ ‘வெண்ணிறம்’ ‘மார்கழித்திங்கள்,’ ‘மாசித்திங்கள்’ ‘பலாமரம்’ ‘மாமரம்’ ‘பரணிக்ஷத்திரம்’ ‘மகந்ஷத்திரம்’ ‘வானைமீன்’ ‘கயன்மீன்’ ‘சாரைப்பாம்பு’ ‘விரியன்பாம்பு, இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயர். ‘கந்நியாகுமரி’ ‘கும்பகடம்’ ‘மருதந்வா’ என முறையே வேதத்தினும் வான்மீகத்தினும் வியாசபாரதத்தினும், ‘புட்டகப்புடைவை’ ‘பெருமலைச் சிலம்பு’ ‘அராஅப்பாம்பு’ ‘வடுக்குற்ற மாகி வீடும்’ ‘உவகை மகிழ்

ச்சியிற் சோர்வு’ ‘ஆடகச் செம்பொற் கண்ணம்’ ‘அலறு முர்கீர்த் தடங்கடல்’ என இவை ஒருபொருட்கு இருபெயர் பிரியாது நின்றன. இவைபோல்வன வருஞ்சொற்பற்றி “ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்” எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். ‘ஆண்டகை’ ‘பெண்டகை’ ‘மக்கட்குட்டு’ இவை பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர். ‘மக்கட்குட்டு’ என்பதனைக் கல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனாவரையா அன்மொழித்தொகையென்பர். நச்சினார்க்கினியார் ஆகுபெயரென்பார். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழி மீமனில் லாமையின், அவ்வுரை பொருந்தாமையறிக. ‘கருஷபாஷாணம்’ ‘கருஷோபலம்’ இவை உரைகல்லென்னும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநூலா இடமுணர்த்தும் வினைப்பெயரென்பர். (டு)

உங். முன்மொழிப் பேர்ச்சொ ளிடைச்சொ ளிரண்டு முரணிற்குந், தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்திலே, யின்மொழித் தொந்தன் சமாகாரத் தோடித ரேதரமா, மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுச்ச யத் தோடுமன் வாசயமே.

இது அவ்வியயீபாவமும், துவந்துவனும், சகாரவிரியுங்கூறுகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறி நின்ற, நாமபூர்வபதம், அவ்வியயபூர்வபதம் என, அவ்வியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் துவந்துவனும் சமாகாரம், இதரேதர யோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்வாசய முமென இருவகையாம். எ - று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையாறற்போலத் ‘தன்மொழி’ ஒருமொழியாம். ‘உம்மைச்சகாரம்’ இருபெயரொட்டிய பரியாயம். ‘மன்மொழித்தோற்றம்’ மன்னுமொழித்தோற்றம். அஃதாவது உம்மை விரிந்து நிற்குந் தொகாநிலத்தொடர்மொழி.

உ-ம். ‘வாண்மன்’ ‘அதுமன்’ என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். ‘மற்றையாடை’ ‘கொன்னூர்’ என அவ்வியயபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியயம் ஈண்டு இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதல்” எனச் சூத்திரஞ்செய்

தார். ஆண்டுச் சூத்திரத்தாற் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீராய் வந்த அஃறிணையும்மைத்தொகையைச் சமாதாரத்துவந்துவனென்றும், உயர்திணைபன்மையீராய் வந்த உம்மைத்தொகையே இதரேதரயோகத்துவந்துவனென்றும், ஒருமையீறு காடென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாவிபோலென்றும், பன்மையீறு மரங்களென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாவிபோலென்றும், திருட்டாந்தமுங் கூறுவர். உ-ம். 'அறம்பொருள்;' 'புலிவிற் கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபடகம்.' எ-ம். 'கபிலபரணர்;' 'சேரசோழபாண்டியர்;' 'இராமலட்சுமணர்.' எ-ம். இருதிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாதாரமும் இதரேதரமும் முறையே வரும்.

இனித் தொகாநிலையும்மை வருமாறு. 'நம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'நங்கையும் வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினைகொள்ளும் எச்சவும்மையைச் சமுச்சயமென்பர். 'நம்பியுமுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எ-ம். 'பசுமேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினைகொள்ளும் எதிர்மறையும்மையை அநவாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்;' 'புலிவிற் கெண்டை;' 'சேரசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினுக்கொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுக்கொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'கற்சுனைக்குவனையிதழ்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், நிறையை உன்மானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபதத்துவந்துவனுங்கொள்க. 'அந்த ணுளனை நகுகம் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு நீயானென நின்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையீறுகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நகுகம் என்னும் உளப்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்

துவனென்பர். 'சிறுகண்யானையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணி
ன்றும் வருதும்' என்புழி நீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை
தொக்கு நீயவன் யானென நின்றலுமன்றி, நீயவனென்னும் முன்
மொழிகளிரண்டுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப்
பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் உள்பா
ட்டுத்தன்மைவினையொடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்துவனெ
ன்பர். 'நீயிர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தோழிபாடுகம் வம்மின்
போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'துவம்
அகம்' என்புழிச் சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, அகமென்
னும் பின்மொழி ஆவாம் எனவும் வயம் எனவும் ஆதேசமாகி, ஏக
சேடபதத்துவந்துவனொமென்பர். 'நீயா நென்னு மும்மைத் தொகை
யினும்—நீயவன் யானெனு மும்மைத் தொகையினு—மவனீ யொ
ன்னு மும்மைத் தொகையினு—மிறுதி பன்மை யெய்தி யேனவை--
யிற்று நிற்பதேக சேடனும்.' இவ்வுரைச்சூத்திரத்தானுமறிக. இனி
யானென்பதனை யாமென உயர்த்துக்கூறுதலும் நீயென்பதனை நீயி
ரென உயர்த்துக்கூறுதலும் ஏகசேடனாமொவனின், அவை ஏக
சேடனாகாது உபசாரமாமென்க. (சு)

உசு. இருமொழி பன்மொழி பின்மொழி யெண்ணு டிரு
மொழியெண், டருமொழி யொற்றொழி திக்கந் தரா
ளஞ் சகமுனிற்றகு, மொருமொழி யேனைவிதி காரலக்
கணத்தோடு வரும், பெருமொழி யாகிவெகு விரியன்
மொழிப்பே ரடைந்தே.

இது வெகுவிரீகியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிரீகி,
வெகுபதவெகுவிரீகி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிரீகி, சங்கியோபய
பதவெகுவிரீகி, திகந்தராளலக்ஷணவெகுவிரீகி, சகபூர்வபதவெகு
விரீகி, வியதிகாரலக்ஷணவெகுவிரீகி என வெகுவிரீகி எழுவகை
யாம். எ - று.

'ஒற்றொழிதிக்கந்தராளம்' திகந்தராளம். 'வரும்' என்பது
வினைமுற்றாய் நின்றது. 'பெயா' பொருள். அன்மொழிப்பொருள
டைந்தெனவே, அன்மொழியையடையாமல் அதன்பொருளையடை
ந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுந் தொகுமென்க.

வெகுவிரீகிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்
கியசம்பந்தமான இலக்+விண வேண்டாவென்றும், 'இரதநூபுரசக்
கிரவாளம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின் பொருண்மேலன்றி அவ
ற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருநகரத்தை உணர்த்தினுற்போல

வெருவிரீகி தொகுமென்றும் உணர்க. வடதுலாருரைத்தாங்குரைக்குஞ் சேனாவரையருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

‘ஆதி யுதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.’ ‘அந்தோ தாத்த மல்லவை பெறுமே.’ இவை உரைக்குத்திரம்.

உ-ம். ‘உண்ணுமுலை’ ‘முற்றமுலை’ ‘பாயினமேகலை’ ‘பரசு பாணி’ ‘ஆருடவாநரம்’ ‘நிடுகிராந்தசனம்’ என உபயபதவெருவிரீகி வரும். திருக்கோவையாரில், ‘பாயினமேகலை’ யைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகவின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகின்றவியுமாகப் புணர்ந்தது நோக்காமையின், மறந்து அவ்வாறுரைத்தார்.

‘மட்டுவார்குழல்’ ‘பொன்னேறுபூன்முலை’ ‘திருமயிலாடுதுறை’ ‘குடங்குகயி னகனறவிழி’ ‘கைபரந்து வண்டிசைக்குங் கூந்தல்’ ‘தெள்ளுந்திரையமுது.’ எ-ம். ‘பராக்கிரமோபார்ச்சித சம்பத்து.’ எ-ம். வெகுபதவெருவிரீகி வரும். இவை, அடையதித்து இருபதமேயாகவின், வெகுபதத்துவந்துவலுக்கேயன்றி ஒழிந்த தொகைக்கு வாராவென்க, வருமென்பர் வடதுலார்.

‘கார்நாற்பது’ ‘இனியநாற்பது’ ‘புறநா னாறு’ ‘கதிராயிரம்’ எனச் சங்கியோத்தரபதவெருவிரீகி வரும். இதற்கு இன்னதொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்ததெனக் குறியீடு கூறிலர்.

‘பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்’ ‘அஞ்சாறு’ ‘ஏழெட்டு’ எனச் சங்கியோபயபதவெருவிரீகி வரும்.

‘வடகிழக்கு’ ‘வடமேற்கு’ ‘தென்கிழக்கு’ ‘தென்மேற்கு’ எனத் திகந்தராளலக்ஷணவெருவிரீகி வரும். இதற்கும் இன்ன தொகையெனக் குறியீடு கூறிலர். “திரிபுவேறு கிளப்பி நொற்று முகரமுங்—கெடுதல் வேண்டும்” எனச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலர். ‘கிழக்குமேற்கு’ என்பது துவந்துவன்.

‘கெழுதகைமை’ ‘கூடியகாமம்’ ‘சகநிதி’ ‘சமுலம்’ எனச் சகபூர்வபதவெருவிரீகி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான் எனப் பொருள்பட்டவிடத்துச் சகபூர்வபதவெருவிரீகியாம். கெழு, சக என்பன உபசர்க்கம்.

‘கேசாகேசி’ ‘தண்டாதண்டி’ ‘முட்டிமுட்டி’ என வியதி காரலக்கணவெருவிரீகி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரேதரம், தமொற்றம் இவை சமாநார்த்தகம்.

‘மலர்க்குழல்;’ ‘தகரஞாழல்;’ ‘பவளவாய்;’ ‘கருங்கண்;’ தாழ் குழல்’ இவை தத்தம்பொருளாய் நில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய் நிற்கிற் படுத்துச்சொல்லுக. எடுத்தல் படுத்தல் உயர்க்கல்லது மெய்க்கின்மையின், ஈண்டு ஈற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. “சுட்டுமுத லாகிய வாய்தவிறுதி” எனத் தொல்காப்பியரும் ஈற்றயலை இறுதியென்பர்.

இனி வடநூலார் உம்மைத்தொகையில் வெருவிரீகி வாராதென்றும், ‘ஆகதூந்துபி’ என்பதனை மத்தியபதலோபன்மேல் வந்த வெருவிரீகியென்றும், அவநட்சிலர் ‘ஆகதூந்துபி’ என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெருவிரீகியென்றுக்கூறுவர். தமிழ்நூலினும் ‘தகரஞாழல்’ என்பதொன்றினையே தொல்காப்பியர் நன்னூலார் முதலாயினார் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணந காட்டியதல்லது வேறுதாரணமின்மையானும், செய்யுட்களில் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், ‘தகரஞாழல்’ என்பது தகரஞாழலாகிய சாந்தென்பதன்றிச் சாந்து பூசினொனென்ப பொருள் விரிதலின் ‘துவிரேபம்’ என்பதுபோல அன்மொழிக்கன்மொழியாய் வருதலானும், அது பயின்று வாராமையறிக. ‘தத்தம் பொருள்வயிற்றம்மொடு சிவணலு—மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்.” எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினிபகவான் தற்குணசம்விஞ்ஞாநவெருவிரீகி, அதற்குணசம் விஞ்ஞாநவெருவிரீகி என அன்மொழிக்கிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனிப் “பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்—மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தொகையே.” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுஞ்சொல்லினும் உம்மை தொகை பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் நின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைபடவும், உம்மைத்தொகைபடவும், வேற்றுமைத்தொகைபடவும், அச்சொற்றொகுக்கின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகைவயினானும் என்னுது ‘பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோசையாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கண்டுகொள்க. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகர

வீறு' என்பன பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. 'தகரஞாழல்' என்பது உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'பொற்றொடி' என்பது வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை 'வெள்ளடையுடுத்தாள்.' எ-ம். 'அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்.' எ-ம். 'தகரமு ஞாழலுமாகிய சாந்துபூசினாள்.' எ-ம். 'பொற்றொடி தொட்டாள்.' எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகவின் முறையிற் கூறாது அதனை முற்கூறினார். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோபயனெனின், சிறுபான்மை உவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறக்குமென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை 'பவளவாய்;' 'திரிதாடி' என வந்து, பவளம்போலும் வாயையுடையாள் திரிந்த தாடியினையுடையாள் என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவரையர்கருத்து.

(எ)

உரு. தற்புரு டன்றுவி குக்கர்ம தாரயன் ருமுதன்மை, பிற்பத மாமெழு வாயா மொருஉத்தொகை பெண்ணணங்கே, முற்பத மவ்வி யயீபாவி மொப்பு முறை பிறமுஞ், சொற்பதந் தொக்கவை யெல்லா முதன்மை துவந்தனுக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபதங்கூறுகின்றது. தற்புருடன் முதன்மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியயீபாவமும் உபமிதசமாசனும் மாறி வரும். துவந்துவன் உபயபதப்பிரதானமாம். எ-று.

உ-ம். 'யானைக்கோடு;' 'பலாக்காய்வந்தது.' எ-ம். 'இருதேவர்பார்ப்பார்.' எ-ம். 'கீலக்குவளை;' 'சாரைப்பாம்பு.' எ-ம். முறையே மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். 'துணிநா;' 'இடைநா;' 'முதனா' எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். 'யதாக்கிரமம்;' 'உபகும்பம்;' 'சாகப்பிரதி' என்னுமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகாற் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். 'மதிமுகம்;' 'பெண்ணணங்கு' என்னும் உபமிதசமாசனமது. 'உவாப்பதினாஞ்;' 'இராப்பகல்;' 'கபிலபரணர்' எனத் துவந்துவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். 'எழுத்தசைசீர் பந்த மடிதொடை, என்பது வெகுபதமாகவின், 'சொற்பதந்

தெ'க்கவயெல்லாம் முதன்மை' யென்றும். வெருவிரீகி அர்சிய பதார்த்தப்பிரதானமெனபது ஆண்டே அவ்விலக்கணத்தோடு கூறினும். (அ)

உக. சொன்ன தொகைக்கு ஞ்ருபும் பொருளுந் தொகுவ தெல்லா, மின்னகை யாய்மத் தியபத லோப னியை ந்தசொற்கள், பின்னரு மாகம வாதேச லோபம் பெ றும்பெறுமால், வன்ன விகாரம் விபரிய நாசம்வன் னாகமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிகாரமுங்கூறுகின்றது. தற்புருடனுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொருதல மத்தியபத லோபனும். ஆகமமுதலாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் காரணமினறி வன்னவிகாரமுதல் நான்கும் பெறும். எ - று.

உ-ம். 'வளைக்கை'; 'பொற்றொடி'; 'மாறாநீர்வைபம்'; 'விரிநீர் விடனுலகம்'; 'நாமநீர்வைப்பு'; 'கடன்ஞாலம்'; 'வாயுணவினமாக் கள்.' எ-ம். 'பரசுராமன்'; 'கேதண்டராமன்'; 'தசாதராமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும் மத்தியபத லோபன வரும். சாகப் பி ரியபா'த்திவன் 'சாகபா'த்திவன்' என்பதனைக் காத்தியாயன மத் தியபதலோபனென்பர், பாடியகாரர் இலக்கணமெனபர். இவ்வ விரியுங்கால கனலெட்டுபுகையுந் குடைவெட்டுநீழலும்போல் உரு பும் பொருளும் ஒருவகு விரியும். "மக்கண் முறைதொகூஉ மரு ங்கி னுன." என்னுந் குத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தனகொற்றன்'; 'பெருவாயினமுள்ளி'; 'காரிமாறன்'; 'வடுகங்கண்ணன்' என்பனவு மது. செம்பூத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும் வண்ணச்சுனைச் சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோ பன், செங்கரும்பு செங்குரைபோல முதலினது பண்பாகாமையி னென்க. செங்கமலத்தலப்போலுங்கண், கை, கால், செங்காந்தட் போது எனவும் வருமாலெனின், அவயவவிசேடணம் அவயவி யோடொட்டி வந்தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவானகுறிப்பெப் படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தீன—முரை ட்போர் குறிப்பென் றுரைத்தனா புலவ.' இஃதுரைச்சுத்திரம். நன்னூலாரும் "உரைப்போர்குறிப்பு" என்றார். 'மலர்முகம்'; தாம ரைமுகம்' என்பன பூர்வபதலோபனும் உத்தரபதலோபனமாகா வோவெனின், தாமரையைச் சுனையின் பிரததியயமொன்று வந்து கெடுமென்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முத லுக்கும் சுனைக்கும் பெயரென்பர். ஐத்திரநிறைந்த தொல்காப்பி

யர் “முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவியுஞ்—சிணையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்” என்பர். ஆதலின் இத்திரனும் இலக்கணநேர்ந்தானாயிற்று.

‘யானைக்கோடு’ ‘பலாக்காய்.’ எ-ம். ‘மரப்பாவை’ ‘நாடுரி.’ எ-ம். ‘மரவேர்’ ‘மரநீட்சி.’ எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். ‘மிகலே யாகமம் கெடமிக லாதேசங்—கெடுதலே லோபங் கிளக்குங் காலே.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

‘உரிச்சொன்மேன’; ‘அஃறிணமேன’; ‘கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பு’ மாகி ‘மாசி’ என வன்னவிகாரம் வரும். வைசாகி ‘வைகாசி’ தசை ‘சதை’ என வன்னவிபரியயம் வரும். ‘காமவிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய்—தோமி றுகடினி சொல்லமுதம்’ என்னுஞ் செய்யுளில் காவி, மதி, துடி, கனி என வருவனவுமது. யாவர் யார் என வன்னநாசம் வரும். யாது யாவது என வன்னாகமம் வரும், “பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை—யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வகரம் வருதலும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றதுமது. முன்னில் என்பது, ‘முன்றில்.’ எ-ம். ‘அட்டிலோலை தொட்டனை நில்’ என்பது ‘நின்மே’ எனவும் வருதலுமது. ‘மயூரம்’; கூடோத்துமா’ விகாரம், ‘நாரிகேளி’; ‘சங்கம்’ விபரியயம், ‘பிருஷோத்தரன்’ வன்னநாசம், ‘அஞ்சம்’ வன்னாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும் விதியினை வருதலின், வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையன்றோவெனின்; அடிப்பாடுந்தொடையும் இன்னொசையுங்காரணமாகச் சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வடமொழியினும் ‘அபிமாஷம் மஷங் குர்யாத் சந்தோபங்கம் நகரயேத்’ எனவரும். ‘பொற்குடம்’ திரிதல். ‘சண்முகம்’; வாழ்மலம்’; ‘வாகீசன்’ என்பனபோல ஆதேசமென்பர். வன்னவிகாரமும் ஆதிவிருத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வர். ‘அராஅப்பாம்பு’ கிலைமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். ‘பொற்றாலி’ இருமொழியுந் திரிந்த விகாரம். ‘தொண்ணூறு’ இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. ‘ஆந்தை’; ‘பூந்தை’ உபயபதமுங்கெட்ட லோபம். ‘மராஅடி’ பூர்வபதலோபவிகாரம். ‘பனாஅட்டி’; ‘அதாஅ

ன்று' பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டு, அன்று என்பன உடம்படு
மெய் பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பின்னரும்' என்ற லேசத்தாலே 'கிளிகழந்தா'; 'கிளிக்கழ
ந்தா'; 'குளங்கரை'; 'குளக்கரை' 'இல்பொருள்'; 'இல்லைபொ
ருள்'; 'இல்லைப்பொருள்'; 'இல்லாப்பொருள்' இவையெல்லாம் விக
ற்பம். வைசேடிகம் உறழ்ச்சி என்பதுவுமது. 'கஹீது' விகாரவி
காரம். 'மேற்றிசை'; 'பொன்னாடு' வருமொழிவிகாரம். இப்புணர்
ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்மன்றினுடக்கிக்கொள்க. 'நாடுநி
ழுவோன்'; 'காடகமிறத்தோரே'; 'பிரமரிஷி'; 'ஹீரீ' என்பன
என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பா. 'பெறுவழிப் பெறுமை பிரக
ருதிபாவம்.' இஃதுரைர்கூத்திரம்.

இனி இயைந்தசொற்களாவதென்னெனின், நிலைமொழியிற்
றெழுத்து முன்னப்பிற்று கெட்டுப்போக வருமொழி முதலெழு
த்துப் பின்னப்பிற்றுக்கெடும இவவிரண்டும் முறையிற்றிற்று
கெடுவன ஒருங்கு நின்று புணருமாறினமையிற் புணர்ச்சியென்ப
தொன்றிலையாமென்பார்க்கு அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருட்
கேட்டுநின்றோரும் அவ்வொலியை இடைபடறுவுபடாமை உள்ளத
தின்னகண்ணே உணர்வாராகவின அவ்வொலி கிழிநறி உள்ளத
தின்னகண் நிலைபெற்றுப் பின்னாக் கண்கூடாகப் பணங்கின்ற
புணர்ச்சிப்பால் புணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூடு கட்டிய
ளனவ. பூர்வபதத்தினிற்றெழுத்தும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத்
தும் தப்பிச்செயனனும் பாசபத்திப்போல் புணரவதன்றிப் பூ
வபதமும் உத்தரபதமும் யோகாங்குவிசியாயம்போல் புணராவா
கவின, "நிறுத்த சொல்லி னீறா கெழுத்தொடு—குறித்துவரு
கிளவி முதலெழுத்தியை" என்றார் தொல்காப்பியர். தருக்கநூ
லார் எழுத்துக்களைப் பிறந்து கெடுமென்பார். சத்தநூலாரா கெடாது
நித்தியமாமென்பார். 'பணி பணம்'; 'கரிசரலீலை'; 'வஞ்சகரீரம்';
'கரிகளபம்' என்பன பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமாணர்த்தக
மென்பார்க்கு 'வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்காலன்'; 'அடிய
ளந்தானறையதெல்லாம்'; 'கோடாதசெங்கோல' என்பனப்போலக்
கேவலபதமாத்திரையாய் நின்றனவென்க. இனிப் 'பாலாறு';
'பாலா'; 'பால்'; 'பா.' எ-ம். 'கா'; 'காவி'; 'காவிரி.' எ-ம். அக்கர
ச்சதகமும் அக்கரவர்த்தனமுமாய் வந்து பொருள்வேறுபட்டாற்
போல 'அராஅப்பாம்பு'; 'யானைக்கோடு'; 'மரவேர்'; 'ஒருமாரை';
'ஆந்தை'; 'பூந்தை' என எழுத்துக்கள் மிக்குங்குறைந்துந் தொகை
ஞ்சொற்களாக நின்றாலும் வேறு பொருள்படாவென்க.

எழுத்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும் நிலைமொழி யோடு வருமொழி புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன் சொல்லச் செவி கருவியாகவுணர்ந்து மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத் துக்களைப் பின்னருமுணருமாற்றால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல் லாம் வேறுவேறடையாளமாக எழுதிய வடிவெழுத்திற்குப் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு—முருவரு வாகிய கரமொ டியிர்த்தலு— மேனை யுயிரோடு ருபுதிநிர் துயிர்த்தலும்.” எ-ம். “மெய்யீ” நெல் லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கரு வியானுணரும் ஒலியெழுத்துப் பெருமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி வடிவெழுத்தும் பதினெழ்மொழிவ டிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெறுதறியக்கிடந்தமையானுமெ ன்க. “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.” “மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமாக லின், வேண்டுமென்க. நன்னூலார் “புள்ளிவிட்டு” என்னுஞ் சூத் திரத்துள் ஒற்று முன்னாய் உயிர் பின்னாய் என ஒலியெழுத்திலக்க ணத்தை வடிவெழுத்திலக்கணத்தோடு ஒருங்கோதினாரென்க. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வேண்டாவோவெனின், தமிழெழுத் திற்கு எகர ஓகர மெய் புள்ளி பெறுதலின் வேண்டுமெனக் கொள்க.

(கூ)

உஎ. நித்த மரித்த மலுக்குலுக் காந்தொகை நின்றநிலை, மெய்த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பாந்தம் விபரி யமாம், பொய்த்தொகை யாறுமவ் வாறினுந் தோன் றும் பொருட்பெயர்ப்பின், வைத்த வினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வாணுதலே.

இஃது அத்தொகைகட்குப் புணர்ச்சிவிகற்பத்தால் மறுவலுங் குறி கூறுகின்றது. நித்தமுதலாக விபரிப்பயமீறாக ஆறும் அவ்வறு வகைத்தொகையினும் ஏற்புழித் தோன்றி அப்பெயர்பெறும். எ-று.

வடநூலுட்பாந்தமும் விபரிப்பயமும் இல்லையாயினும், அவற் றின் விகற்பங்களெடு யாமேகுறிகூறினும்.

உ-ம். ‘ஒருகலம்’ ‘ஒருபொருள்’ இவை துவிகுவில் வந்த நித் தியம். ‘ஒன்று தேரினான்’ என்னுஞ் சிந்தாமணி விகாரம்: தேரொ ன்றினான் எனினமையும். ‘ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்’ ‘தன்றோ னான்கி னென்றுகைம் மிகுஉம்’ என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு ‘நன்றொ ன்றுள்ளக்கெடும்’ எனவுரைத்த பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. ‘தன்றோ னான்கி னென்றுகைம் மிகுஉம்’ என்றே கொள்க.

‘கைம்மிகல்’ ஒருசொல். ‘கிழக்கேமேற்கு’ என்பது உம்மைத்துவந துவனில் வந்த நித்தியம். ‘கீழ்மேற்கு’ என அநித்திடமாகாமை “இருதிசை புணரின்” என்னுஞ் சூத்திரவீதியாலறிக.

“இரண்மொத லொன்பா னிறுதி” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற ‘இருமா’ ‘இரண்மொ’ ‘மூவுறுப்பு’ ‘மூன்றுறுப்பு’ ‘நாற்க டல்’ ‘நான்குகடல்’ ‘ஐயறிவு’ ‘ஐந்தறிவு’ ‘அறுமுகம்’ ‘ஆறுமுகம்’ ‘எழுகடல்’ ‘ஏழ்கடல்’ ‘எண்டிசை’ ‘எட்டுத்திசை’ எ-ம். ‘ஐவாய வேட்கையவாவென்பர்.’ எ-ம். அநித்தியம் வரும்.

‘புதல்வரைப்பெறுதல்’ ‘மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகல்’ ‘நூற் றுவரைக் கொல்லி’ ‘சேர்ந்தாரைக்கொல்லி’ ‘நம்பியைக்கொணர் ந்தவன்’ ‘நங்கையைக்கொணர்ந்தவன்’ ‘கொற்றனைக்கொணர்ந்த வன்’ ‘வண்டினைக் கொணர்ந்தவன்’ என உருபு தொகாமலே அலு க்கு வரும். அது “உயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலு—மஃ றிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலையலுஞ்—சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

‘இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்’ ‘கேளிர்ப்பிரிப்பர்’ என விகாரத் தால் உயர்திணைமருங்கினொழிந்து லுக்கு வரும்.

‘சூத்திரகாரன்’ ‘கும்பகாரன்’ ‘உரைகாரன்’ ‘கட்டியங்கா ரன்’ ‘இசைகாரன்’ என உபபதசமாசன் வரும்.

‘பலாக்காய்’ ‘மாங்காய்’ ‘நாநுனி’ ‘நாவிளிம்பு’ எனப் பார் தம் வரும்.

‘நுணிக்கொம்பர்’ ‘கடைக்கண்’ ‘அரைக்காக’ ‘முன்றில்’ ‘மீகண்’ ‘செய்த வேள்வியர்’ ‘எய்தியசெல்வத்தர்’ ‘வீழ்ந்தபாசத் தர்’ ‘அறஞ்சொல்லுநெஞ்சத்தான்’ ‘கழிந்தவுண்டியர்’ ‘வேண் டாவுயிரார்’ ‘அருங்கேடன்’ ‘கொண்டகூழ்த்தாக்கி’ ‘உச்சிக் கூப்பிய கையினர்’ ‘வீதராகி’ ‘பெண்ணணங்கு’ ‘வாய்ப்பவளம்’ ‘முகமதி’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் உபமிதசமாசனும் தத்திதனு மாக வரும். (க0)

உஅ. சுட்டெழுத் தாதியந் தப்பத மாகத் தொகவவற்றி, னெட்டெழுத் தொன்றல் சவன்னத்தி னீட்சிபின் னீட்சிதலைப், பட்டுமற் றோரச் சியைந்தாற் குணமுற் பதந்திரியக், கட்டழித் தந்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கனங்குழையே.

இஃது அததொகைகட்கும மேலவருந் தத்திதனுக்கும் வருஞ் சந்திவிதியும் அவற்றின்குறியுறு கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுததுக்களாய் நின்று தொகச் சுட்டெழு த்துக்கினமாகிய நெட்டெழுததொன்று வருதல சவன்னதீர்க்க மெனப் பெயாபெறும். தததமினமலலாத நெட்டெழுததுக்கள வரின அது குணமெனப் பெயாபெறும். நிலைமொழிதிரிபத தத்தி தப்பிரததியம வந்து புணாதல ஆதிவிருத்தியெனப் பெயாபெ றும். எ - று. எனவே, மேலவருந் தத்திதனுக்குநதோற்றுவாய் செய்ததூஉமாயிற்று.

‘தானப் பிரயத தினததா லொக்கு —மினவெழுத தெலலாளு சவன்னமெனப் முயற்சி பிரயத தினமென மொழிப.’ இவை உரைசகுத்திரம்.

உ-ம. பத + அம்புயம் = பதாம்புயம், சசி + இநதிரன் = சசிநதி ரன், வெகு + உவமை = வெகுவமை, வதது + உவமை = வததுவ மை எனச் சுட்டெழுதது மூன்றும் தததநெட்டெழுதது வரக் கெட்டு வந்த சவன்னதீர்க்கமாம். அாததநாரீசுரன, திருக்காமீசு ரன் என நெட்டெழுதது முதலாய்ச் சவன்னதீர்க்கம் வருதலுங் கொள்க. கங்கா + உதகம், குல + உததுங்கன், நர + இநதிரன் என நின்று, கங்கோதகம், குலோததுங்கன், நரேந்திரன் எனப் பிறிதோரச்சு வந்த குணசந்தியாம். பிரம + ஏவசத்தியம், ஏக + ஏ கம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம். பிரம + ஓத னம் = பிரமோதனம். எ-ம். வரும். குள + ஓதனம், விமப + ஓட் டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓகாரந் திரியாமலும் வரும். தசரதன்மகன் தாசரதி, சனகனமகள் சானகி, இருடிக ணூல் ஆரிடம், இந்திரனூல ஐந்திரம், வேதசம்பநதம் வைதிகம், கோசலததுப் பிறந்தாள் கௌசலை எனபன விருத்தி. (கக)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

மூன்றாவது த த் தி த ப ட ல ம்.

உசு. துன்னுந் தொடர்மொழி யெல்லா மொழித்துமுற்
சொற்றனைப்போய், மன்னும் பிரத்திய மேதத்தி தாக
தம் வழாத்தனைப், பன்னும் பொழுது வலையான்
முயன்றுண் பவன்வலைய, நென்னும் பகுபதப டே
ராக் குறிப்புமுற் நென்றநியே.

இது தத்திதனிலக்கணங்கூறுகின்றது. மூற்சொற்றனைத
துன்னுந் தொடர்மொழியெல்லாமொழித்துப் 'பியச்' சேரும் பிர
த்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாந்தத்தையுடைய சொல்
லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்கூட்டும்பொழுது
வலையான் முயன்றுண் பவன் வலையன் என்னும் பகுபதக்குறிப்புட்
பெயராம். ஏ - று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவட்சாதினம். 'பிரித்
தனர் காட்டல்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனுவலையும் அருவா
ளநிலத்தான் அருவாளன், சோழநிலத்தான் சோழிபன் என வரு
மென்பர். பொதுப்பட 'மூற்சொற்றனை' என்றதனாலே, தனிச்
சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுங்கொள்க. ஆதலிற் றொகையுள்ளும்
முன்னின்ற மொழியை விட்டுப் பின்னின்ற மொழியைக் கெடுத்
துப் பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னின்ற மொழி
யைக் கெடாது முற்றும் முன்னின்ற மொழியாக நிறுத்திப் பிரத்
தியங்கூட்டி முடித்தலுமாக. (க)

௩௦. சாமா னியமவ் வியம்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்வே
றாமா லவற்றின் விசுதியு மூன்றென லாகிரிற்குஞ்
சோமா னனத்திரு வேனள ரட்டுறு தும்மசுட்டை
சாமா னியத்தன திங்கிருத் தோடுந் தலைப்படுமே.

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றுள் ஒன்றன்விசுதியுங் கூறு
கின்றது. சாமானியத்ததிதன், அவ்வியயத்ததிதன், பாலதத்திதன்
எனத் தத்திதன் மூன்றாகவின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்
றும். அவற்றுள், சாமானியத்ததிதனுக்கு னவ்வொற்றும், ளவ்வொ
ற்றும், ரவ்வொற்றும், றுறுது என்னும் மூன்றுயிர்மெய்யும், மகர

வொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திங்நென்னும் வினைமுற்றுச் சொற்கும் கிருத்தென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர்க்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய் நிற்கும். எ - று.

ஆமென்னாது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருற்பாவமென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கு ஈறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட் சில இடைநிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுதலுங் கொள்க. சாரியை பற்றாசுபோல விசுவபதவருடிகளினிடெ நின்று புணர்ந்துவது. இக்காலத்துக் கம்மியர் பற்றாசுனை இராகியென்பர்.

உ-ம். குழையன், குழையன், குழையர், குண்டுகட்டு, காத்தற்று, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொல்காப்பியம், அவிரயம், பாணினியம், கௌடம், திரமிடம், குழையின, வில்லி, வாளி, நம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, நங்கை, கௌசலை. எ-ம். சூலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம். இருவகைமொழியினும் வரும். தொல்காப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரன்றோவெனின், “முதலிற்கூறும்” என்னும் ஆகுபெயர்ச்சுத்திரத்துள் சேனாவரையர் வெற்பன் சேர்ப்பன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புப் பெயரென்பராகலானும், ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயர்க்காகாமையறிக. பெயரியலிற் றொல்காப்பியர் கூறியபெயர்களுட் சிலவொழிந்து பெரும் பான்மையும் வரும் பெயர்களெல்லாம் தத்திதனென்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரையென இது தொகைநிலைத்தொடர்மொழி முற் சொல்லாய் நின்று வரும். கனங்குழையான், பொற்றொழையான் என்பனவுமது. தெலுங்கன்சொல் தெலுங்கு, வடுகன்சொல் வடுகு இவை தொகைநிலைத்தொடர்மொழியுள் முற்சொற்றன்னைநிறுத்தி அதனொடு தொக்க சொல்லென்னும் பிற்பதத்தையழித்து முற்சொல்லினதீற்றினையுழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒரு மொழியினும், பொருப்பரசன்மகள் பொருப்பரசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன எனத் திங்நோடு வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவள், வந்தவர் எனக் கிருத்தோடும் வரும். தீன், பாய்த்துள், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருற்பாவபதத்தோடும் வரும். (உ)

நக. உண்ணு மதன லுரைக்கு மிதனை யுதனெடொக்கு
மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும்
பண்ணு மதனைப் பயிலு மிதற்பல வற்றினையு ிலே.
நண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்கு நண்ணுத

இது சாமானிய தத்திதபேதங் கூறுகின்றது. அதனலுண்
ணன் முதலாகப் பலவற்றினையு நண்ணுமென்றதலீறாக வரும்
பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்கும் சாமானியதத்தித
னும். எ - று.

‘உடையான் நிரவிய விசிட்டன் விசேடியம்.’ இஃதுரைச்
சூத்திரம்.

அதனலுண்ணலாவது விலையன். இதனையுரைத்தலாவது வை
திகன், பெளராணிகன், கவிஞன். உதனெடொத்தலாவது பொன்
னன் னான், மயிலன்னான், கனகசக்திச்சன், இருடிதுல்லியன். அதனை
பெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதர்ப்
பன், நைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிச்சேர்ப்
பன், மலையமான், புனனாடன், தமிழ்நாடன், புலியூரன். ஈங்கிருத்
தலாவது சோழநாடன், பாண்டிநாடன், பட்டினவன், நாகரிகன்.
அதனைப் பெண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிறலாவது கூத்
தன், நிருத்தன்.

பலவற்றினையு நண்ணலாவது ஈண்டுரைத்துரையாத பொரு
ள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும்
அவயவத்தையும் அவற்றோடினையந்த வினைகளையுக் கொள்க. ஈண்
டுரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி,
வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன்,
செய்யன், தீர்க்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா என வரும்.
எண்ணுவது பஞ்சவர், அட்டசகச்சிரர், பஞ்சகம், அட்டமம், தச
மம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒருவர், இருவர்,
எழுவர் என வரும். சாதியாவது பார்ப்பார், அரசர், வணிகர்,
வேளாளர், பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர் சூத்திரர் என வரும்.
காலமாவது விசாகன், பரணியான் என வரும். அவயவமாவது
கண்ணன், செவியன், தந்தி, கும்பி, கரி, பணி என வரும். அவற்
றோடியையந்த வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் என வரும்.
கச்சினையுடுத்தவன், கழலினைக்கட்டினவன் என்னுந் தொடர்மொ
ழிகள் கச்சக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மற்றையுருபும்
வினைச்சொல்லும் போய், அன்னென்னுமீறு வந்து, சாரியை.பெ

ற்று, முற்சொல்லோடு புணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிட்டனாகப் பொருள்பட்டு, உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலுக்களவியொடு வேறுபாடில்லாவுடைய வன்மேனின்றன. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (௩)

௩௨. வல்லா ரிளங்கொங்கை மாதே யிவற்கு மகன்மகண் மற், நல்லா முறைவருக் கங்கிள பத்தனென் றுதல் புறஞ், செல்லா துடைப்பொருண் மேனிற்ரு மித்தத் திதப்பொருண்மை, யெல்லாம் விசிட்டங்கொள் சா மா னியமென் றியம்புவரே.

இதுவுமது. இவற்கு மகன் முதலாகப் பத்தனீராக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்ரும் சாமானிய தத்திதனும். எ - று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்டமொருபொருட் கிளவி.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது கார்த்திகேயன், காங்கேயன், வைநதேயன், வைச்சிரவணன். மகளாவது பார்ப்பதி, பாகிரதி, பொருப்பரசி, சாத்தி, கொற்றி. வாக்கமாவது ராகவன், காருத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமன், தமர், நமன், நமன், நமர், நுமன், நுமன், நுமர், மதியர், அஸ்மதியர், துவதியர், யுஷ்மதியர், ததியர். இவையல் லாத முறையாவது தந்தை, எந்தை, தந்தை, தங்கை, எங்கை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, பிதாமகன், பௌத்திரன், பிதிர்வியன், மாது லன் என வரும். நம்பி, நங்கை என்பன முறையன்றி வத்திருவி வட்சையாகலின், இதனுக்கு நாயகனுள் அடங்கும். பத்தனாவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையான்மேற்பட உடைப் பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத் தின்மேனிற்ருந் தத்திதப்பிரத்தியயம். ஒருசார்வடநூலார் அவ ற்றை விசேடியத்தின்மேனின்றவெனவும், இவற்றை விசேடணத் தின்மேனின்றவெனவுங் கூறுவர்.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு ‘பரியது’ ‘கூர்ங்கோட் டது’ ‘நல்லாளுடையதரண்’ தொல்காப்பியம், பாணினியம், ஐந் திரம், ‘யானெனதென்னுஞ் செருக்கு’, ‘போகாதம்’ ‘தமது பாத் துண்டற்றால்’ ‘தனதாயிற்றனுமதனை வழங்கான்’ ‘நினதேபெ ரும்’ ‘அஃகில்லாருடையதுடையரோ’ ‘தன்கைத்து’ ‘பிடித்தெ ருவும்’ ‘வகைதெரிவான் கட்டே’ என வரும். இனித் தனது, தம

என்று அஃறிணைக்கண் இருமையினும் வேறு வந்தாற்போல உயர் திணைக்கண் தனன், தனள், தனர் என வாராமையானும், சிவன்ற மர், மணிவண்ணன்றம், நமனறம், கல்லாமா வன்னுந்தம் என இருமையினும் வருதலானும், “த ந து எ னனுமை” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் இவற்றை இருமைக்கும் பொதுவென்றும் முதலுமீறும் பிரிக்கப்படாவென்றுங் கூறுவர். இக்கருத்தறி யாத நச்சினுர்க்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி நின்று ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவர். ‘மகன்றத்தைக் காற்று முதலியிவன்றத்தை.’ எ-ம். ‘நல்லிளங்கோசுந்தத்தை.’ எ-ம். வருதலின், தந்தை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். “காலக்கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்தில குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட அன்னீறு குழையென்னும் மேலைக்கிளவி யொடு வேறுபாடிவாய் நின்றதென்பர் சேனாவரையர். அஃதொ க்கும், விற்காமன், குழைச்சாத்தன் என்ற தொகை பிரிந்து தனித் தனி நின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருள்படும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழி வில், குழை எனப் பொருள்பட்டு, இ, அன் என்பன உடையவனென்றாகப் பூண்டவனென்றாக யாதானுமொருபொருள் படாமையற்றியென்க. இனி நச்சினுர்க்கி னியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெ யரைத் தோற்றுவத்து நிற்கும் அன்னென்னும் பால்காட்டுமீறு நின்று உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து நிற்குமென்றார். விசிட்டங்கொளலாவது இப்பொருளையு டையவன் இவனெனவும், இவனுடையது இப்பொருளெனவும் இருவகையாய் நின்றல். குழவி, மழவன், மற்றையான் என்பன அவ்வியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (சு)

௩௩. பேர்கொண்ட சுட்டுப் பெயரிற் பிளந்துநில் லாவிட னு, நேர்கொண்ட வெண்கட் டெகாரங்க ளேழொடு நின்றனவு, மேர்கொண்ட வேழனிடப் பொருள் கா ட்டு மிடைச்சொற்களாந், தார்கொண்ட பூங்குழ லாயவை யவ்விய தத்திதனே.

இஃது அவ்வியயத்ததிதனாறு கூறுகின்றது. சுட்டுப்பெய ருட்பிளந்து நில்லாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளோடு நின்றனவும், ஏழாம்வேற்றுமையிடப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழி க்கு அவ்வியயத்ததிதனும். எ - று.

உ-ம். ஆங்குக்கொண்டான், ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான் என வரும். இவையெல்லாம் “சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “மன்னுஞ் சின்னு மானுமீனும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயத்ததிதன். ‘பேர்கொண்ட’ என்ற விதப்பால் யாண்டு, யாங்கு எனகு என வினாப்பெயருட் பிளந்து நில்லாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை எண்ணெடு நின்ற ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயத்ததிதன். அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவ்வாய், ஆயிடை இவை “சுட்டுமுதல் வயினு மெகரமுதல் வயினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற்காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயத்ததிதன். நன்னூலில் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனக் காட்டியனவுமன்ன. ‘அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமினெமக்கே’ ‘வடாது வேங்கடம்’ ‘தெனாதுகுமரி, ‘குணாதுகடல்’ ‘குடாதுகுடகம்’ என்பன குடக்குள்ளது குடாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, குணக்குள்ளது குணாது, சேய்மைக்கண்ணது சேய்த்து, அணிமைக்கண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனாவரையரும் “இன்றில்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பர். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்திதனென்பது ‘பகுபதப்பேராவ் குறிப்பு முற்று’ என்றதனாலாக. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யதஃ, ததஃ, அதஃ என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின், இவ்வயின், எங்கு, அங்கு, இங்கு எனவருஞ் சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டுப்பெயரையும் வடமொழியார் விவட்சிதார்த்தமென்பர். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக நிறுத்தி உயிர்மயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவை தொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியயத்ததிதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். “சுட்டு முதல்வயின்” என்பது அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியாக்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியயத்ததிதனென்க. சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக நிறுத்திக் கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும்,

அவ்வயின் இவ்வயின் முதலாயின சொற்கள் அவ்வியயதத்திதனா தல் தெளிக. ஆனென்பது “அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமையா னுங்—கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்.” எனப் பெயரின் பின்னின்று எழுணுருபுமாய், “வினைமுத லானு மான்வந் தியை யும்” என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்லுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி நின்று, அவ்வியய தத்திதனாயிற்று. (௫)

௩௪. முட்டாது கூறிய பல்வகைப் பண்பின் முதனிலையுங் கட்டான வாண்பெண் முதலிய நாமமுங் கைகலந்து மட்டார் மலர்க்குழ லாய்தன்மை காட்டிய ஞாயுகரந் தட்டாம னிற்பது வேபாவ தத்திதன்றண்டமிழ்க்கே.

இது பாவதத்திதனாறு கூறுகின்றது. பண்பினமுதனிலையோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருந்திப் பாவதத்திதனும். எ - று.

‘பாவந் தன்மை பகருங் காலே.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என நின்று, மகரவை காரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை, நெடுமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண் பின்முதனிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவளபாவம், தாவாரி யம், தவளிமா, நீலிமா என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளாண்மை, குடிமை, செங்கோண்மை, வள்ளன்மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமழ்மை இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன்.

‘வேந்தனும் வேந்து கெடும்’ ‘முரசுகெழு தானை மூவருள்ளு— மரசெனப் பட்டது நினதே பெரும.’ இவற்றுள் வேந்து, அரசு என்பன வேந்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை எனப் பாவத் தன்மைமையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும். புங்ஸதுவம், ஸ்திரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும். ‘பிறனியலாள் பெண்மை நயவா தவன்’ ‘நாடுனாடு நல்லாண்மை பண்டெடையேன’ ‘பொருண்மைசுட்டல்’ என்பனவுமது.

இனிச் ‘சொன்மைதெரிதல்’ ‘பொருண்மைதெரிதல்’ சொற் றெரிதல், பொருடெரிதல், ‘இளமைத் தன்மைக் குளமெலிந் திரங் கல்’ இளந்தன்மை, ‘முப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ முப்பத்து முத் தேவர் ‘இருமைவகை தெரிந்து’ இருவகை, ‘இம்மைப் பிறப்பிற்

பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெழுத்தினியல்பைகாரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெய்தபூசல்' இருபேராண்மையர் செய்த பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடிமையான்கண், 'ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவி' ஆண்டுத்த மகனென்கிளவி, [அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்.] 'வல்லதரசு' 'வல்லதமைச்சு' 'செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் நெவ்வடு போர்—வெங்கோப மால்யானை வேந்து.' என வருவன வெல்லாம் தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப்பொருளையேயுணர்த்தலின், பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்தி தப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரைலோக்கியம் என்பர் காணுமிர்தாசாரியர். சதுர்வர்ணம் என்பதனைச் சாதுர்வர்ணியம் என்பர். இனித் "குடிமையாண்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரின் இளம்பூரணர் சேனாவரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென்பர். நச்சினாக்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண்பின்மேலும் பண்புடைப்பொருளினமேலும் நிற்குமென்பர். இனி 'நண்ணுடைப் பெண்ணை பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெருநதக்கதி' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர். அருளுடைமை பொறையுடைமை என்றால் உடையாயுயிருத்தலெனப் பொருள்பட்டுப் பாவதத்திதன்மேனின்ற தத்திதன். சாத்தனுடைமை என்றால் சாத்தன துடைப்பொருண்மேனின்ற பாவதத்திதன். வடமொழியினும் கிருபாவிசிட்டத்துவம், தேவதத்தவிசிட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவததின்மேனின்றது, முன்னது சுவாமியியாபாரகுணத்தின்மேனின்றது. இனித் தச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொலலனது தொழில் கொல்லெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான் தச்சன், கொல்லுத்தொழிலையுடையான் கொல்லன் எனப் பொருள் கொண்டால், சாமானியதத்திதனும். 'தச்சு வந்தது' 'கொல்லு வந்தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தப்பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியுறுட்டகாட்டியதானுமறிக. இவையெல்லாம் விலட்சாதினமென்னுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மைபாண்மைகட்குப் பொருள் கட்புலனாகிய அமைதித்தன்மை ஆளுத்தன்மையென்பர் நச்சினாக்கினியார். அது பொருந்தும்.

(௬)

மூன்றாவது தத்திதபடலம் முடிந்தது.

நான்காவது

திங் டு ப் ப ட ல ம்.

௩௫. முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்போலுமுதனிலைகளின்னிலைத் தாது பகுதியென்றானுசெப்பினமுலையாயநிலைத் தாது சகன்மகத் தோடு மகன்மகமாய்ப்பின்னிலை விப்பி விற்கா ரிதமெனப் பேர்பெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச் சொற்போலும் நட வா மடி என்று நன் னூலிற்கூறிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறும். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பி வருவி என விப்பியோடு நின்று காரிதமெனவும், பெயர்பெறும். எ - று.

காரிதமென்னும் ணிசந்தமென்னும் ஒக்கும். 'விப்பி ணிசந்தங் காரித மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

“வினையின்றொகுதி” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண், தின், செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார்தாதுவென்பரென்று சேனுவரையருமுரைப்பர். முன்னிலையேவலொருமைச் சொல்லாகுமென்னுது போலுமென்றது முதனிலையென்னுந் தாதுக்களும் வேறே முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்ப தறிவித்தற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நடத்தல், வருதலெனப் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்முன்றிடத்திற்கும் பொதுவான தொழிற்பெயராய் நின்று, பின் காலங்காட்டுமிடைநிலையெழுத்துக்களோடு வரும் விசுதிகளை அடைந்து, நடந்தேன், நடந்தாய், நடந்தான் என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமிடைநிலைதோயிறுதியோடுமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வாராய் என்பன ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா என்பன தாமே முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைகளெல்லாம் எவ்வவினையாயின், முன்னிலைவிசுதியொழியத் தன்மைவிசுதியோடும் படர்க்கைவிசுதியோடுங் கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவருதல் இடவழுவாதலின், பொருநதாவென்க. எவற்சொல்லுதாரண

மும் வடநூன்முடிபும் தொல்காப்பியச்சூத்திரமும் 'மம்-றேயும் பிரேரணை செய்யா யெனல்செய் யெனக்குன்றுமே' என்பதனுள் விளங்கக் காட்டுதும்.

இனி அகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சீ, விடு என வரும். இவ்விரண்டுங் கேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' என்றும். 'செயப்படு பொருள்குள் றாவினை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டுஞ் சகன்மக மகன்மகம்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். "வழங்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்." என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனாவரையருமுரைப்பர்.

ணிசந்தமாவது எவுவான்வினையும் இயற்றுவான்வினையும் உடனே தோன்றுமேவற்கருத்தாவின்வினை. 'ஆற்றினொழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பர்' 'தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி' ஊட்டு, தீற்று, ஆட்டு, கூட்டு, தேற்று என விப்பியின்றித் திரிக்கும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருஞ் சகச ணிசந்தம். 'தேற்றா வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்' 'நட்பாட நேற்றா தவர்' என்புழித் தேராவொழுக்கம், தேராதவர் எனப் பொருள்படுமாலெனின், இதனைப் பகுதிப்பொருள் விசுவயென்னுஞ் சுவார்த்ததத்தில் வந்த காரி தமென்பர்.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்தவாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இந்தவயலுழுதவனந்தணன்' இந்தவயலுழுவித்தவனந்தணன், 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' காடுகொல்வித்து நாடாக்குவித்துக் குளந்தொடுவித்து எனவும், 'உழுவாருலகத்தாக்காணி' உழுவிப்பார் எனவும், அதுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவதனை அந்தர்ப்பாவிதணிச்சு என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குறித்தே." எனபதற்குக் காட்டிய தபுவெனபதுமது.

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவல் வினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் கில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெயரெச்சப்பொருட்டாயும், புடைபரந்து வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்லாய் நின்றவிடத்து அம் முதனிலை பிரிந்து நின்று வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப்பொருட்டாயும்.

ருட்டாயும் நிற்கும். உ-ம். 'வரிப்புனைபந்து' வரிந்து புனை பந்து; 'அறுவேறுவகையின்' அற்று வேறு வகையின்; 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த; சாக்குத்தினுன் சாவக்குத்தினுன். ஏ-ம். பொருதகர் பொருத தகர்; அடுபுலி அட்டபுலி; 'சொற்பாலமுதிவன்' சொல்லும்பகுதி ஏ-ம். 'அறிகொன்றறியான்' அறிதலைக்கொன்று; 'கெடுவாகவையாதுலகம்' கெடுதலாக வையாது. ஏ-ம். பொருள்படுதல் காண்க. 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை—தீரா விடும்பைதரும்' என்புழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாடானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைதாது முற்றாய முடிவனவுமுள. உ-ம். 'உறுவது சீர்தூக்கு நட்பும் பெறுவது—கொள்வாருந் கள்வருநோ' என்னுந் திருவள்ளுவருள் நேர் நேர்வர் எனவும்; 'ஏயேநிகரவற்றுள்ளே' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் நிகர் நிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்டு நிற்கும்.

இன்னும் 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி—மாசறு காட்சியவர்க்கு' என்புழிக் காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய தத்தினிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரிந்து எழுவாயாய் நிற்பதுங்கொள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப்பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் வினைகளுமுள. உ-ம். 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்'; 'ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமை'; 'அழகிய சொக்கர்'; 'பேதைக் கமர்த்தன கண்'; 'பைத்தபாம்பணையான்'; 'மைத்த கூந்தல்'; 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான்'; 'நல்கூர்ந்தான்'; 'முதலாவேன தம் பெயர் முதலும்'; 'அவ்வித் தழுக்காறுடையானை'; 'கடுத்தது காட்டுமுகம்'; 'ஞகாரை யொற்றிய'; 'கரும்பையொத்தான்' எனப் பல வகைப் பெயரடியானும் பிறந்த வினை வருதல் காண்க. கடங்க ரோதி, கடயதி, துலயதி என வடமொழியினும் வரும்.

'பெயரடியாகப் பிறந்த வினையினைச்—சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர்—நாம தாதுவென நவில்வது மதுவே.' இஃது ரைச்சூத்திரம். (க)

௩௬. பன்னிய போதறி லாதேச மென்னும் பரப்பைபத, மின்னிய கர்த்தரி நீங்காதிங் றந்த வினைமுற்றிலே, முன்னிய கர்த்தரி கர்மணி பாவயிம் மூன்றிடத்து, மன்னிய தங்றெனச் சொல்லாற்பனேபதம்வந்தெய்துமே.

இது பரப்பைபதமும் ஆற்பனேபதமுங் கூறுகின்றது. கால முணாததிய லாதேசமென்னும் பரப்பைபத வினைமுற்றச்சொற கள் கருத்தாலிலலது வாரா. லாதேசமென்றந் தநெனந்துங் கூறப்படும் ஆற்பனேபதம் தனியே கருத்தாலினும் யககெனனுஞ் செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும். எ - று எனனை! ‘முனைசெயப்பாட்டு வினைபாவ காமணி மொ யத்தயககே’ என வருத்தலினெனக.

திவநதவினைமுற்று இருபெயரொட்டாயத தாப்பிசையென னும் பாசபநதம் டோல கின்றது.

போது காலம். லாதேசமெனபதனை ஆற்பனேபதத்தோடுங் கூட்டுக.

திவநெனவும் தநநெனவும் நவவொற்றாய வடமொழிவி னைமுற்றுச சொறகு வரும் பெயரைத் ததசம் ததபவமாகத் தமிழ் மொழி வினைமுற்றிற்கும் யாங்கூறியது ாண்டு மிகுதியும் பயனாயிற் றெனக. பயனெனனையெனின, நவவொற்றும் நகர அகரமும் பயன்படுதென்றி மற்றைப்பதினோரெழுத்தூந் தமிழ்மொழியின றின்று பயனினமையெனனுங் குற்றந்தநக வருமென்று விளங்கக் கூறுது மொழிக்கு முதலெழுத்துக் கூறுவார்போல “கூட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை—யொட்டி நவவு முதலா குமமே.” என ச்ஞத்திரஞ்செயது நன்னூலா காட்டிய வுதாரணத்தால நவவரி யிற் பதினோரெழுத்தும் பயன்படாமையொக்கும். மொழிமுதலி டையினின்று பயன்படாவெழுத்துக்களெல்லாம் ஈற்றிலே ஒற்றாய றின்று உயிமுதலிய சொல்லோடு புணர்நது பயன்படும். அவ்வாறு நவவொற்றுத் திவநெனவும் தநநெனவும் ஈராய நின்று, உயிமுத னைமொழியோடு புணர்நது பயன்பட வருத்தலினெனக.

சடகோபா “பற்பநாப னுயாவற வுயரும் பெருந்திறலோ— னெறபரன்” என்றாராதலின், பரஸமைபதம் ஆதமநேபதம் என் னுது மகரத்தைப் பகரமாகக், பரப்பைபதம் ஆற்பனேபதம் என் றும். அவை பிறனுகுப் பதம் தனக்குப் பதம் என அலுக்காய றின்றன.

அநநய காமணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பத மென மொழிப.’ ‘காததிரு காமணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாற்பனே பதமென மொழிப.’ ‘தனக்குப் பிறாககெனத் தான வரு நியம்—மேகபதிக் கிணமையி னிடுகுறி யெனபு.’ ‘ஞிததுச சுவரிதேத் தென்னு மிரண்டினு—முபய பதிகு மொரோவழி

நியம—மயங்கலிற் காரணக் குறியெனல வழுவே.’ ‘குற்றெழுத் திறுதி குற்றெழுத் தீற்றல்—பரப்பை பதமெனப் பகர்ந்தனர் புலவர்.’ ‘செட்டெழுத் திறுதி செட்டெழுத் தீற்றல்—லாற்பனே பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.’ ‘செய்ப்பாட்டு வினையொடு சேரி லீரிறுதியு—மாற்பனே பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.’ ‘தனித்தனி வருவ தேக பதியே—ஒருமுத நிலையி லீரீற் றபலும்—வரினெ னுபய பதியென மொழிப.’ இவைபுறரைக்குத்திரம். என்னையோ வெனின், புலவி நுணுக்கத்துள் ‘யாரினுந் காதல மென்றேனா’ ‘இர மைப் பிறப்பிற் பிரிபல மென்றேனா’ ‘அஞ்சுநர் வேபாக் கறித்து’ என்புழி அம்மீறும் எம்மீறும் துமமீறும் ஈண்டறு வேறுபடுதலே யன்றி உளப்பாட்டுத்தன்மையாகாமென்போலவும், ‘குமரெ ரென் மறந்தி துமமினி’ என்பனவும் ஈண்டறு வேறுபடுதலையறி ஏகசேடமென்னும் படாக்கை கூடிய முனனிலையாகாமென்பால வும், ஆற்பனே பதம் பரப்பை பதமென்றன தனக்குப் பிரிக்கை னப் பொருள்படாது ஈறு வேறுபடுதலே கொள்க.

இனித் தொல்காப்பியரும் “என்கா னெற்றே யாடே வறி சொல்” “என்கா னெற்றே மகடே வறிசொல்” “ரென்கா னெற் றும் பகர விறுதியு—மாறாக் கினவி யுளப்பட மூன்று—சேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே” எனக் கூறிப் பின்னறு கூறவே ண்டியவிடத்து அவ்வாறு கூறுது அன் ஆன் அன் ஆன் அா ஆ என வேறுபடுத்தி, வடநூலா ஆற்பனேபதம் பரப்பைபதமிர ண்மனுக்கும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக்குங் கூறி னரென்க.

உ-ம். சமைக்கின்றனன், சமைக்கின்றான், சமைப்பன், சமை ப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமைமான் இவை உபயபதி. இவ்வாறு பாவிடங்கடோறும் ஏற்றவழிக் கண்டுகொள்க. உண்கின்றான், உண்மார், உண்டனை, உண்டாய் இவை ஆற்பனேபதத்திலேகபதி. சொல்லும், வரும், உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உண்கும், உண் டும், வருதும், சேறும், உண்பல், உண்ப, வருதி, வம்மின, வந்தது, போயிற்று இவை பரப்பைபதத்திலேகபதி. இவற்றோடு ஏற்ற கரு த்தாவைக் கூட்டிக் கர்த்தரிப்பிரயோகமென்க. சாத்தனாடையைத் தரும் இது சகன்ம கர்த்தரிப்பிரயோகம். சாத்தன் வரும் இது அகன்மகர்த்தரிப்பிரயோகம். இனிச் சாத்தனாலாடை தரப்படும் சாத்தனல் வரப்படும் எனவவ்விருவகைக்கருத்தாவும் மூன்றனுரு போடு கூடிச் செய்ப்பாட்டுவினையொடு முடிந்தால், முறையே கர் மணிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமென்க. இவ்வாறு தலை

தமோறி நின்று பெயர் வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் கர்த்தரிப் பிரயோகத்தின்பொருளே படுமென்க.

அகத்தூய்மை—வாய்மையாற் காணப் படும்' மனத்தான் மறு வில் ரேணுந்தாஞ் சேர்ந்த—வினத்தா லிகழப் படுவர்' எனச் செய்யுட்கட் கர்மணிப்பிரயோகம் வந்தது. 'இனைய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற—வொளியோ டொழுக்கப் படும்.' இது செய்யுட்கண் வந்த பாவப்பிரயோகம். என்னை? ஒளியோடொழுக்கப்படும் என்பது ஒளியாலொழுகுதல் செய்யப்படுமென விரிந்து 'ஊசி பொடு குயின்ற தூசு' என்றறப்போல ஒட்டென்னு மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது ஆன்பொருட்டாய் ஒழுகப்படுமென்பதன்கண்ணே திங் பாவமான ஒழுகு என்னும் முதனிலை பிரிந்து கிருற்பாவமாய் ஒழுகுதலெனத் தல்லீறு பெற்று எழுவாயாய் படுமென்பதன் முன் செய்யென்னு முதனிலையோடகரம் பெற்றுச் செய்யவென நின்ற அகன்மகச் செயப்பாட் டொருமைவினைமுற்றாய் நிற்பதெனக்கொள்க. ஒளியோ டொழுக்கப்படுமென்றாலும் ஒளியாலொழுகப்படுமென்றே பொருள்படும். இவ்வாறு பரிமேலழகருரையா ணுங் காண்க. 'வஞ்சரையஞ்சப்படும்' என்னுங் குறளினும் 'கொள் ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே' என்னுந் திருக் கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலுங் காண்க.

சமைக்கின்றனன் என ஆன்னீரூயுரைத்தாற் பிறர்க்கெனவும், சமைக்கின்றான் என ஆனீரூயுரைத்தாற் நனக்கெனவும் பொருள்படுமென்பர். அவ்வாறு வாராது மயங்கியே பெரும்பான்மையும் வருமென்பது பின்னர் வடமொழியாற் காட்டுதும்.

தேவதத்தனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும், தேவதத்தன் கச்சினன் எனத் தத்திதனோடும், தேவதத்தன் யாவன் எனப் பிரச்சினைபதத்தோடும், தேவதத்தனவன் எனத் தற்சத்தத்தோடும், தேவதத்தனுண்டு எனச் சற்பாவபதத்தோடும் வந்து, விச்சிராந்தியென்னு முடிவு பெற்றுக் கர்த்தரிப்பிரயோகமாமென்க. (உ)

௩௭. திருநுத லாய்கருத் தாவாதி யாதலிற் சேர்ந்திதுத, லொருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்க லுருபு பெறல், பொருவரு மீற்றயற் கேரூப பேதம் பொருந்தலொடு, வருவினை முற்றுப் பெயர்தான் கிருதந்தம் வண்டமிழ்க்கே.

இது கிருத்தங்கூறுகின்றது. வினைமுற்றுப்பெயராகிய கிருதந்தம் கருத்தாவாதிமாதன்முதலாக ரூபபேதம் பொருந்தலீரு ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும். ஏ - று.

ஆதி' என்றமையாற் கருமமும், பாவமும், கரணமும், அதிகரணமுங் கொள்க.

நாலடியாரும் தண்டியாகிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமெழியிற் பிறந்த வண்ணம் முறையே “யோசனையோர்கேட்பர்” “யுத்தமயுத்தமும்” “ரவிகுலதிலகன்” எனத் தற்சமமாகக் கூறினும் போல, யாமும் உருவபேத மென்னுமேலே ரூபபேதமென்றும். யுகியோகம் என்பனவற்றை மொழிக்கு முதலாக்கி நேமிநாதத்தார் நன்னூலார் சூத்திரஞ்செய்ததுமது.

உ-ம். ‘தார்தாங்கிச் செல்வது தானே வினையே செய்வது’ என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தமென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர். ‘உடுப்பது உ முண்பது உ மின்றிக் கெடும்’ இவ்விரண்டும் கருமமான கிருதந்தம். ‘உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நெங்கி—விழிப்பது போலும் பிறப்பு’ இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதந்தம். ‘வேலன்று வென்றி தருவது’ இது கரணமான கிருதந்தம். ‘பற்றியார் வெல்வ தரண்’ ‘ஆற்ற வினைவது நாடு’ யாமிருப்பதுறையு’ இம்முன்றும் அதிகரணமான கிருதந்தம். ‘உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தம். ‘இவ்வாழ்வா னென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதந்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழினிலை யொட்டுமொன்றென்பர். ஒழிந்தன வந்தவழிக் காண்க.

மண்ணுணி, ஊருணி இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்ந்திறுங் கிருதந்தம். மானேந்தி, பிறைசூடி, அம்பலத்தாடி, குடக்கூத்தாடி, நூலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். சேர்த்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுவரைக்கொல்லி, ஞாயிறு காணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். இவை உபபதசமாசனுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதந்தம்.

தார்தாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினைமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராதிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமையேறி நீங்கிய வினைமுற்றுப்பெயராமென்க. மேலுருபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்

பது ஏழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமாவிபத் திக்கே கொள்க. “ஒற்றள பெடுபினு மற்றென மொழிப” என்னுஞ் செய்யுளியற்குத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றளபெடுத்தற்கும் விதியாய் நின்ற வியபதேசம்போல ஈண்டுக் கிருதத்தத்து ‘ஒருபெ யர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்’ என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் என்னுந் தத்தினுக்கும் விதியாயிற்றென்க. ‘அதிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்.’ இஃதுரைச் சூத்திரம். வடமொழியுள் அக்கினிச்சத்து என்னும் கிருத்தம் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கினுற்போலவென்க.

உ-ம். ‘நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்’ என உருபேறி நீங்கல் வரும். ‘ஒறுத்தாரை மொன்றாக வையாரே’ ‘இரப்பார்க்கொன்றீர்வார்மே னிற்கும் புகழ்’ என உருபு பெறல் வரும். ‘நயவாதான்’ ‘செறப்பட்டார்’ ‘தின்பார்’ என நேரே நில்லாமல் ‘பெண்மை நயவாதவன்’ ‘வேந்து செறப்பட்டவா’ ‘ஊன்றின்பவர்’ என சுற்றயற்கே ரூபபேதம் பொருத்தல் வரும். ‘உபதை மீற்றய லொருபொருட் கிளவி.’ இஃதுரைச் சூத்திரம்.

‘தாம்வீழ்வார்மென்றோள்’ ‘இல்வாழ்வானென்பான்’ ‘உடுப்பதூஉ முண்பதூஉம்’ என்னுந் கருமமாய் நின்ற வினைமுற்றுப்பெயரென்னுந் கிருதத்தமும், முதனிலையும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுந் கிருதத்தமும், செயப்பாட்டுவினையோடு தோன்றாதும், பொருளுரைக்குநகால் தம்மால் வீழப்படுவார் இல்வாழ்வானெனப்படுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படுவது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செயப்பட்டகுன்று; அடுநற அடப்பட்டநற. எ-ம். ‘அரம்பொருத பொன்போலத் தேயுமுரம்பொரு—துட்பகை யுற்ற குடி.’ என்புழி அரத்தாற் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டு. எ-ம். திருக்கோவையாருள் ‘யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி’ என்புழி யாழுமெழுதப்பட்டு எழின்முத்து மெழுதப்பட்டு. எ-ம். ‘யாம் வீழுந்—திருதுதற் கில்லை யிடம்’ என்புழி எம்மால் வீழப்பட்ட திருதுதல். எ-ம். நயக்காய்த்தோன்றி யக்காய்ப் பொருள் விரியுமாறு காண்க.

‘செயப்பாட் டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு—நயக்கா மென்பர் நற்கிரு தத்தம்.’ ‘வினைமுதல் கருவி யனைமுத விரண்டொடுமூன்றும் வேற்றுமை தோன்றா ததற்கே,’ ‘ஒரோவழி யக்குமவ் வருபும் வரப்பெறும்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். ஆதலின், அரம்

பொருத பொன் தாம்வீழ்வார் என்பனபோலக் கேள்விதோளாத செவி முகடிமுடிநூர் என வாராது சிறுபான்மை 'கேள்வியாற் றோட்கப்படாதசெவி' 'முகடியான் மூடப்பட்டார்' எனவும் வரும்.

௩௮. விரிக்கும் பெயரார்த்த தாதுக மான வினைக்குறை யிற், நெறிக்குந் துவாதுமுன் செய்தென்ப நோடு செயவென்பதாந், தரிக்குந் திலக துதாற்சதீர் கான ச்சுச் சானச்சென்று, பிரிக்கும் பிரத்தியய மேநிகழ் காலப் பெயரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது. ஆர்த்ததா துகமெனப் பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரண்டும் முறையே துவாதுமுன் எனப் பெயா பெறும். நிகழ்கா லப்பெயரெச்சம் சதிப்பிரத்தியயமென்றும் கானச்சு என்றும் பெயர்பெறும். எ - று.

'ஆர்த்த தாதுகமாம் ரெச்சமும்.' 'சார்வ தாதுகந் தாம்வினை முற்றே.' 'விச்சி ராந்திபெறா தார்த்த தாதுகம்.' 'சார்வ தாதுகந் தாமது பெறுமே.' 'செய்யாச் செய்யுச் செய்புவெ னெச்சங்— கமுனோ ணமுலே யப்பென லாகும்.' 'எனவெ னெச்ச மிதியென லாகும்.' 'செயின் செய்தாலெனச் செப்பு மிரண்டினை—யதிரேத் தெனப ரறிந்திதி னோரே.' 'நுவிலே செய்யிய வென்னு மதுவே.' 'தப்பிரத் தியயமுஞ் சப்பிரத் தியயமு—மிறப்பெனா புணாற்றும் பெயரெஞ்சு கிளவி.' இவ்வுரைச்சூத்திரங்களானும் ஒழிந்த எச்ச ங்களுக்கும் பெயரறிக.

சதிர், கருத்தாலினும், கானச்சுஞ் சானச்சங் கருத்தாலினும் கருமத்தினும், நிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியய மென்றும்.

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற் குக் காத்துமுந் என்னாது துவா துமுந் என ஈறுபற்றிப் பெயரிடுவர். அவர் மதம்பற்றித் தொலகாப்பியரும் சிறுபான்மை "பின் முன் கால்கடை வழியிடத்து" எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவர்.

உ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மீன்விழுங்கியற்று, கற்றுவல்லவன், உண்ணுவந்தான், உண்ணுவந்தான், உண்குடிவந் தான், பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவு ண்டு, உடுக்கவுண்டு, உண்ணாக்கால், உண்ணவில்லை, உடுக்கவி ல்லை, 'அவியினும் வாழினுமென,' அறஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகு

வன், அறஞ்செய்தாற் சுவர்க்கம்புகுவான், 'நாளென வொன்று போற் காட்டி,' 'பெய்யெனப் பெய்யு மழை,' பெய்யொன்று பெய்யு மழை என வரும்.

கற்கிற மாணுக்கன், கற்கின்ற மாணுக்கன், கல்லாநின்ற மாணுக்கன் எனக் கருத்தாவைக் கொண்ட நிகழ்காலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிரப்பிரத்தியயமென்பர். கற்கப்படுதால், கற்கப்படுமாசிரியன் என நிகழ்காலங்காட்டிய செய்யுமென்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடும் கருத்தாவோடும் வந்த சானச்சென்பர். சுரபேதத்தாற் கானச்சுமது. பிரமதத்தவரன், முத்தகேசன், தத்தகாஞ்சனம், தத்தபடம், நிக்கிராந்தபூமி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலம் பெற்றதப்பிரத்தியயம். 'தேரான்பிறனி ல்புகல்' என்பது தேராதபிறனில் புகல் எனப் பொருள்பட்டாற் போலக் குர்வன் தேவதத்தன் என்பது குர்வத்தேவதத்தன் எனப் பொருள்படும். இஃதெவ்வுரையாலுங் காண்க.

இனி மறுத்தற்கண் 'ஒருமக ணேக்கி னுரை யுயிரொடும் போகொ டாத—திருமகள்' எனச் சிந்தாமணியினும், 'கனவினுங் காண்கொடா கண்ணுங் கலந்த—நனவினு முன்னீங்கு நாணும்' எனச் சான்றோர் செய்யுளினும், போகொடாள் காண்கொடாள் என எச்சமாயும் முற்றாயும் வரும். திருவாய்மொழியினும் வந்து ஒட்டவெனப்பொருள் விரியும்.

பொருள்செயல்வகை வினைசெயல்வகை தோன்றலாறே உயிர்த்தலாறே என்பனவற்றுள், செயல் தோன்றல் உயிர்த்தல் என்பன பெயரெச்சமாம்; அவை பொருள்செய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுநெறி உயிர்க்குநெறி எனப் பொருள் விரிதலினென்க. சென்மபூமி சென்மநகரத்திரம் என்னும் வடமொழியுமது.

யட்டும் யாதி - வேட்கப்போகிறான்; அது யாகாயயாதி எனப் பொருள்பட்டு வேள்விக்குப்போகிறான் என நிற்கும். குர்வன் தேவதத்தன் - பண்ணுகிற தேவதத்தன்; அது சானச்சு, கருத்தாவில் வந்தது. பச்சியமாந ஓதனம் கருமத்தில் வந்தது. சற்பிராமணன் நல்ல பிராமணன் எனப் பொருள்பட்டுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய் நின்றது. செய்கிரு, செய்து கிருத்துவா, செய்ய கர்த்துமுந், செயல் கருமம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செய்வேன் கரிஷ்யே, செய்யாய் செய்குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செய்வித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறான் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல். இதில் முந்தினவுதாரணச்சொல் லிற் கடுத்தவுதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றற்கு.

என்னையெனின், செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற்
போல வடமொழியில் கிரு என்னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம்.
இதுபோல இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களுக்கெல்
லாம் உய்த்துணர்க. (ச)

நகூ. நிறக்குந் துணைவினை யோர்காலத் தெய்திடு நேர்ந்த
நிலை, மறுக்கும் பலவடுக் குங்கால மூன்றெடு மன்னு
முன்பின், பிறக்குந் துவாதி சமானகர்த் தாவைப்
பெறுமுற்றுமாய்ச், சிறக்கும் பிறபின்ன கர்த்தா வொ
டுஞ்சென்று சேருமன்றே.

இஃது அவ்விருவகையெச்சங்களின் விகற்பலக்கணங் கூறுகி
ன்றது. துவாவென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோர்கால
த்தெய்தன் முதலாக முற்றுமாய்ச் சிறத்தலீறாக வரும் ஏழிலக்கண
மும் பெறும். பிறவென்னுந் துமுனதிகள் வேறுகருத்தாவையும்
பெறும். ஏ - று.

துவாதி செய்து, செய்டா, செய்யூ, செய்பு என்னு நான்
குமென்க.

‘சமான கருத்தா வொருவினை முதலே—பின்னகருத்தா வே
றுவினை முதலே’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். கண்மூடிச் சிறித்தான், வறிது கீந்திச் செல்லுகீளிடை,
கொடியாடித்தோன்றும், விரைந்து போயினான், நகுபு வந்தான்,
குதிரையேறிக் கொண்டேசென்றான், ஓடி வந்தான் என விவை
துணைவினையோர்காலத்தெய்தியது.

உண்ணுதுவந்தான், உண்டுவாரான் என எச்சமும் முடிக்
குஞ்சொல்லும் எதிர்மறுத்தது. ‘மருங்கோடித் தீவினை செய்யா
னெனின்’ ‘கற்றில கண்டன்னம்’ என்னுந் குறளினும் திருக்கோ
வையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடும் கற்ற
லோடும் முடியுமென்பர். இதுவுமது. பிரதியோகி நியோகியோடே
ஒக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனை ஆகாரியாரோபம் என்
பாருமுளர். ‘அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை’ என்னுந் குறளுள்
பரிமேலழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொக்குமாதலிற்
கொல்லாமை அறவினையாயிற்றென்பர். ‘காலினீர் கீங்காமை யுண்
டிடுக’ ‘பள்ளியுமீரம் புலராமையேறற்க’ என்பது எச்சமும் முடி
க்குஞ் சொல்லும் எதிர்மறுத்தலின், அது சொல்லான் முடியாது
ஈரம்புலர்ந்த பின்னேறாக எனப் பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்ம
றையாகாதென்க. இதனை அலங்காரதூலார் அபாவாபாவமென்பர்.

‘நிறக்கும்’ என்றசேடத்தால் சதிப்பிரத்தியயத்துக்கு மறையும் அடுக்குங்கொள்க. ‘இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்’ ‘புரைநீரா மன்னா விளமை’ ‘மூவா முதலா வுலகம்’ என வரும். ‘மாதழமென் னோக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்துவந்தே’ ‘அறிந்த றிந்தும் பாகுனையே கொல்லும்’ என்பன ஒன்றுபல வடுக்கல். ‘கண்டுகேட் டெண்ணியிற் துற்றறியு மைம்புலனும்’ என்புழி வேறு பலவடுக்கல்.

இன்னும் அச்சேடத்தால் ‘சென்றது சென்றது வாழ்நாள்’ ‘வந்தது வந்தது கூற்று’ என முற்றுச்சொல்லும், ‘அவரவ ரெச்சத் தாற் காணப்படும்’ ‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்’ படைபடை, தீத்தீ எனப் பெயர்களும், அடுக்கி, மக்களிரட்டை யும் விலங்கிரட்டையுமேபல வரும்.

இன்னும் அதனாலே ‘துடிதுடித்துத் துள்ளி வரும்’ ‘கல கல கூந்துணை’ ‘வற்றிய வேலை கல கலக்கும்’ ‘சலசலமதம்’ ‘பண்ணப் பீணத்த பெருஞ்செல்வம்’ ‘புன்னம்புலரி’ ‘குறுகுறுகை’ ‘வயிறு மொடுமொடுத்தது, ‘சிறற்றஞ் சிறுகாலே’ ‘செக்கச் சுவந்தது’ ‘கன்னங்கரிய’ என்பனவற்றை இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல் வந்தன “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரித்திகையா” என்னுஞ் குத்திரவிதி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடநூலார் தேதி வ்யமானம் என உதாரணங்காட்டி, யங் லுக்கு என்பர். புநப்புந, ரகூந் ரகூந், சிவ சிவ, ராம ராம, திரே திரே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்.

நேற்றுண்டு வந்தான், இஃதோ உண்டு வருகிறான், நாளை யண்டு வருவான். எ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருகிறான், உண்டு வருவான். எ-ம். காலத்திரயமுங்கொண்டது. “செய்தெனெச்சத் திறந்தகால—மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்” என விதித்ததுமது.

‘நேர்த்து நிகரல்லா நீரல சொல்லியக்கால்—வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்’ ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழு வார் வினைவளம்’ என்புழி வெகுண்டு வேரார், எழுந்து தொழுவார் என முன்பின்னாகப் பிறந்தது. வட நூலாரும் வாய்பிளந்துநங்கினுன் குறட்டைவிட்டுநங்கினுன் எனவும், கொடுத்திரந்தான் எனவும் காட்டுவர். ‘வழுக்கினுள் வைக்குத்தன் னோ யெடுத்து’ ‘பரு குவன்னைதனோ யெல்லாங் கெட’ இவையும் முன்பின் பிறந்ததாக வமைக்க. இனிக் ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழு

வார் வ்ணைவள நீமெழ' என்னுந் திருவள்ளுவரிணும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் தொழாநின்றெழு வார் தொழாநின்றெழுவார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பர். எழுதல் துயிலொழிதலாகலின், எழுந்து தொழுவாளென முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி, நகுபுவந்தான் ஓடிவந்தான் என்பன போலத் தொழாநின்று துயிலொழிதல் கூடாதென்க. “வைகறை யாமத் துயிலெழுந்து தான்செய்யு—நல்லறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற—றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழு” என்பது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந்தாயுந்தொழுது பின் காரியததிற் செல்கவெனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவருரை அசம்பாவிதமென்க.

‘மோயின னுயிர்த்த காலே’ என முற்றுமாய்ச் சிறந்தது. ‘நற்ப்பா டலம்புனை வார்நினைவார்’ ‘கலைத்தொழில படவெழிஇப் பாடி னுன்கனிந்—திலைப்பொழில் குரங்கின லீன்ற தூண்டளிர்’ ‘கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு—மானிரை பெயர்ந்த வாய ரார்த்தன ரணிந்த திண்டோ—டானென்று முடங்கிற்றென்று நிமிர்ந்தது சரம்பெய் மாரி—போனினை வென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலையினுந்கே.’ ‘செய்யோன் செழும்பொற் சரஞ்சென்று சென்றதாவி’ ‘அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா—நெகிழ்ந்தன நேரிதழ் முலலை—மகிழ்ந்திதழ் - விண்டன கொன்றை விரித்த கருவினை—கொண்டன காந்தள குலை’ ‘சோலை பயிலுங் குயின்மழலை சேர்ந்த சைந்த—வாலு மயிலினங்க ளார்த் தெழுந்த—ஞாலங் - குளிர்ந்த முகிலகறுத்த கோபஞ் சிவந்த— விளர்த்த துணைபிரிந்தார் மெய்.’ இவையெல்லாம் செயவெனெச்சம் முற்றாய்த்திரிந்தது. இவ்வாறுவரு முற்றுக்களை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில ஏகவாக்கியமாகாது பின்னவாக்கியமாகிப் பொருள் சித்தியாதென்க.

‘கோழிகூவிப் போது புலர்ந்தது’ ‘உரங்கா லியாளை யொடித் துண் டெஞ்சிய யாமரம்’ என்புழிக் கூவப் போது புலர்ந்தது உண்ண வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழ்தூலார் பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரிந்ததென்றும், “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” “அம்முக் கிளவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனாவரையர் நச்சினுர்க்கினியார் செய்தெனெச்சம் சமானகர்த்திருகமன்றிப் பின்னகர்த்திருகமாகவும் வருமென்றுங் கூறுவர். இவற்றை வடதூலார் கூவுவித்து எஞ்சுவித்து என அந்தர்ப்பாவிதணிச்சாக்கிக் கூறுவர். கோழியைக் கூவுவித்தற்கும்

யாமரத்தை எஞ்சுவித்தற்கும் காலமும் யானையும் ஏதுவாதவிற் சம்பாவிதமாம். ‘குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்’ என்புழிக் குடிபொன்றுவித்தென்னும் பொருள்விளங்கக் குடிபொன்றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேழகரும். இனி ஞாயிறு பட்டுவந்தான் சாத்தன் என்றால், ஞாயிற்றைப் படுவித்தற்குச் சாத்தன் ஏதுவாகாமையின், அஃதசம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட எனத்துமுனர்த்த மாக்குவர். நன்னூலார் எச்சத்திரிவுகளை “சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வினைக்குறை” என்று சத்தவிகார மாக்குவர்.

உண்பவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திருகம். துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்ணக் கொற்றன் சொறு கொடுத்தான் எனத் துமுன சமானக ததா வோடும் பின்னகர்த்தாவோடும் வரும் செயின செய்தால எனக் கூறும் அவ்வியய கிருத்துக்களும் இருவர் வினையுபகொள்ளும்.

‘கருநாய் கவர்ந்த காலினர் சிதைகிய பாணையர் —பெருநாடு காண வில்மையிலே பிசசை தானுங் கொள்வா’ என்பதனை ‘இரு ம்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்’ ‘சேனைத் தலைவராய்’ எனனும் பாட்டுக்கள்போல ஆயென்னுஞ் சன்கொடுத்து, விரவா வினையெச்சமாகுവാ. இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரிபாவிசேடண மென்பர். ‘அரியாணை யந்தணர்தஞ் சிந்தை யாணை’ எனனும் பாட்டினைக் கருமவிசேடணமென்பர். ‘இடிக்குந் துணையாரை யாள் வாரை யாரே’ எ-ம். ‘கூற்றுவினை மன்மதனை யரக்கா கொவை’ எ-ம். தொடர்ந்தும் தொடராதும் வருவதுஉமது. ‘கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள,’ ‘அசலவிகம்பு ளார்க்கோமா — னீந்திரன்,’ ‘காலரா சமுலார் கடுஞ்சீலையா’ என ஒருபொருண் மேற்பலபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைப்பிற வரலாய் நின்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திரு விசேடணமென்பர். இவ்வாறு பெயர்பலவடுக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினை பலவடுக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் “எனை ததுமுற் றடுக்கினும்” “உருபுபல வடுக்கினும் வினையே றடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீறுற முடியும்” என்னுஞ் சூத்திரங் களாலடக்குவர். ‘பெண்ணேவல் செய்தொழுகு மாண்மை’ ‘மட லேரூப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்’ என்பவற்றுள் ஒழுக்குவாண ண்மை மடலேரூதவள் பெண்மை எனப் பெயரெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், ‘தேரான் பிறனிப்புதல்’ தேராத் பிறன் என முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாய்ப் பொருடிரிந்தன.

கலுத்திவா என்னுந் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டா குடித்து
என நின்று, வேண்டாகுடிக்க எனப் பொருள்பட்டுத் துமுனர்த்
தமா மென்ப. துமுன் துவாவாய்த்திரிந்த ஆதேசமென்னுது
துமுன் பொருளிலவந்த துவாவென்ப. (நு)

சு0. எடுத்தல் படுத்த னலிதலென் றுரு மிசையனைத்தாந்
தொடுத்த வுதாத்த மதுதாத்த மேனைச் சுவரிதமா
மடுத்த கிருத்தாண்முற்றெல்லாமெடுத்தலருந்திநங்கம்
படுத்த விரண்டு முடைத்தாஞ் சரூபம் படுத்தொடே.

இது சுரமென்னு மோசையும் அது வநமிடனுங் கூறுநின்
றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றாமையும் உதாத்தம், அதுதாத்
தம், சுவரிதம் எனனு மூன்று சுரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல கிருத்
துட் சரூபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல திங்ந்தத் தோடும்,
அவவிரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சரூபச்சி
விட்டத்தோடும் வரும். எ - று.

‘அடுத்த’ எனறமிகையால் விலங்கலுங்கொள்க. ‘பிரசயம்
விலங்கல பேசுங் காலே.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென நின்றாற்போ
லச் சமானரூபம் சரூபமென நின்றது.

கிருத்துப் படுத்தல் திங்ந்தம் எடுத்தலெனமறிக் கூறுவா
ருமுள்

உ-ம். ‘நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வா’ ‘மலர்மிசை யேகினை
மாணடி சேர்ந்தார்--நிலமிசை நீடுவாழ் வா’ என்புழி நெறிநி
ன்றார் சேர்ந்தார் என்னுங் கிருத்தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிக்க.
வாழ்வார் என்னுந் திங்ந்தமாகிய ஆற்பனைபதத்தை அதுதாத்தமா
கப் படுத்துச்சரிக்க.

சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்ட
மும், பொருள் வேறுபடாது சொல் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்ட
மும், சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்டமுமெனச்
சரூபச்சிவிட்டம் மூவகைப்படும்.

உ-ம். ‘குழல்வளர் முல்லைநீர் கோவலர் தம்மொடு—மழலைத்
தும்பி வாய்வைத்துத்’ ‘கிந்தைநலி கின்றதிரு நீர்க்குமரி யாட்’
எனச் சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபம் வந்த
வாறு காண்க. அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய

வாய்தக்குற்றுகரமும், அது இது உது என்னும் முற்றுகரமும், பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உயிரோடு புணருங்கால், அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிற்கும். அஃது இஃது உஃது என்னும் குற்றுகரமும், அது இது உது என்னு முற்றுகரமும், உருபு புணருங்கால் அன்சாரியை பெற்றும் ஆய்தங் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிற்கும். இவை பொருள் வேறுபடாது சொல்வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

செம்பொன்பதின்பலம், குன்றேறாமா, குறும்பரம்பு, நாடியாது, எட்டியாது, எட்டு, கொட்டு, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

இவ்வாறு வரும் நானார்த்தபதத் தொடரையெல்லாம் தொல்காப்பியர் இரட்டுறமொழிதலென்பா. அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப் பிழையாமை என்பதனை இரட்டுறமொழிதலென்பர். இக்கருத்தறியாத நச்சினூர்க்கினியார் “ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்” என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொருளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு, இச்சிலேடையுதாரணத்தைக்காட்டி யிடர்ப்படுவரென்க.

இனி நானார்த்தபதத்தையெல்லாம் வர்ணவற்பாவமென்னு எழுத்தொப்புமையுடைய பலபொரு ளொருசொல், பலசொல் லல்லது ஒருசொல் லன்றெனவும், ஒன்றல்லவை பலவென்பதனானும் பலவென்பதல்லது ஒருசொல்லன்றெனவும், இருசொல்லாதலின் இருகாலுரைக்கவெனவும், வடநூலார் கூறுவர். என்னை? பயகூடரம் பயோம்புசு [பயம்-பால், பயம்-நீர்] என அமரசிங்கத்துள் வருதலினென்க. அதுபற்றிச் சேனாவரையரும் “காலமுலகம்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பர். தொல்காப்பியரும் “தெவ்வுக்கொளற்பொருட்டே” “தெவ்வுப்பகையாகும்” எனவும், கண்ணென்பது ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் “கண்ணென்ப பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி” எனவும், “கண்கால் புறமகம்” எனவும், இரட்டித்துக் கூறுவர். அப்பதிக்கிதர் ‘ஏகநாளாவலம்பிபலத்துவந்துவம்’ போல வென்று திருட்டாந்தங்கூறி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திநிமித்தம் ஒருங்குதோன்றுமென்றும் கூறுவர்.

“உப்ப கார மொன்றென மொழிப—விருவயி னியையும் பொருட்டா கும்மே” என்புழி தபு என்னுஞ்சொற் கெடுவென

வும் கெடுவியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர் தொல்காப்பிய ராகலின், ஈண்டும் எடுத்துத் படுத்தஞ் சொல்லுக.

ஆடிக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குக் கொண்டான் என் புழி இக்குச்சாரியை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டுத் தொகைமொழியென்பர். அவை நான்கனுருபு தொடர்ந்த பொருளாகக் கொள்ளுங்காலும், எடுத்துத் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலங்கலாம்.

நலிதலை ஈறுமீற்றயலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சுரிதக மென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது. தமிழ்தூலுரைகாரர் சுரித்திறுதலிற் சுரிதக மென்பது அறியாமை. (சு)

சுக. பகுதிக் குரிய விகரணி யீரைந்தும் பாணிசெப்புந் தொகுதிக் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி [ட்டார் விசுதிக் குரியலிங் லோட்டு வியங்கோள் விதிப்பொரு தகுதிக் குரிய கிருத்தியம் வேண்டுந் தகும்படுமே.

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சங்களுயெ ன்னுங்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத் துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் கால மொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை தோயிறுதி தசல காரமாம். அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட்டு எனவும் இருவகையாம். வேண்டும் தகும் படும் எனனுமூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்தியயமாம். எ - று. பாணி காலம்.

‘முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழு த்தே விகரணி யென்ப.’ ‘தவ்விய மிக்குத் தவ்விய மநீயமென்— நிவ்வகை மூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்யயம்.’ இவை உரைச் சூத்திரம்.

உ-ம். உண்ணப்படும், உண்ணாநீன்றான், ‘சொல்லுக சொ ல்லை,’ ‘வினைகலந்து வென்றீக,’ ‘தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக,’ ‘இன்பத்தின் பக்க மிரிந் தைக்க,’ ‘அறைகுவன் சொல்லே,’ கூடிப் பெறுகுவம் என விகரணி யெழுத்துக்களேழுவந்தன. ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காண்க. அநாதி ஆதி என அலுக்காயும் லுக் காயும் வந்தாற்போல, அறைகுவன் அறைவன் பெறுகுவம் பெறு வம் என வரும். உண்ணாநீன்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்

காயே வந்தது உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக் காயே வந்தது.

‘அ ஆ உ ஈ எனனு நான் குயிருந—ததைக்குவ வென்னு முயி-
மெடம மூன்றம்—விகரணி யுயிரசில மெய்யூநது வருமே—யேனை
மூன்று மீண்டில வென்ப.’ இஃதுரைசகுத்திரம்.

தடறவொற்றுஇன் முதலாகிய க^௧வங்காடடும இடைநீல
யோடு நிகராத அனனிநு முதலியவற்றை விரித்த காரமாதல
கணக.

இனி வியங்கோளாவன வாழிய , வாழிய வாழி வாழக என
ஆசுவாதம் எனனும் வாழத்தற்கணனும், பரந்து—கெடுக வுலகி
யற்றியான ‘பொறடாவாய—சீரூய நிலத்து விளியரோ’ எனச
சாபத்தினகண்ணும் ‘தேமல ரங்கட டிருவே புகுதக’ ‘எந்தை
வருக’, ‘எம்மான வருக’ என வேண்டிக் கோடலாகிய பிராப்த
னைக்கண்ணும் ஏவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. ‘கங்
கையா னீளகமுலான காப்பு’ ‘குறித்தோன கூற்றற் தெரித்து
மொழி கிளவி,’ மற்பட தரிவிலென கூற்றுக்களே,’ ‘நலத்தினக
ணரினமை தோனரி னவனைக—குலத்தினக ணையப்படல,’ ‘இட
றகைப பொருளை யிறறெனக் கிளத்தல்’ என விதிப்பொருட்டின
கண்ணும் வந்தன.

உயிரும் ஒற்றீற்றுமாய வரும் இருவகைவியங்கோளையும் லிங்
கென்றும் லோடடென்றும் கூறுக.

கிருத்தியம்போல லோடடும வடநூலார் விதிப்பொருட்டா
மென்பா. அதுபற்றி லோடடிற்குங் கிருத்தியத்திற்கும் நடுவே தீப
கமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம் —‘ஒஓதல வேண்டு மொளிமாழகுஞ் செ
யலினை—யாஅது மென்னு மவா,’ ‘நீரந்தரந் நினைப்பதாக நீனை
க்க வேண்டுமே,’ ‘நீயென்குறை சொல்லவேண்டு மாவல,’ ‘யான
பொருதல வேணடும்,’ ‘வெய்யோற கநேக நாள் வேண்டுமே,’
‘இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிகு—வீனைப்படு தொகு
தியி னுமமை வேணடும்,’ ‘இன்னென வருஉம வேற்றுமை யுரு
பிற—கினைனென சாரியை யினமை வேணடும்’ எனபுழிச செய்யு
மென்னு முற்றாகாமல வேண்டு மென்னுந் தவவியப் பிரத்தியயம்
வந்தது. ‘நலம் வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுமே’ எனனும் பாட
டில பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்.

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்ய வேண்டும்.

இவராலிக்காரியஞ் செய்யத்தகும், 'எய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' 'கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணர்ந் தோரைத்—தலைநிலத்து வைக்கப் படும்' கீழ்களை, கற்றுணர்ந்தோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரிந்து நின்றுப் உய்த்திணைப் பன்மை படுமென்பதனொடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முற்றாகிய ஆற்பனேபதமன்றி யநவ்விய இருத்தின் விதிப்பொருட்டாகிய இருத்திய மென்பது தெற்றெனவறிக.

இனி 'உள்ளப்படுவன' எனவருந் திருக்கேவையாருள் சொற் சோதனை காட்டிய 'வஞ்சகரையஞ்சப்படும்' என்பதற்கு அஞ்சத்தகு மென்பர் பேராசிரியர்; பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமெனப் பராதலின், கிருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபதமாய் இருத்திணையம்பான் மூவிடத்தினும் நின்றலில், அநவ்விய கிருத்தாமென்க.

முற்கூறிய விகரணியுள் பெறுகுவம், உண்ணுகிடந்தான், உண்ணாவிருந்தான், புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விகரணி, வம் என்பது கலங்காட்டும் லகாரமாகிய இடைநிலைதோயிறுதி. உண் பகுதி, ஆ விகரணி, கிடந்தான் இருந்தான் என்பன லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி. சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று நின்றாற்போல, பச சகி தச என விகரணி பெற்று நிற்கும் முன்னிலை யேவல்வினைச்சொல். இவற்றுள் லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி குன்றியது 'ஆயுமலந்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதும். 'திருதுதல்' முதல் இதுவரை கிருத்தமென்பர். (௭)

சஉ. அடைமொழி யாந்தொகை தத்திதன் காரக மாஞ்சு பந்த, நடைமயி லேவினை யெல்லாந் திவந்தநற் றுது வினை, புடைபரந் துந்தனைச் சொற்பெயர் பாவம் பொதுவினிற்கு, மிடைநிலை யாருண்டில் வேறெச்ச மவ்யய மென்றறியே.

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சுபந்தமாம். வினையெல்லாம் திவந்தமாம். முதனிலைதொழிற்பெயரும் உம்மையாற் புடைபரந்த தொழிற்பெயருமாகிய திங் பாவமும் கிருப்பாவமும்

பாவபதமாம். திண்பாலிடமூன்றிற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியய மாம். ஏ - று.

‘அடைமொழி’ என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சுபந்தமாம். நன்னூலாரும் “வினையின்பெயரே” என்புழி வினைதன்னைச்சொ ள்லும் பெயரென்றார்.

முதனிலை புடைபரத்தலாவது ‘சாமானியம்’ என்னும் பாட் டிட்காட்டிய திந்முதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களென்க.

பறவை, உடுக்கை, துடைப்பம், கிடக்கை எனமுறையே கரு த்தாவுங் கருமமுங் கரணமும் அதிகரணமுமாகிப் புடைபரந்த பாவபதம் வரும். புனைந்துரை, பெய்துரை, ‘கெடுவாகவையாது,’ ‘அறிகொன்றறியான்’ என்னும் முதனிலைகளும் உரைத்தல் கெடு தல் அறிதல் எனப் பொருள்விரிந்து சொல்விரியாத திங் பாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமும்ல்லாத நான்கும் வினைக்குறிப்பா தலின், அவற்றைக் கம்மிபமானக் கிரியையாய் நிற்கும் அவ்வியய மென்பர். இருதிணையைப்பான் மூவிடமாயடங்கிய லிங்கத்திரய மும் புருடத்திரயமும் வசனத் திரயமுமான மூன்றிற்கும் பொது வாய் நின்றலின், இடைச்சொன்முதலிய வாறணையும் அவ்வியய மென்பர்.

உயர்திணை முப்பாற்குமுரிய யாரென்னும் பிரச்சினைபதம் ‘ஊதைகூட்டுண்ணு முகுபனி யாமத்தெந்—கோதைகூட் டெண் ணிய தான் யார்மன் - போதெல்லாந்—தாதோடு தாழந்தார்க் கச்சி வளநாடன்—நூதோடு வாராத வண்டு.’ எ-ம். ‘நானுரென் னுள் ளமார் ஞானங்களார்’ எ-ம். நீயார் எ-ம். இருதிணையைப்பான் மூவிடத் தும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

‘மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிர்’ எனவும் ‘மயிலெனப் போந்து’ எனவும் ‘மணிமயிற் றெழில்’ எனவும் திருமுருகாற்றுப் படையினும் திருக்கோவையாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்குவமையாக்கலின், ‘நடைமயிலே’ என்றும்.

வடமொழியுதாரணம்:—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்கு;இவை யார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், விபாகம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயர். அமரசிங்கமென்னு நிகண்டில் மூன்றாங்காண்டத்துள் அவ்வியய

வர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம் ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுளடங்குமென்க. 'ஒஹிதற்பட்டது' இது குசகாவ்வியம். 'செரு அ அய்வாழியநெஞ்சு' என்புழி வாழியவென்பது வாசகாவ்வியம். (அ)

சாட. காலத் திரயம் புருடத் திரயங் கலந்தலிங்கச்
சீலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட்
கோலப்பெண் ணுணலியென்றிவையாகுங்குறிவசன
நீலத் தடங்கணல் லாயெழு வாய்க்கு நிகழ்த்தினவே.

சச. பூதத் தொடுவர்த்த மானம் பவிடியம் போதுவயி,
நோதத் தகைய பிரதம மத்திம முத்தமமா, மேதக்க
சேட மிலேசம் பகுதிப் பொருள்விசுதி, மாதர்ச்
சுவார்த்தமென் றோடாப வாதம் வழுவமைப்பே.

இவ்விரண்டும் அவை. காலத்திரயமுதலாக வசனத்திரயமீறு கப் பன்னிரண்டுள் இறப்பு நிகழ் வெதிர்வென்னு மூன்றும் முறையே பூதகாலம் வர்த்தமானகாலம் பவிடியத்தாலமாம். படர்க்கை முன்னிலை தன்மை என்னும் இம்மூன்றும் பிரதமபுருடன் மத்திம புருடன் உத்தமபுருடன் எனவாம். ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்பால் என்னுமிம்மூன்றும் புல்லிங்கம் திரீலிங்கம் நபஞ்சகலிங்கம் எனவாம். எழுவாய்க்குக் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு ஏக வசனம் துவிவசனம் வெகுவசனம் எனவாம். சேடமிலேசம் என்பது உம்மைத்தொகை. இவை முறையே குறையும் மிகையுமாம். நூனூதிகமென்பதுமது. பகுதிப்பொருள் விசுதி சுவார்த்தமாய் வரும் பிரத்தியயம். வழக்காத்தல தோஷாபவாதமாம். எ - று.

'குறியே லிங்கங் கூறுங் காலே' இஃதுரைசகுத்திரம்.

சத்துவகுணத்தைப் புல்லிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத் திரீலிங்கமெனவும், தமோகுணத்தை நபஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை சாத்திரலிங்கமெனவும் கொள்வர். இக்குணங்களோடு கலவாத பொருளொன்றுமில்லையாம். ஆதலின், இக்குணங்களோடு கூடிய பொருளையுணர்த்துஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ்வாறு கூறு வரென்று பாணினி முதலாயினாரும் சைமிநியும் நாலாமத்தியாயத்திற் கூறினாரென்க. இவ்வாறு வரும் சாத்திரலிங்கத்தை லௌகிக லிங்கமென்று கொள்ளாதொழிக. இம்மூன்றுகுணமும் மிகுதி குறையொப்பாய் நிற்கல்பற்றி ஒருபொருட்சொல்லே மூன்றுலிங்கமுமாமென்பார்.

‘மிகுதி குறையொப் பெனவருஉ மூன்றும்—உபசய மபசயஞ் சமமென லாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

‘இலேச மிகையே லவமென மொழிப—வெருளக் கிரகண மென்பது மதுவே—குறையே சேடங் கூறுங் காலே. இஃதுரைச் சூத்திரம்.

ஆகாரவிறுதி யகரவிறுதியியற்றே என்னுது ‘ஆகார விறுதி யகர வியற்றே’ என்பதும், ஆதியதென்ப வபிகிதகர்த்தா வநபிகி தகர்த்தா என்னுது அநபிகிதமென்பதும், செய்த செய்கின்ற செய் யுமெனவாய்பாட்டில என்னுது பாட்டிலென்பதும், எடுத்துக்காட் டென்னுது காட்டென்பதும், இலவாழ்க்கை வழி யெஞ்சல் என் னுது வாழ்க்கைவழி யெஞ்சலென்பதும், சீர்தூக்கிச் செயல் என் னுது தூக்கிச்செயலென்பதும், சேடமாம். இவ்வாறுரைத்ததன்ற் பிறிதோரிலக்கணமுங் கொள்ளுதல் உரைகாரர் மதமெனக. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் எழுதிக்காட்டல் வேண்டா வாயிற்று.

சந்தோபிசிதமுங் காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவார்த்தமென்றும். உ-ம். ‘மாதர்மனை மாட்சியான்’ எ-ம். ‘கனங்குழை மாதர்கொல்’ எ-ம். ‘குறியெதிர் ப்பை நீரதுடைத்து’ எ-ம். ‘வண்ணவண்டிந்ருரல் பண்ணை போ ன்றனவே’ எ-ம். ‘நத்தம்போற் கேடு’ எ-ம். ‘சோதிவாயவுங் கண் ணவுஞ் சிவந்தன’ எ-ம். நீலகம், மொத்திகம், படகம் எ-ம். இரு வகை மொழியினும் சாமானியதத்தினில் வரும். கொளத்திரி பில வே என்பது போல வரற்பாலது திரிபிட மின்றே என்பதும் இரு பெயரோடு மென்பது இருவயிற் பெயரொடுமென்பதும் அவ்விய யதத்தினில் வரும். பாவதத்தினில் வருதல் ‘முட்டாது கூறிய’ என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்.

வழுவற்க வென்றலும் வழுவமைத்தலுமென வழக்காத்தல் இருவகைப்படும். குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல் லுகவென்றல் வழுவற்கவென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொ ல்லன்றாயினும் ஓராற்றான் அப்பொருளை விளக்குதலின் அமைக வென்றல் வழுவமைத்தலாம். அதனை வடநூலார் நிரங்குசாக்க வய: என்றுபோவர்.

ஆண்டுரைத்த காலமாவது மலைநிற்கும், யாரொழுதும், தீச்சுடும் என்றலின் நிகழ்வல்லதில்லையென்பாரும், ஒருவர் நடக்குந் தொழி ற்கண் ஒருகாலம் முன்சென்றொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாத

லின் இறப்பு மெதிர்வுமாமென்பாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொருளின் பண்புந் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறில்லையென்பாரும் என ஆசிரியர் நால்வராதலின், அகத்தியர் “உலக வழக்க மொருமுகக் காலமு—நிலைபெற வுணாதரு முதுமறை நெறியால்” என வேதங்கூற்றிற்றென்பர். முன்பிறந்தான், பின்பிறந்தான், மூத்தான், இனையான் என்பனவற்றை உதாரணங்காட்டிக் காலமுண்டென்பாருமுள். (கூ-க0)

சுரு. வினைப்பெய ரோடவ் யயமாங்கை யாதி மிடைந்துநின்ற, தனைப்பெய ரிட்ட துபசர்க்கஞ் சுட்டிணுட் டானகரத், தினைப்பெய ரிட்டது தற்சத்தம் யற்சத்தம் யாவெகர, முனைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ கன்மணி மொய்த்தயக்கே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி நின்ற கை முதலாகிய அவ்வியங்கன் உடசர்க்கமாம். வினைப்பெயரொனவே வினைச் சொல்லோடு வருதலுங்கொள்க. அகரச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம். யாவெனனும் வினைப்பெயரும் எகரமுதலாகிய வினைப்பெயரும் யற்சத்தமாம். செயப்பாட்டுவினை கர்மணிப்பிரயாகத்தின்கண்ணும் திங் பாவப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் வந்த யக்காம். எ - று

அகரத்தையம் எகரத்தையம் நிலைமொழியாய் நிறுத்தித் தொல்குப்பியர் முடித்தலின், அவ்விதனை மெழுததையும் ஆகுபெயராக வுங்கொள்க.

உ-ம். கைமிகல், ‘கலந்தானைக் கைவடுதல்’, ‘கைதூவேன்’, ‘ஞாலங்கருதினுந் லக்கூடும்’ எனக் கையெனபது உபசர்க்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. ‘நூலகால யாத்த மாலை வெண் குடை’ எ-ம். ‘உயிரிற் றலைப் பிரிந்த ஞன்’ எ-ம். ‘கலலாத மேற்கொண் டொழுக்கல்’ மேற்கோள் எ-ம். ‘மீக் கூறு மன்னனிவம்’ எ-ம். ‘ஒலலை யுணரப்படும்’, ‘வலலைக்கெடும்’, புறங்கொடுத்தல், புறந்தருதல், புறப்படல், அகப்படல், ‘இலம்படு புலவா’ எனவும் உபசர்க்கம் வரும். கை, கால, தலை, மேல், மீ, ஒல்லை, வலலை, புறம், அகம், இலம் என்பவை உபசாக்கம். பரிமாறுதல வடமொழி யுபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச்சொல்.

வடநூலார் உபசர்க்க மிருபதென்பர். அதிலோபம் அதிசயம் என்பன வடமொழியுபசர்க்கம். சிந்தாமணியாரும் ‘அதிலோபமா

ந்தர்' என்றார். அதிதுட்பம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச் சொல்லோடும் வராமையின், அவ்வியயீபாவமென்க.

‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்—மெய் ப்பொருள் காண்ப தறிவு’ ‘யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்’ என்பன யற்சத்தம் வந்தபின் தற்சத்தம் வரும். இந்நியமம் வடநூலார் மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ் வாறு செய்யுட்செய்தாரென்க.

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செயப்பாட்டு வினையை யக்கென் பர். அன்றியும் ‘பொத்துப்படும்,’ ‘மன்றுபடும்,’ ‘சோர்வுபடும்’ எனப் பெயரடுத்துவரும் படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல் வேறுபடுக்கப்படுதல் எனத் தொழிற்பெயரடுத்துவரும் படுவை ய என்றுங் கூறுவர். (கக)

சுசு. ஆயு மலந்த மசந்த மலாதி யசாதியிவை, மாயுமெய் யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிதுதலாய், தோயுமெய் யாதி சமத்தம் வியத்தந் தொகைவிரிமற், நேயும் பிரேரணை செய்யா யெனல்செய் யெனக்குன்றுமே.

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச் சொற் குன்றி நிற்பதுங் கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலந்தம் எனவும், உயிரீறு அசந்தம் எனவும், மெய்முதல் அலாதி எனவும், உயிர்முதல் அசாதி எனவும் பெயர்பெறும். தொகைப்பதம் சமத்த பதமெனவும், தொகாப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயர்பெறும். செய்யாயென்பது செய்யெனக் குன்றும். எ - று.

‘பிரேரணை யேவல் பேசங் காலே’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். ஆல் அலந்தமும் அசாதியுமாம். மணி அலாதியும் அசந்தமுமாம்.

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கம் படகம், வட்டம் பலகை, கமலம் தாள் என்பன விரியென்னும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரச்செல்வம், மன்னகுமாரன், சங்கபடகம், வட்டப்பலகை, கமலத்தாள் எனப் பிளவுபட்டிசையாது, ஒருசொன் னீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்னுந் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்கமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, கமலமொத்த தாள் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ் வாறல்லது அது கு என்னும் விபத்திகளும் உம்மைகளும் உவமவு ருபுகளும் நின்றழியாவென்க.

‘செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்—வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.’ என்புழி உரையாயென்பது உரையென நின்றது. வடநூலுள்ளும் பசகி என்பது பச எனக் குறைந்து நின்று, பசகி எனப் பொருள்படும். பஐ தியச திச என்பனவுமது. வடநூலார் இவ்வாறுரைக்குங் கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே” என்றார். இச்சூத்திரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பற்றிச் சேனாவரையர் செய்யாயென்னும் முன்னிலையேவல் வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினுர்க்கினியார் செய்யாயெனனும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடன்பாட்டுச் சொல்லாமென்றும், அது குன்றினதன்றென்றுமுரைப்பர். செய்யீரென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செய்யென்கிளவி யென்பதன்றியும் செய்யுமென்கிளவியாகிடனுடைத்தே என வேறொரு சூத்திரஞ் செய்யவேண்டும். ‘மகனெனன் - மக்கட் பதடியெனல்’ என்பதும் உடன்பாடெதிர்மறையென்னும் இரண்டுவிதியும் பெறும். அதற்குஞ் சூத்திரம் வேறு வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் நிற்குமென்பது கருத்தாயின், ‘செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்வாயென்னு முடம்பா டாகும்’ எனச் சூத்திரஞ் செய்வர். அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்யாமையானும், அஃதுரையன்மையறிக. இனி முதனிலைகளைத் தொல்காப்பியர் ‘ஒற்றிறு தொழிற்பெய ருயிரிறு தொழிற்பெயர்’ என்றதல்லது முன்னிலையேவல் வினைச்சொல்லென விதியாமையானும், அம்முதனிலைகள் பெயராய் நின்றே பின் மூன்றிடத்திற்கும் உரிய இடைநிலைதோயிறுதிகளைச் சேர்ந்து வினைச் சொல்லாவதன்றித் தனியேநின்று வினைச்சொல் லாகாமையானும், தனியே நின்று முன்னிலைவினைச்சொல் லாயிற்றென்றால், தனியே நின்று படர்க்கை வினைச்சொல்லாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேண்டும்; அவ்வாறுகாமையானும், நச்சினுர்க்கினியாருரை வடநூலோடு மாறுபட்டதாமென்க. சாவவென்னெச்சத்திறுதி குன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் முதலாயினார் எடுத்தோதிய உபலக்கணத்தால் ‘பாலறிவந்த,’ ‘செய்தக்க,’ ‘மண்மாண்புனைபாவையற்று’ என வருவனவுமது. ‘நுண்மானுழைபுலம்,’ ‘வரிப்புனைபந்து’ என வருஞ் செய்தெனெச்சத்தீறும் வினைத் தொகைகளாய்க் குன்றிய பெயரெச்சத்தீறும் இவ்வாறே கொள்க. இவை விவட்சாதினம்.

(௧௨)

சுஎ. சின்மயஞ் சார்ந்தத் தம்பொருளின் றிச் சிலபதங்க, ளன்வயஞ் சம்பந்தந் தாற்பரி யத்தோ டதுபபத்திச், சொன்மயந் தோன்றப் பொருள்வே றுணர்த்திற் றுடியிடையாய், தன்மயஞ் சார்ந்த விலக்கணை யாமென்பர் தார்க்கிகரே.

இது பிறநான்முடிந்தது தானுடம்பட்டிலக்கணை கூறுகின்றது. சிலபதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அன்வயமும் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்முன்றினோடும் தனித்தனி அதுபபத்தியுந் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக்குமாகவின் இலக்கணையாம். எ று.

சொன்மயம் சொற்பொருள். உபபத்தியன்மை அதுபபத்தி. அதற்குப் பொருள் பொருத்த மின்மை.

இலக்கணையாவது, பெயராக வினையாக நிற்குஞ் சொற்கள் தத்தம்பொருளையுணர்த்தாது, பொருளின்சம்பந்தப் பொருளையும் தாற்பரியப்பொருளையும் அறிவித்தல். சக்கியசம்பந்தத்தால் இலக்கணையென்றார் வடநூலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு—நின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி - முன்றின்—முழங்குங் கடாயாணை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறம்—குழந்துபின் சென்ற வென் னெஞ்சு,' 'வைகல் பூங்கழி வாய்வந்து மேயுங் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்' என்புழி நேர்மருங்கிற் கையூன்றி, கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருளையுணர்த்துதலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்த்துஞ் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமின்றி, அப்பதங்கள் நெஞ்சோடும் குருகோடும் அன்னுவயமே பயனாக நின்றன.

கங்கையுளிடைச்சேரி, புளித்தின்றான் என்றால் அவற்றுள் கங்கை புளி என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்பொருளின் சம்பந்தத்தால் கரை பழம் என்னும் பொருளை யறிவித்து நின்றன.

'வீதி யுளங்கிழித் துருவச் சென்றான்,' 'நிலஞ்செதி ளெடுத்த பாய்மா,' 'தீத்தும்மு வேலான்,' 'பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் றெழுதரு பரிதி,' 'களளி வயிற்றி னகில்பிறக்கும்,' 'நீளரிமேற் கண்படுக்கும்' என்புழி உளம், செதிள், தும்மு, பருகி, கான்று, வயிற்றில், கண்படுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொருளின்

றித் தாற்பரியந்தோன்ற உள்ளநடுக் கிழித்து, வீதி தூளார்க்க, தீச் சிதற விட்ட வேல், இருணீக்கி எறித்து எழும்பரிதி, வயிற்றிடத் தில், நீளரிமேற்கிடக்கும் என வேறொருபொருளை யறிவித்து நின் றன. இவையெல்லாவற்றிற்கும் அதுபபத்திதாமே தோன்றுவன காண்க. இவ்வுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்லாம் வேறேயுதா ரணங் காட்டுவாருமுள். அவையும் இவையாலடங்கும் நுண்ண றிவினார்க்கென்க.

அவயவமே பயனாக நின்றதனைப் பொருள்வேறுணர்த்து மவ ற்றோ டொருங்கு நிறுத்தி முடிப்பது கூடுமாலோவெனின், “எச் சப் பெயர்வினை யெய்து மீற்றினும்” என்னுஞ் சூத்திரம்போலக் கடைவுரை காட்டி மறுக்கக் கிடந்தது.

இவ்விலக்கணங்கள் சத்தநூலிலக்கணமன்மையின், தொல் காப்பியர் பொருளியலுள் “நோயு மின்பமும்” என்னுஞ் சூத்திர த்துள் “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன்—மறுத்து ரைப் பதுபோல்” எனச் செய்யாமரபிற் றொழிப்படுத்தடக்குவர். வடமொழியிற் காளிதாசனும் மேகசந்தேசத்தினுள் இவ்வாறு கூறுதல் காண்க. இவ்விலக்கியங்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிகளும் ‘மூல்லையெனு - மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந் ததே—புன்மாலை யந்திப் பொழுது’ எனவும், ‘வால்வளை வாய்விட் டார்ப்ப’ எனவும், ‘கண்களே சொல்லும் வாய்திறந்தே’ எனவுங் கூறுவர். (கக)

சுஅ. மருளறு காரணங் காரியம் பேரொடு வந்துறழு,மிரு ளறு மொண்குணப் பேர்குணிப் பேர்வினை யோடி யையும், பொருள்வினை மற்றோர் பொருளினுந் தோ ன்றும் புலத்தொடுமார், தெருளுறு பண்பு புலனி வை மாறியுஞ் சேர்ந்திடுமே.

இதுவுமது. காரணப்பெயர் காரியப்பெயராகியும், காரியப்பெ யர் காரணப்பெயராகியும், மாறி வரும். குணம் குணியாயும், குண வினை குணிவினையாயும், வரும். ஒருபொருளின்றொழில் அதனோ டியைந்த பிறிதோர்பொருளோடும் வரும். இடத்துநிகழ்பொரு ளின்றொழில் இடத்தோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறியும் வரும். எ - று.

புலம் இடம். புலன் விடயம்.

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற் கேதுவாகிய பேதைமை; இது காரியங் காரணமானது. 'தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு' தீவினையால் வருஞ் செருக்கு; இது காரணங் காரியமானது. 'இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானால்' மாண்புடையாளானால்; இது குணங் குணியானது. 'சிற்றின மஞ்சம் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்' இது ஒருபொருளின் வினை மற்றோர் பொருளின் வினையானது. 'குளவளாக் கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று,' இர்தப்பாளை நானாழியரிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்துநிகழ் பொருளின் ரொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுங் தோன்றும்' என்ற சகாரத்தால் 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறும்' என்னுஞ் சினைவினை முதல்வினையாதலுங் கொள்க.

இன்சொல், வன்சொல், மதுரகவி, 'செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன. (கசு)

சக. சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும், வேற்றுமை கூறிற் நினைபா லுணர்த்தும் வினைவிசுதி, மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க் கெழு வாயுருபுந், தேற்றிய லிங்க மொருமூன்று மில்லை செழுந்தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் பேதங் கோடிகூறிட்டு ஒருகூறுண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது. நிணயுணர்த்தும் வினைவிசுதியும், ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்தும் வினைவிசுதியும் வடமொழிக்கில்லை. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாலிபத்தியும், இலிங்கத்திரயமுமில்லை. எ - று.

'சேதன னுயர்திணை யஃறிணை யசேதனம்.' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

ஏற்புழிக்கோடலால் தமிழ்மொழிக்கும் அஃறிணைக்கண் ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்தும் வினைவிசுதியில்லையென்க.

"எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே" என்றதனாலே தமிழுக்குப் பிரதமாலிபத்தியில்லை யென்பது முன்னே கூறினும்; பின்னுகூறியது, இலிங்கஞ் சிறுபான்மை கொண்டு பெரும்பான்மை விலக் கவேண்டிய அநுவாதத்தாலென்க.

‘ஒருமூன்றுமில்லை’ என்ற சகாரத்தால் முற்றும்மை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தன்னை விசேடிக்கு மிடத்தும், குணங்கள குணிகளை விசேடிக்குமிடத்தும், வடநூலார் மதம்பற்றி இலிங்கநியமம ஏகதேசமாக வரும்.

உ-ம். சயதி என்றால் செயிப்பன், செயிப்பன். செயிக்கும், செயித்தது என ஓரீறே நின்று பொருளுணர்த்துமென்க.

‘நானென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளென்னும்—பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.’ என்னுந் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் நானென்னு நன்மை யெனற்பாலதனை நல்லாளெனப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமைபற்றி யென்றாராதலின், வடமொழியுள் லச்சையென்பது பெண்பாற் சொல்லென்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்திலே ‘தென்றலஞ் செல்வன் யாண்டுள்ள கொல்லோ’ ‘திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுள்ள கொல்லோ’ எ-ம். ‘இன்னிள வேனில் வந்தன னாக’ எ-ம். பெயராலும் வினையாலும் அவ்வவ சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். ‘பாலவாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக் கொண்டு பகலிகழ்ந்த —மேல்பாற் றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலே’ எனப் பெண்பாலாக்குவர் சடகோபா திருவிருத்தத்தாள். ‘வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலே’ என்பது மது. ‘தோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்—கூத்தன புறப்பட்டக் கால்’ என்னும் நாலடியாருள் கூத்தன் உயிர்க்கூத்தன். ‘கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லான்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக் - கங்கையாள்—பூம்புன லாகங் கெழீஇயினான் போரடுதோள்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்து.’ இச்செய்யுளிற் குமரியாற்றைக் கொங்கலர் கோதைக் குமரிமட நல்லாளென்றும், கங்கையாற்றை ஈறு திரித்துக் கங்கையாளென்றும் பெண்பாலாக்குவர். இனிச் சிந்தாமணியுள் ‘ஆணையு ளரசன்ற னணிகிளர் வலமருப்பு’ என வருவதனையும் அதன்பாற் படுத்துக.

இனிப் “பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைக் கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் அந்தணர் அரசர் என்னும் பன்மையீற்றுச் சாதிப்பெயரை உயர்திணைப் பெயரென்றும், அந்தணன் அரசனென்னு மொருமையீற்றுச் சாதிப்பெயரை விரவுப்பெயரென்றுங் கூறுவர். அதுவு மொக்கும். நானென்னு நல்லாள், தென்றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாம் சாதிப்பெயரன்மையானும், பரிமேலழகர் நானென்னு நல்லாளென்பதனை உருவகமென்னுமையானும், விரவுப்பெயராகாது இலிங்கமென்னும் பாலுணர்த்துஞ் சொல்லேயாமென்க. தானென்னும் படர்க்கை விரவுப்பெயரை

யும், நீ நீரென்னும் யுஷ்மச்சத்தமாகிய முன்னிலை விரவுப்பெயரையும், யான் யாமென்னும் அஸ்மச்சத்தமாகிய தன்மை விரவுப்பெயரையும் வடநூலார் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கந் தோன்றாதன வென்றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கந் தோன்றாதன வென்றுங் கூறுவர். தென்றலஞ்செல்வன் முதலியனவெல்லாதன்னைத் தான் விசேடித்தன. பிற்காலக்கவிகளும் ‘சூழமலர்முகத்துச் சொன்மாமகள்,’ ‘பொலம்புரி காஞ்சிப் புகழ்மகள்,’ ‘கொதித்து மேற்றிசை மகளலத் தகப்பதம்,’ ‘உறுபகற் சிறுவன்,’ ‘கங்கையாள்கடற் றிலைமகள்,’ ‘தணிப்பில் பெருங்கீர்த்தித் தையல்’ எனத் தன்னைத்தான் விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவர்.

வடநூலார் கர்மதாரயனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப் பண்பு வேறொருவிங்கமாக நின்றனும் பண்புடைப்பொருள் எந்தவிங்கமாம் அந்தவிங்கமாக்கிப் புணர்த்துவராதலின், அடையாக நின்ற குணலிங்கத்தை அரித்தியலிங்கமென்பர்.

உ-ம். கருஞ்சாத்தன், சாத்தி, சாத்தர், குதிரை, குதிரைகள் என்பனவற்றைப் பொருள் விரிக்குங்காற் கருவென்ற பண்பின் முதனிலையைக் கரியன், கரியள், கரியர், கரியது, கரியன என வீறு திரித்து வருமொழி எந்தவிங்கம் அந்தவிங்கமாக்கித் தொகுப்பெனப்பதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் “ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி” என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்த்தலான் ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொருளின்மேல் வருமிடத்து “இன்ன திதுவென வருஉம்” என்றும் பண்புத்தொகைச் சூத்திரஞ்செய்தது நேரே காண்க. கரிய சாத்தன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பர். இவையெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து நின்றன. இவ்வுரை சேனாவரையருரை.

கருங்குதிரை யென்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை என விரித்தால் எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாக தென்று மறுத்த நன்னூலார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மையென்பவற்றோடு புணர்ந்ததன்றோவெனின், அவர் வாமனன் கினைந்திரன் செய்த சத்தநூல்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர். ‘வருந்தியீன்றான் மறந்தொழிந்தான் வளர்த்தான் சொற்கேட் டில்கடிந்தான்’ எனக் குயில் காக்கைகளை ஈன்றது வளர்த்த தென்னாமலே, ஈன்றான் வளர்த்தாளென உயர்திணைக் கிருதந்தமாக்கிப் பெண்பாலாக்குதலுமது. இக்கருத்தறியாத நன்னூலுரைகாரர் இவற்றையெல்லாம் உருவகமென்பர்.

தக்கிணமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், முந்தினது நெட்டெழுத்தானது. தக்கிணதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாகலின், நிலைமொழியீறு நெடில் குறிலாய் வருமொழிக் காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னை? விசேடியம் எந்தலிங் கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (கரு)

நூ. ஆக்கும் பிரதி பதத்துடனேயழி யாநிருத்தி, நோக் கும் படியச் சீனைய வுதாரண நோக்கினர்சீர், தூக்கும் பொழுதரி தாவதொன்றில்லைசொல்லாதனவுங், காக் குந் திறங்கண்டு காப்பது வேகடன் கற்றவர்க்கே.

இஃதிந்தாலு ஞ்ரைத்துரையாதன மயங்காதுணருமாறும் அவையடக்கமென்னும் விநயமுங் கூறுகின்றது. தூற்றுநடையு மாம். பிரதிபதமும் நிருவசனமும் உதாரணமுஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க் குமளவில், அரிதாயறியற்பாலது சிறிதாயினுமில்லையாம். இந்நூ லுட் கூறாதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்த்தி அவற் றை வழுவாமற் பாதுகாத்தல் நாவலர்க்கு முறைமை. எ - று.

பிரதிபதமாவது பரியாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். என்னையோ வெனின், அடி, கால்; நாசி, மூக்கு; காது, செவி; நெருப்பு, தீ; புடைவை, சேலை; என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், நியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என ஊழென்னுமதிகார த்துட் காட்டினவுமாம்.

‘நிருவசன நிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடியு மிலக்கணத் ததுவே.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிருவசனம் அல்லது நிருத்தி என்பதாவது, ஊழ்: அஃதா வது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி என ஒருசொற்கு வாக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்த்து வதென்க. குடந்தமென்பதற்கு ‘குடந்தங்கை கூப்பி மெய்மீகா ட்டி நிற்கல்’ எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பது உமது. இவ்வாறு மெ ய்ப்பாட்டியலுள்ளும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ் வொரு சொற்களைப் பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவர்.

படியச்சு: அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு,

ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பைபய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல நிற்கும். வடநூலாரும் ஏகமேகமென்பதனை ஏகைகம் என்பர்.

பிறிதினியைபுநீக்குதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இயைபின்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றுங் கூறுவர்.

சாதியொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறாக மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது. 'ஈறு தோன்றிய சாதி யொருமையு--மீறு தோன்றாத சாதி யொருமையு--மென விரு திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்,' இஃதுரைச்சூத்திரம்.உ-ம். 'சிவிகை - பொறுத்தானோ ரீந்தா னிடை' என வுயர்திணைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்துள் "மெய்நிலை மயக்கி னாகுந வும்" என்பதனுடைக்குவர் நச்சினர்க்கினியாரென்க. 'கவியொடும் புதனெடுங் கலந்து நாடொறும்--புவிபுகழ் நிடதர்கோன் புரவியேழுடைக்--குவிதலைத் தேர்கடாய்க் குணது நின்மெழு--மவிற்கதிர் வானவ னழகு மேயினான்.' வடநூலார் உயர்திணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரென்பதறியவேண்டி வடமொழி நளன் காவியத்துள் இக்கவியைமாத்திரம் யாமொழிபெயர்த்தாம். இனி அஃறிணைக்கண்ணும் 'அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரினும், 'நூலெனப்படுவது நுவலுங்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார் தெய்வம்,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்' என்புழிக் குணம் தெய்வம் என வீறுதோன்றாச் சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா கால்வ னெடுத்தோர் கடலோடு--நாவாயு மோடா நிலத்து,' 'வேலாண்முகத்த களிறு' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும் பன்மைவினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட் சாதியொருமையென்றமை காண்க. 'எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ் விரண்டுங்--கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி--னிற்க வதற்குத் தக' இவற்றையும் வடநூலார் சாதிப்பன்மையென்பர்.

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை ஒருநிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அநுவாதம். உ-ம். 'அறத்தினூஉங் - காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு,' 'அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை' எனவரும். 'ஒருபெயர்ச் சொல்

லெனச் சுப்பேறி நீங்கல்' என்பதும் “ஒற்றள பெடுப்பினு மற்
றென மொழிப்” என்பதும் அநுவாதத்தாற் புரோவாதங் கூறும்
ஹ்ஞ் சித்திக்கநின்ற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, ‘விலங்கலைக் கால்விண்டு மேன்மேலிட
என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மகமும் அகன்
மகமுமாய் வரும்.

இனி அலங்காரநூலார் இசையெச்சத்தைக் காருவென்பர்.
அதற்கு உதாரணம்:—‘நுமருள்ள லெம்மை மறைத்திரோ’” என்
பதாம். அது சொல்லுங்கால முகவிகாரமாதல சொலவிகாரமா
தல் தோனற நிற்கும்.

‘நுசுப்பிற்கு - நல்ல படாஅ பறை’ என விலக்கணையடியாய்த்
தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணமூலத்தொனி என்பர்.

‘குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே—யுடம்போ
யியிரிடை நட்பு’ எனப் பெயரடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை அபி
தாமூலத் தொனியென்றும், விருத்தலக்கணை யென்றுங் கூறுவர்
அரக்கரைப் புண்ணியசன மென்பதுமது.

உடம்பொடு புணர்த்தலென்னு முத்தியை நிபாதமென்பர்
‘வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு,’ ‘பழமுதிர்சோலை மலைகிழ வோ.
னே’ என வரும்.

நிறக்குந்துணையுஞ்ரைத்த ஆகாரியாரோபமாவது புத்திபூர்வக
மாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொரு
வனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சிராத்தம் புசிப்பித்தலும் போலவது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அநுஷங்கமென்றும்,
அவாய்நிலையால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகார மெ
ன்றுங் கூறுவர்.

‘கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடுமுரண்
டேய்க்கு மரம்.’ என்புழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்
கிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தேர்வட மிழப்
பார் போலப் பிரத்தியேகபந்தாந் நுவயமென்பர். இதுவுந் தூராந்
நுவயத்து ளடக்கிக்கொள்க. பாணினியத்துள் ‘ராதிபு’ என்னுஞ்
குத்திரத்துள் பாடியகாரர் முதலாயினார் ரவ்விற்குக் காரப்பிரத்தி
யயத்தோடு இபவெனனும் பிரத்தியயமும் விகற்பமாய் வருமென்
றும் வான்மீகி ‘ரகாராதீநி’ என்றுரைத்ததனை உதாரணமாகாட்டி
முடிப்பரென்க.

விகற்பம் உறழ்ச்சி; எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விசேடம்; என் பன பரியாயம். அஃதறியாதார் உற்சர்க்கத்துக்கு அபவாத மெ ன்னு நிஷேத விதியாக மயங்கி வான்மீக மாரிடமென்பர்.

இனி அலங்காரதூலார் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனாவீர் த்தியென மூன்றுவகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழக ரும் ‘சொல்லின் - ரொகை யறிந்த தூய்மை யவர்’ என்னுந் திருவ ள்ளுவர்குறளுள் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் லென்பர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்ததூலார் பிரதிபதோக்த மென்பர். போலியை அன்னியதாப் பிரதிபத்தி என்பர். மங்கலமென்பதோ ருருண்டு போலும் எனவரும் இவசத்தமாகிய ஒப்பில் போலியை யும், அயங்குலூராசாசீத் எனவரும் வடமொழியிலும் வேண்டா வென்னுங் கலுவென்பதனையும், வாக்கியாலங்கார மென்பர். பொ துவா யெய்திய விதியை உற்சர்க்கமென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவருஞ் சிறப்புவிதியை அபவாதமென்றுங் கூறுவர். கங்க ரோதி யாது செய்தான் எனவரும். இது சகன்மகமும் அகன்மக முமாகி வினாவின் வரும்.

“பழையன கழிதனும் புதியன புதுதலும்—வழுவல கால வகையி னானே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினார். அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடதூலார் இரண்டெழுத்தி ற்கு ஒருகாரப்பிரத்தியயங் கொடுத்துத் தலகாரமென்றாற்போல “ணனஃகான் முன்னர்” “ளளஃகான் முன்னர்” என்பர் தொல் காப்பியர்.

இனிச் சராவதியாற்று மேல்கரை கீழ்க்கரையாசிரியர் பறவை யை வர்த்திகா வர்த்தகா என்பர்.

இந்நூலுட் சந்தேகந் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கைய டம், சித்தாந்தகௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாக்கியபதீயம், அரிபீ டிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சத்தகௌத்துவம் கற்றவரைக் கேட்க. காசிகாவிருத்தி, பிரக்கிரியா கௌமுதி என்னு மிரண்டி னும் சித்தாந்தம் பிறவாதாதலின், அவை கற்றோரைக் கேளாதொ ழிக. வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, ஏலாராசீயம் முதலாயின வழ ன்குங்காலத்து அவ்வுரை நோக்கிச் சேனாவரையர் முதலாயினார் தொல்காப்பியத்திற் குரையெழுதினாரென்க. (கசு)

௫௧. சீதள சந்த்ர முகராம பத்திர தீக்கிதர்க்குப், போ
தொடு சென்று புகல்வோ மவர்க்கும் பொழுதிஸ்ஸை
யேன், மேதினி யிற்றமிழ் செய்பிர யோக விவேகந்த
ன்னைப், பேதமிலாதபதஞ்சலிபாற்சென்றுபேசுவமே.

திங் டுப் ப ட ல ம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பேர்கொண்டு நின்றபிர யோக விவேகத்தைச்
சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்கிதன்றா—னேர்கொண்டு
கேட்டா னினிக்கண்ணாற் கேட்கும் பதஞ்சலிதான்
கேட்டாலென் கேளாக்கா லென்.

உம்பர்க் குரியபிர யோக விவேகத்தை
யைம்பத்தொருகவிதையாலுரைத்தான்—செம்பொ
மன்னு மதிற்குருகூர் வாழ்சுப பிரமணிய
னென்னு மொருவே தியன்.

௩ - சி ய் டி ம ன் னி ய சூ ர ம ர